

Palatinus Lili

Légy átkozott!

1.

- Szóval folyjon ki a szeme?

- Igen, igen! Mind a kettő! Ez nem egyértelmű?

- Nem, drága asszonyom, már mondtam, ha páros szervekre kér rontást, azt nem dupla áron számítom, de kell felárat fizetni. Ez a szabály érvényes a végtagokra, fülekre, szemekre. Mert lehet úgy is kérni az átkot, hogy csak az egyik szeme folyjon ki.

- Jól van. Én azt akarom, hogy mindkét szeme folyjon ki annak a cédának! Szemet vetett a férjemre! Mit szemet vetett, rákacsintott! A jelenlétemben! Ez tűrhetetlen...

- Drága Fallacia asszony! Kérlek tartsd meg magadnak a részleteket. Az én feladatomban az, hogy átkot kérjek az alvilági szellemektől, rontást hozzak annak a fejére, akit megneveztél. Nem akarom a holtak birodalmának urait az élők csip-csup dolgaival fárasztani. Ráadásul te is tudod, mennyire szeszélyesek, ha túl sokat tudnak meg rólad, esetleg magadra irányítod a figyelmüket. Ez esetben pedig az átkod fordítva fog elsülni, a saját fejedre vonod a rontást.

Ez csak nagyon nagy vonalakban volt igaz, de Devotus nem tudta mivel fékezni a felbőszült asszony kígyónyelvét. Az alvilági démonokkal fenyegetőzni mindig hatásosnak bizonyult mind a babonás rómaiakkal, mind pedig a rómaivá lett keltákkal szemben.

- Jól van, csak csináld a dolgod. Azt akarom, hogy már holnap folyjon ki a szeme annak a férfifaló lupának!

- Fallacia, drágám, ismét a megértésedért kell, hogy esedezzem. Ma semmiképp sem lehetséges. Az átkot legkorábban ma éjszaka tudom elkészíteni, a démonok megidézésével pedig meg kell várnom a következő teliholdat. Az még három nap. Akkor.

- Kérlek a részletekkel ne terhelj. A hideg kiráz, ha arra gondolok, hogy ezzel a kinézettel emberek közé merészkedsz. Az pedig, hogy egy teliholdas éjszakán mit művelsz a halottak között... brrr... nem akarok belegondolni.

Fallacia asszony drámaian forgatta a szemeit, eljátszotta a libabőrözés bizsergetően izgalmas jelenetét is, de közben nagyon ügyelt rá, hogy még véletlenül se kelljen arra a helyre néznie, ahol a férfi arcát sejtette lesütött szempillái fátyolán keresztül. Mert tényleg a hideg futkosott a hátán Devotustól.

- Valakinek ezt is meg kell csinálni. A tapasztalataim alapján igen nagy az érdeklődés a munkám iránt... - vágott vissza finoman Devotus.

Sokat pletykáltak a mágusról Aquincumban, de senki sem merte kimondani a nevét, vagy megkérdezni tőle, hogy valójában mi is az igazság. Évek óta mindennapos téma volt a piacon a rabszolgák között, a város előkelőinek bormámoros vacsoráin, az illatos női budoárokból és a katonai fürdőkben. Mégis, alig volt egy-két ember, aki tényleg látta az arcát. Ennek ellenére mindenki ismerni vélte, milyen rémisztő megjelenése van a titokzatos férfinak.

Fallacia sem láthatta most Devotus arcát, szerette volna, meg nem is. Kíváncsi volt - mint mindenre -, hogy tényleg annyira torz-e, de félt is tőle, mert azt hallotta, a nőnek, aki meglátja ennek a torzszülöttnak az arcát, kihullik minden haja. Próbálta óvatosan kifürkészni, hátha legalább egy kis részletet megpillanthat (mert ugye egy kis részlet látványától csak nem hullik ki minden haja), amit majd borzongva mesélhet el a barátnőinek. Aztán belegondolt, hogy mégsem adhatja tovább a számára legértékesebb közönségnek, hogy milyen az átokkészítő arca, mert akkor fel kellene fednie, miért is látogatta meg. Azt pedig a világ minden hajfűrtjé-

ért sem tenné, az borzalmas szégyen lenne. Sosem árulná el még a legkedvesebb barátnőinek sem, hogy féltékeny a férjére. És mindennek tetejébe még oka is van rá. Maradt a kíváncsiszkodás, de ez irányú éhsége kielégítetlen maradt. Devotus odújában szinte sötét volt, a férfi csuklyát viselt, és lehajtott fejjel beszélt. Semmit sem pillanthatott meg a kíváncsi asszony.

- Ahhh - szakadt ki az elégedetlen sóhaj az asszonyból. - Ha várnom kell, hát várok. Még néhány nap a szégyenben már semmit sem tesz. Még néhány megalázó nap, már igazán nem számít. Legyen, ahogyan akarod.

- Drága Fallacia, kérlek ne neheztelj rám. Ez az istenek törvénye, nekünk embereknek még egy gondolat erejéig sem szabad megkérdőjeleznünk az égiek akaratát.

Miközben Devotus igyekezett némi tiszteletet ébreszteni az asszonyban az istenek iránt, érezte, hogy a fejfájása, mint egy hangtalan kígyó, előlopakodik a gerince mélyéről. Mindig orvul kúszott fel a testébe, a háta közepéről indult, és mire elérte a koponyáját, elviselhetetlen fájdalommal duzzadt.

Próbált türelmesen és alázattal beszélni az előkelő hölgyhöz, de érezte, már nem bírja sokáig. A kevéske fény, ami a korhadó deszkák között beszűrődött, éles tűként szúrta a szeméit. Hiába csukta be, a szemhéján keresztül is érezte az apró döféseket. Néhány óra, és elviselhetetlen lesz. Mint mindig. Meg kell szabadulnia az asszonytól, de sürgősen.

- Kérlek, Fallacia, hagyj most dolgozni. Minden szükséges részletet tudattál velem, amire szükségem van az átok megidézéséhez. A fizetségem felét most kérem, a maradékot holdtölte után, ha teljesült az átok.

- Nem sok egy kicsit, amit kérsz? Mégis ki vagy te, hogy ennyi pénzt egyáltalán ki mersz mondani? Van más is ám a városban, aki képes átkokat osztani! - igyekezett az asszony a maga egyszerű módján alkudozni.

- Önként jöttél el hozzám, de még most is mehatsz máshoz. Mi több, magad is megidézheted az alvilág démonait, a sötét erőket! Te is kérhetsz tőlük átkot! Máshoz is mehatsz rontásért, de tudod, hogy az én módszereim mennyire hatékonyak, ezért jöttél hozzám! - Devotus tudta nagyon jól, hogy miket beszélnek róla, ezzel könnyen le tudta csillapítani a feldühödött asszony indulatait. Egy lépés az asszony felé, csakis szavainak nyomatékosítása végett, és Fallacia már azt is megbánta, hogy egyáltalán eszébe jutott az alkudozás.

- Jól van na, nem mondtam, hogy máshoz fogok menni. Csak akkor is szemérmetlenül sok pénzt kérsz egy átokért... - visszakozott, és legszívesebben visszaszívta volna az imént kimondott szavait.

- Egy gladiátor sem szúrná le olcsóbban a nőt neked. Csak akkor nem szenvedne. Te pedig azt akarod, hogy az a nő nagyon is sokat szenvedjen. Ezt az örömet egy bérgyilkos nem tudja neked megadni. Csakis én. Az áraim a piacon nagyon is korrektek. - Devotus is engedékenyebb hangra váltott, de nem engedte, hogy a nő, csak azért, mert felsőbb körökből származtatja magát, azt higgye, hogy ő, Devotus, a torzsága mellett még ostoba is.

- Nem vagyok én ilyen torz, mint te! Nem lelem örömöm egy másik asszony szenvedéseiben! Én csak azt kérem neki, amit megérdemel! Ha lenne benne egy csepp tisztesség, nem kérnék átkot a fejére! Nem vagyok én olyan!

- Nézd, Fallacia, nem azért vagyunk itt, hogy megvitassuk, milyen vagy - próbálta Devotus a beszélgetést visszaterelni az eredeti medrébe. - Aki hozzám fordul, az rosszat akar valakinek. Te is rontást kérsz. Én nem kérdezem, hogy miért, nem ítélek, hogy helyesen döntesz-e. Egy szolgáltatást nyújtok neked, te pedig pénzt nekem. Valamit valamiért. Quid pro quo.

Fallacia azonban a legkevésbé sem szándékozta abbahagyni a mondandóját. Egyre csak járt a szája, de Devotus már nem tudta követni, mit fecseg a nő. Látta, hogy Fallacia dühösen lecsapott egy erszényt az asztalra, meg sem számolta a tartalmát. A fájdalom egyre feljebb kúszott a gerincén, elérte a fejét. Ahogyan szétterpeszkedett az amorf koponyában a fájdalom, mint egy jóllakott oroszlán, a férfi már nem tudta megkülönböztetni a hangokat, mindent elnyelt az egyre hangosodó zúgás. Még látta, hogy Fallacia szája megállás nélkül mozog, de akár víz alatt is lehetett volna a feje, nem hallott semmit.

Karon ragadta az asszonyt és finoman kitette az ajtón. Fallacia valószínűleg még mondhatott valamit, összevont szemöldökkel mintha választ várt volna egy kérdésre. Devotus viszont betette az ajtót, nem törődött egy pillanatig sem a vendégével, aki épp egy munkára kérte fel. Hálásnak és alázatosnak kellett volna lennie, de nem bírta az elvárásoknak megfelelően viselkedni. Hátát az ajtónak vetette, torz kezeivel a szétesni kívánó koponyáját igyekezett összetartani. Fejét a kezei közt dédelgetve lerogyott a földre. Csak ült, összekucorodva, mint egy éhes gyermek, és levegőt alig kapott a fejében tomboló fájdalomtól. Csorogtak a könnyei, egészen eláztatták a köpenyét.

- Ne! Még ne! Hagyjatok békén! - kiabálta egyre elkeseredettebb hangon, de már maga sem tudta kivel perlekedik. Csak kiabált az üres házban. Kezeivel céltalanul kalimpált, néha megpróbált talpra állni. Lábai minduntalan összezsugorodtak, és már a terjengő vizeletszagot sem érezte...

2.

A piac eleven volt, mint egy természetjáró, mindenki szaladt a maga halaszthatatlanul fontos dolga után, mintha egyszerre furakodnának az utolsó falat kenyérért az aquincumi macellumon. Tolakodás, az emberek egymás lábára tapostak, hogy nekik jusson a legszebb darab hús. Pedig a városban nem volt hiány élelemből - Pannonia Provincia dúskált a javakban. Helyben minden megtermett, amire csak az embernek szüksége lehet; amit pedig jódollgában megkívánt, a Birodalom más szegletéből idehozták. Nem lehetett olyan luxuscikket megnevezni, amit a lelkiismeretes kereskedő be ne tudott volna szerezni. Aki elég korán kelt és fürge volt, kaphatott egzotikus gyümölcsöket, tengeri halakat, vagy akár az erdő ritka énekesmadarait is felszolgálhatta vacsorára. Itt mindent meg lehetett szerezni - csak legyen elég obulus az erszényben. Minden gazdára talált, a ritka strucchústól kezdve a mézen át a különleges kelmékig.

Az utcáról a piacra lépő Aelia Sabina egy pillanatra megállt a bejáratnál lévő hatalmas Minerva-szobornál. A fenséges arc, a finom vonások mindig lenyűgözték, és imádott belegondolni, hogy egy durva és alakatlan kőből egyszer csak megszületik maga a szobor: a megszólalásig élethű, a fenségességet sugárzó remekmű. Elképzelte, ahogyan a kőfaragó munkájának nyomán maga az istennő költözik bele a szoborba, és mintegy jutalomként a fáradozásért, ragyogó szépséggel tölti meg a halott követ. Bár Minervát a kézművesek patrónájaként tartották számon, a szoborban lakozó szépséget nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

Belépett a piac négyszögletű udvarára, melyet a kereskedők épületei vettek körül, takaros rendben, egymás mellé építve. Ez a szabályosság egyeseknek katonásnak és fantáziátlanak tűnt, ám Aelia szerette az ebben rejlő rejtett szépséget. A piacot nem építészeti szempontból értékelte nagyra, mint a közfürdőt, ami szorosan a piac mellett helyezkedett el, hanem a kereskedők gondosan kirakott portékái tették vonzóvá, és az élet, ami betöltötte. A szabályosság pedig nem vonta el a figyelmét a lényegtől, a bevásárlásról. Aelia hajlamos volt egy esztétikus épület előtt gyökeret eresztetni és fürdőzni a vizuális orgiában. Ezalatt természetesen elfelejtette, hogy miért is indult útnak.

Végigsétált a fedett, oszlopsoros tornácon, ami a boltok portékáit védte az időjárás viszontagságaitól. Ide mindig örömmel tért be megnézni a friss kenyerekből épített gúlákat, a gyümölcsök tornyait és a húsok hívogatóan friss hegyeit.

Aelia szokatlanul korán ment aznap a piacra, de nem volt egyedül, már így is rengetegen tolongtak. A boltok korán nyitottak, a kereskedők a nappal keltek. Eltolták az éjszakára be-deszkázott boltjaik ajtaját, és a portékáikat a lehető leggusztusosabb módon tálták, hogy a kedves vásárló ne tudjon ellenállni a csábításnak. A boltok hátsó részét raktárnak is használták, de ide már nem hatolhattak be a kíváncsi tekintetek.

Még nem nyitott meg az összes bolt, de már a friss kenyérillat és majorannás sült hús szaga járta át a piacot, amit Aelia mohón szippantott be, mintha már az illattal is jól lehetne lakni. Ólomsúlyok csattogtak a mérlegeken, alkudozások és az elengedhetetlen reggeli pletykálgatás hangjai vegyültek a fűszerek nehéz illatával a levegőben. Az agyagedényeket, mécseseket árusítók nem siettek, az ő portékáikat később is el tudták adni.

Aelia húst, zöldséget, tojást vásárolt. Mindent gondosan felírt, mert mire a piacra ért, általában elfelejtette, hogy mit is akart venni. A fejében cikázó gondolatok mindegyike sokkal érdekesebb volt, mint a bevásárolnivalók listája. Aquincum tágas piacterén elsőként a hentest célozta meg, itt nem voltak olyan sokan.

- Jó reggelt, művésznő! - hajtott fejet túlzott alázattal a mészáros. - Hogy vagyunk ezen a csodálatos reggelen? - Arcán a vásárlók csalogatására kifejlesztett mosoly terült el, ami sok-sok éve még akár őszintének is tűnhetett, de most már a legkevésbé sem volt az.

Aelia Sabina, mint aki álmából riadt fel, egy pillanatig úgy meredt a mészárosra, mint egy idegenre. Megint elkalandoztak a gondolatai. Aztán a legédesebb mosolyát öltötte magára, és őszinte kedvességgel viszonzta a mesterkéeltséget.

- Kitűnően, drága Drususom, hogyan lehetne az ember egy ilyen elbűvölő reggelen? - Aelia Sabina nem kényszerült egész álló nap hajbókolni, kedvességet és érdeklődést színlelni, így ő valóban örült, amikor egy ismerős arcot pillantott meg. Néha a mészárost egyik rabszolgája helyettesítette, aki kifejezetten kellemetlen ember volt.

A hentes végre felengedett, őszintén viszonzta a nő mosolyát, egyszerűen átragadt rá a nőből sugárzó önfeledt boldogság és a gondtalanság mámorító érzése.

- Van friss hús? A férjemet szeretném egy kicsit kényeztetni, annyira megérdemli! Mindenki gondját a vállára veszi, de magával sosem törődik. Annyira önfeláldozó ember, hogy ha hagynám, talán nem is enne semmit. - Aelia csacsogott, az orgánuma balzsamként simította ki a hentes lelkének mindennapos gyűrődéseit. - És ma végre megígérte, hogy velem tölti a napot, így én főzök, én etetem, aztán kísétálunk a Danuviushoz és mélyeket szippantunk a folyó átható illatából. Ma nem kell bemennie a tűzoltóegyesületbe, ma nem fog dolgozni. Ma egész nap Mummius felügyeli a várost, óvó szemei mellett tevékenykedhetünk, biztosan nem lesz ma tűz. Mummius még a pusztító lángokat is távol tartja! Hát nem csodálatos ez a nap?

- Aelia drága, neked mindig teszek el friss húst, te mindig a legszebb darabot kapod tőlem! Hozom is, egyenesen neked tettem félre, tudtam, hogy ma jönni fogsz!

A hússzelet a kosárba vándorolt, néhány érme pedig a hentes erszényébe. Aelia Sabina továbbállt, a hentes sóvárogva vetett egy utolsó pillantást arányos alkata után. Az egyszerű fehér stóla ugyan a bokájáig ért, mégis lágyan megrajzolta testének finom körvonalait. Drusus mély sóhajtással kilehelte magából az önfeledt boldogság utolsó morzsáit, és visszazökkent a mindennapok sorvasztó monotonitásába.

Néhány lépésnyire a hentestől Aelia Pestilentia-ba botlott. Szó szerint majdnem belebotlott a másik asszonyba, mert Aelia figyelte a madarak röptét, magába szívta a piac illatát, de a járókelőkre nem figyelt. Pestilentia viszont annál éberebb volt, kihasználta az alkalmat, hogy megszólítsa a férje nélkül vásároló nőt.

- Nahát, Aelia Sabina! Ily korai órán! Majdnem eltapostál!

- Pestilentia! Üdvözöllek! - Aelia a legelragadóbb mosolyával nyúlt az asszony keze felé, hogy melegen megszoríthassa, de Pestilentia mint egy halott végtagot, hidegen lógatta karjait. Egyáltalán nem állt szándékában viszonzni az üdvözlést.

- Hol hagyta a férjed, a mindig hűséges Titust? Netán az ő feladata a ház körüli teendők ellátása nálatok?

- Nem, Titus még alszik! Nagyon kimerült az utóbbi napokban, most végre van egy kis ideje pihenni! Gondoltam meglepem egy finom ebédvel! - Aelia nem hagyta, hogy a fagyos rossz-kedv rá is átragadjon. Édesen csivített, mint egy madár.

- Pedig azt hallottam, a férjed nélkül még a saját házatokba sem találsz vissza! Mindig csak ez a nagy művészeted jár a fejedben! Mintha más nem is létezne a világon! Pedig Drágám, egy nőnek sokkal fontosabb feladatai is vannak az életben, mintsem zenélni meg énekelni egész nap!

- Miért gondolod, hogy egész nap csak énekelek? Én is ugyanúgy elvégzem a feladataimat, mint bármely másik asszony! - A harag rózsái színezték pirosra az üde orcát.

- Hallom ám, az egész Város erről beszél, hogy a férjed egy számár! És tudod miért? Mert a nyakába vett téged! Titus remek férje lett volna bármelyik rendes lánynak, de te Drágám, elcsavartad a fejét az alantas kis fortélyaiddal! De ne hidd, hogy nem látok át rajtad: csakis azért hálóztad be azt a szerencsétlen embert, hogy kihasználhasd! Titus hátán másztál olyan magasra, ahol most vagy, ezt sose felejtse el! Titusnak köszönheted, hogy ilyen sokra vitted! Nélküle senki sem lenné! És ezt nem csak én tudom, tudja ezt az egész Város! - Pestilentia felhevülten taglalta a pletykák esszenciáját, mintegy összefoglalva, hogy mit gondolnak a tisztességes asszonyok az énekesnőről.

- Nincs igazad... - De a mondatát sem tudta befejezni, Pestilentia tüzes főnixmadárként köpködte lángoló szavait a sarokba szorított asszonyra.

- Az a páváskodás, az a kelletés, ahogyan megnyilvánulsz minden előadásodon! Mintha a saját férjed nem lenne elég! Ezt a művészetet hagyd a hetérákra, egy rendes asszony erényes, nem veti a kihívó pillantásait más férfiakra! És igenis igazam van, mert ha nincs veled a férjed, úgy viselkedsz, mint egy elveszett kislány! Mikor fogsz már végre felnőni? Tudom, soha! Az apádnak is te voltál a kis kedvence, ő is elnézett neked mindent! És lám, meg is lett az eredménye: ez lettél, egy nagyra nőtt baba, aki a férfiak árnyékából próbál több és több előnyre szert tenni! Lehet, hogy azokat az ostoba férfiakat meg tudod vezetni holmi szempilla-verdeséssel, de mi, erényes aquincumi asszonyok, mi átlátunk rajtad!

Erre már Aelia sem tudott mit felelni, nem volt hajlandó sírva fakadni a másik előtt, így sarkon fordult és elviharzott. Felháborította, amiket Pestilentia a fejéhez vágott. Dühödten trappolt végig az utcán. A szembejövők nyájasan köszöntötték, a második kézszorítás után felengedett a gyomrában a görcs. „Pletykáljon csak az az irigy csirke, szeretnek!” gondolta, és visszanyerve a vidám hangulatát folytatta a vásárlást.

- Á, Pestilentia asszony! Hogy vagyunk ezen a csodálatos reggelen? Mivel szolgálhatok?

A vörös hajú, karvalyorrú, csontsovány asszonyság lépett a hentes elé. Egészen besötétedett. Legalábbis Drusus így érezte. A nőből áradó mérhetetlen elégedetlenség mintha folyamatos sötétséget rajzolt volna aszott kis alakja köré. Drususnak határozottan oda kellett figyelnie, hogy nyájas maradjon. Az asszony az arcáról a letörölhetetlen rosszallás örök fintorával tekintett mindenre és mindenkire. Erre az arckifejezésre fiatalabb korában még azt mondták, hogy kutató tekintet, mára már a keserűség mély árkokba dermedt, a lélek elégedetlenségének karmai letörölhetetlen nyomot írtak az asszony arcára.

- Mi van különleges ezen a reggelen? Olyan, mint a többi! Vagy tudsz valami hírt a városból, amit én még nem is hallottam? Hús kéne, mi más?!

Drusus csikorgatta a fogait, de igyekezett senkiről sem mondani egy rossz szót sem. Ha tudott is bármi pletykát, azt biztosan nem ennek a nőnek mondja el. Pestilentia és a barátnői Aquincumban a három fúria néven híresültek el. Nem véletlenül. A nyelvükről csöpögő szavak gyilkosabbak voltak minden méregnél, és lassú, könyörtelen kínhalálra ítélték áldozataikat.

- Holnap este Aeila Sabina művésznő hangversenyt ad. A férje, Titus Aelius Iustus fogja kísélni a víziorgonán. Mindenképp szeretném meghallgatni az énekét. Te is elmész, esetleg? - Drusus igyekezett a lehető legsemlegesebb témát felvetni, egy ártatlan hírt a közéletből. Abból baj nem lehet. A császárt nem szidja, azon kívül meg majdnem mindegy.

Szerencsétlen mészáros a fúriák oszlopos tagjának pontosan a tyúkszemére tiport. Mentségére szóljon, hogy öntudatlanul tette.

- Nyilván, hogy ott leszek. Hol máshol lehetnék, ha a Város életének egy ilyen fontos eseménye zajlik? Talán otthon kellene készítenem a gyapjúfonalat, mi? Mert ti férfiak szeretitek azt hinni, hogy a feleség csak arra jó, hogy gondoskodik rólatok! Hát nem! Felhívom a

figyelmedet, kedves tanulatlan barátom, hogy ma már a nők méltó társai a férjeiknek, nem holmi alávetett háztartási rabszolgák! Bár biztos a te köreidben, a te társadalmi helyzeteddel ezt el sem tudod képzelni! Nos, okulásodra mondom, hogy igen, a világ fejlődik, a dolgok változnak. Ahogy valami nagyokos mondta, nem léphetsz kétszer ugyanabba folyóba. Vagy valami ilyesmi. Valahol hallottam, de azt hiszem nincs jelentősége... Na tessék, még nem is hagyod, hogy végigmondjam, amit akartam. Tehát természetes, hogy ott leszek, mert a férjem, *Ahenobantész*, és én ahhoz a társadalmi réteghez tartozunk, akik nyilvánvalóan részt vesznek a város életének művészeti eseményein. Nélkülünk talán nem is lenne érdemes megrendezni. Noha egy ennyire jelentéktelen énekesnő fog énekelni, kötelességünk, hogy a férjem és én jelenlétünkkel elősegítsük a város életének kulturális fejlődését.

Ezt a monológot egyetlen levegővel mondta végig, a hentes már azon kezdett aggódni, hogy a tisztos matróna el talál ájulni az öles szónoklat terhe alatt. Göcsörtös, csontos kezeivel lelkesen kísérte mondanivalóját. A húsa, ami kicsike még volt neki, teljesen rátapadt a karjaira, melyek, mint két elhasznált fáklya kalimpáltak a levegőben. Arca kipirult, a szónoklat végén elégedetten pihegett. Diszkrétan körbepillantott, mert reményei szerint ezt az eszmefuttatást több embernek is hallania kellett. Fejét felszegezte, megigazította vörös fürtjeit, mert egy matróna mégsem vonulhat végig a városon zilált hajjal, mint egy szolgáló!

- Bocsáss meg, drága Pestilentia, eszembe sem jutott, hogy a te társadalmi szerepedet megkérdőjelezzem! Tudom, hogy te és a férjed mennyit tesztek a Városért. - Drusus próbálta menteni a menthetőt. Azt a legkevésbé sem szerette volna, ha Pestilentia pont őt a nyelvére veszi. - Számunkra megtisztelő, hogy mi is meghallgathatjuk a művésznő előadását, a ti társaságotokat élvezve.

Pestilentia már visszanyerte a lélegzetét, elégedetten kihúzta magát, mint aki épp segítő kezét nyújtott egy fuldoklónak. Nem gondolt bele, hogy a férje mit fog művelni. Soha nem akart belegondolni. Függetlenül attól, hogy a fél város látja, *Ahenobantész* képes volt magát az önkívületig leinni. Ez természetesen maga után vont egy sor kellemetlenséget, amit Pestilentia mindig azzal magyarázott ki, hogy az ő társadalmi köreikben ez teljesen normális, sőt, egyenesen elvárt magatartási forma.

Az ő társadalmi helyzetük, amire folyamatosan hivatkozott, talán a ködös múltban tényleg jelentett valamit. De az már nagyon régen volt, ahogy mondani szokták, tán igaz se volt. Pestilentia és *Ahenobantész* ifjú házasként rengeteg lakomára, felolvasásra, színjátszásra meghívták, aztán a fiatal férj egyre kevésbé tudta fékezni a hajlamait, törvénytelen gyermekek hadával népesítette be az előkelő házakat. Aztán idővel sehova sem hívták őket.

- Van friss húsod? Ne próbálj meg átverni, mert megbánod! - Csontos ujjait a mészáros orra alá dugta, mintha a fenyegetés garantálhatná a hús frissességét.

- Drága Pestilentia! Tudtam, hogy ma jönni fogsz, a legszebb, legfrissebb darabot neked tettem félre! Máris hozom! - A hentes egy levegővételnyi pihenőt nyert, fűrgén becsomagolta a húst, és berakta Pestilentia szolgálójának a kosarába. A matróna nem maga cipelte hazáig a vásárolt portékát, szolgáló egész hada követte őt, akár az árnyéka. Ő csak rámutatott, hogy mit vegyenek, és kezelte a pénzt, mert nem bízott a rabszolgákban. Kiszámíthatatlannak és ostobának tartotta őket, de valójában nem bízott senkiben. Szerette maga intézni a dolgokat.

Biccentéssel továbbállt, otthagya a hentest, aki cseppet sem bánta, hogy véget ért a kellemetlen beszélgetés. Nézte a távolodó asszonyt, és maga sem értette, hogy szorulhatott ennyi gőg és gyűlölet egy ilyen kicsi nőbe. Talán a Birodalom császára az, aki ennyire fennhordja az orrát, de neki oka is van rá. Pestilentia felszegett fejjel vonult végig a húspultok előtt, fitymáló pillantását néha egy fejlettebb birkacombra vetette, akár a hadvezér, seregeinek szemlélén. A friss kenyereket egyetlen kézmozdulattal legyintette le, még egy rossz szót sem pazarolt rájuk.

Újabb vásárlók érkeztek, Drusus a természetesnek legkevésbé sem nevezhető mosolyával igyekezett Aquincum éhes polgárainak a száját betömni hússal, amit csak a tehetősebbek engedhettek meg maguknak. A hússal, amitől az évek alatt ő maga visszavonhatatlanul megundorodott. Megérinteni még képes volt, de a szájába semmi pénzért nem vette volna. Inkább élt zabkásán és tejen.

Pestilentia elégedetten hömpölygött tovább a piac forgatagában. Elégedett volt, mert ma is beleköthetett valakibe. Vörös fürtjeit a legnagyobb büszkeséggel vetette át a vállán, mintha egyenesen Venus istennő szépségét birtokolná.

Megpillantotta a barátnőjét egy posztóárus pultjánál. Hézagos fogsorát az égiek és a piac népe elől nem rejtegetve mosolyogni próbált.

- Fallacia drágám! - integetve tört magának utat a tömegben, miközben igyekezett minél több ember lábára rátaposni. Érezzék csak, hogy ő nem akárki! Megteszi, mert megteheti. Az elszáradt teste ellenére meg akarta mutatni, hogy benne bizony van még élet. A szolgálkat kezének egy finom intésével odébb terelte. Azok pedig, mint a hajnali pára, úrnőjük parancsára elillantak.

- Pestilentia! De jó, hogy látlak! Hazafelé épp be akartam hozzád térni, hogy elmeséljem a legfrissebb híreket! Így még jobb, hogy nem kell várnom!

- Ki vele, ne játssz a türelmemmel! Képzeld, épp Aelia Sabinát láttam a hentesnél, előttem vásárolt. A mészáros meg mint egy éhes kutya, sóvárogva nézte azt a kis jelentéktelen nőt!

- Pont erről akartam én is mesélni neked! Reggel láttam, ahogyan kilépett a házából, szolgálók, kíséret nélkül, egymaga, mint valami utolsó szolga! Szerintem ki is kente az arcát, mert magától biztosan ennyire nem lehetett rózsás az arcbőre! Képzeld el, micsoda közönséges nő, aki a piacra menet is kikeni magát, mint egy hetéra! És mindezek tetejébe teljesen egyedül megy, hogy kellesse magát! Szégyen, gyalázat, hogy egy férjes asszony így viselkedjen! Persze, ezek a *művészek*! Manapság már a művészet szóval minden erkölcstelen viselkedést félre lehet söpörni! És ahogyan riszálta magát! Ezt szavakkal ki sem lehet fejezni, mennyire közönséges módon viselkedik az a nő! Botrány!

- Mit vársz egy *énekesnőtől*? Mind egyforma. Kelletik magukat, hízelegnek, aztán mint a pióca ráakaszkodnak egy gazdag férfira! Ez a kis énekesmadár is pontosan ugyanezt tette. Nézd meg szerencsétlen férjét, Titus Aeliust, úgy megy utána, mint akit megbűvöltek! Egy normális férfi nem alázza meg magát azzal, hogy nyilvánosan csorgatja a nyálát a felesége után, aki ráadásul egy közönséges nő! - Pestilentia színpadiasan forgatta a szemeit, ezzel is nyomatékosítva az énekesnő szót, amit drámaian tagolva ejtett ki. Egy gyerekgyilkos gladiátorról kevesebb megvetéssel beszélt. A szavak a gyűlölet súlyától nem is csöpögtek az ajkairól, hanem méreggel telve hullottak a porba.

- Semmi erény nincs benne, semmi tartás. Egyáltalán nem értem, hogy mit dicséri mindenki. A hangja is csak amolyan közepes. Persze a hódolói mind férfiak. - Fallacia minden mondatával a barátnője állítását igazolta, nyomatékosította. Egymást túllicítálva igyekeztek Aelia Sabina bűneit feltárni.

Az asszonyok nyelve sebesebben pörgött, mint a rokka, megállás nélkül köszörülték a nyelvüket a város lakóin, különösen Aelia Sabinán, a híres énekesnőn. Teljesen belemerültek a pletykázkodásba, nem is vették észre, hogy Devotus is a piacon tartózkodik. Az emberek annyira féltek tőle, hogy úgy tettek, mintha ott sem lenne, még akkor is, ha észlelték a jelenlétét. Ha bárki megkérdezte volna, őszintén állították volna, hogy nem látták. A tudat alatti elutasítás hatékonyabban működik minden elbájoló varázslatnál.

3.

A nappal nem Devotus vadászideje volt. Ijesztő külleme miatt került minden lehetőséget, hogy az éhes tekintetek belemarhassanak. Igyekezett nem adni alkalmat a tisztos polgároknak, hogy a szájukra vehessék. De mégis, volt valami, ami a napfényre csalogatta az éjszaka és a sötétség urát. Valami, pontosabban valaki, aki miatt érdemes volt némi kockázatot vállalni.

Devotus, ha tehetett, nem ment emberek közé, de néha kénytelen volt némi elemózsiát vételezni magának és Bastetnek, a fekete kandúrnak, akivel megosztotta önkéntes magányát. De ez alkalommal nem a kényszer vitte rá, hogy kimozduljon, hanem a szíve.

Aelia Sabina elbűvölő egyénisége csalta ki barlangjából a torz mágust. Tudta, hogy ma egyedül jön, mert minden előre eltervezett eseményt könnyűszerrel megtudhatott, ami érdekelte a jövőből. A fejébe alkalmoszerűen betörő démonok a fájdalomért cserébe mindent elárultak neki, amire csak kíváncsi volt. Persze csakis a maguk szabta szabályok szerint. Például Devotus halálának időpontját és módját sosem voltak hajlandók elárulni. A jövő néhány izgalmas pillanatát megtartották maguknak.

Szerette volna látni ezt az üde jelenséget, szeretett volna egy kicsit sütkérezni a boldog és önfeledt szépség simogató sugaraiban. Már nagyon rég nem látta a nőt. Hiányzott a közelsége, az eleven lénye. Bár sosem váltottak egyetlen szót sem, Aelia talán nem is tudott Devotus létezéséről, a mágus mégis jól ismerte a híres énekesnőt. Ismerte minden mozdulatát, arcának játékát, az illatát, a rakoncátlan hajtincseit, amit akárhogyan fésült, mindig kócos maradt, az erek lefutását a karján, a körmeinek ívét. Mindent tudott a nőről, az egyetlen szépségről, ami a földön megadatott neki. Minden előadására elment. Követte a provincia más városaiba is, ha épp ott lépett fel. De Aelia nem tudta meg, hogy van egy különös hódolója. Devotus az árnyékos oldalon élt, és nem is mozdult ki onnan. Az énekesnő pedig maga volt a fény Devotus szerint. A Nap és a Hold sem találkozhatnak, bármennyire is vágynak egymás társaságára. Bár állítólag volt rá példa, de az egy másik történet.

Ezen a napon is azért merészkedett az emberek közé - vállalva a kockázatot, hogy valaki meg találja szólítani -, mert a szépség hiánya a démonokkal teli életében már elviselhetetlen volt. Úgy kellett neki az énekesnőből áradó derű és boldogság, mint fuldoklónak a levegő. Kockáztatott.

Az utcára mindig talpig felöltözve, bebugyolálva lépett ki. Fejét is betekerte, amennyire lehetett, hatalmas csuklyát húzott rá, földre szegezett tekintettel közlekedett, hogy csak a talpa alatti kis földdarabot látta. Szigorúan a saját lábára meredve, sietve rohant végig a városon, amennyire elhajlott csontjai engedték a haladást. Az évben csupán egy-két nap volt, amikor nem tudta sötétedés után elintézni a dolgait, de ezek a kirándulások is napokig emésztették. Nem volt könnyű magát túltenni rajta. Egész életében hallgatta a sutyorgásokat és pusmogásokat, aminek ő maga volt a tárgya. Megszokta, de nem tudta elfogadni. Tisztában volt vele, hogy a külsejével sosem lesz képes beilleszkedni egy ép emberek alkotta társadalomba, az értelmével felfogta ezt, de a szíve sosem volt képes megbékélni. Amit elfogad az ész, az ellen lázad a szív.

- Itt van ez a torzszülött - hallotta, amint összesúgnak a háta mögött.
- Gyerekek, azonnal gyertek el onnan!
- Ne nézz rá, mert szörnyet halsz!
- Nemcsak félelmetes, hanem undorító is.

- Ha elment melletted, sosem lesz gyereked!
- A lehelete is pusztulást hoz!
- Ezt biztosan nem anya szülte!
- Ha rád néz, biztosan ki fog hullani a hajad!
- Démonokkal és sötét erőkkel szövetezik. Lehet, hogy maga is démon! Emberre emlékeztető külsővel akar minket megtéveszteni!!!

Ilyen és ehhez hasonló megjegyzések csattantak a púpos hátán, amikor kénytelen volt fényes nappal mutatkozni. Általában nem foglalkozott az emberekkel, ebben a testben élte le az egész életét, meg kellett tanulnia elviselni a rá mért csapást. Megbarátkozni sosem tudott a küllemével, de idővel megtanulta elviselni. A látvány még önmagában nem is zavarta. Viszont a fájdalom, ami időről időre elviselhetetlenebb volt, megrémítette. Mindig úgy érezte, hogy egy erősebb hullámot nem tudna elviselni. Aztán a kínok mind erősebb lökéssel tekerték elhajlott végtagjait, és mindig kibírta valahogy. De a fejfájást, azt nem tudta megszokni. Többször gondolt rá, hogy önkezeléssel vet véget a szenvedéseinek. De az istenek megbüntették volna. Ilyesmit nem tehet. Még ő sem. Az embernek hordoznia kell a terhet, amit az égiek tesznek a vállára.

Amikor még óvatlan volt, és nem bugyolálta be magát a ruha alatt, történt egy borzasztó eset. Attól kezdve mindig nagyon vigyázott rá, hogy testének egy darabkáját se pillanthassa meg senki sem. Hófehér volt a bőre, mert napfény sosem csókolhatta. Száraz és szétrepedezett volt, akár a szomjas föld. Az emberek undorodtak tőle, mert olyan volt, mint egy vedlő kígyó.

Egy igen eleven gyerek szaladgált egy sikátorban, ahol át kellett vágnia. Mindig a szűk sikátorokat választotta, mert ott kevesebben jártak, alig találkozott emberekkel. Főleg sötétedés után. De ahogy befordult a sarkon, meglátta a fiúcskát. Épp egy kiskutyát dobált kavicsokkal, miközben valami obszcén dalocskát énekelt. Nem szerette a gyerekeket, kiszámíthatatlannak tartotta őket. De eldöntötte, hogy nem hátrál meg. Ha nem vág át a sikátoron, kénytelen lenne a szélesebbik utcát választani, ahol még szekerek is járnak. Marad a sikátor. Rövidebb is. Hangosan megköszöri a torkát, hogy a gyerek észrevegye. Ha észreveszi, biztosan megijed és elszalad. Ezt az egérutat szerette volna megadni a kölyöknek, hogy elmenekülhessen.

Észre is vette őt. Abba hagyta a dalolást, a kiskutya megragadta az alkalmat és elinalt. Általában az állatok sem szerették Devotus társaságát, kivéve Bastetet, a félszemű kandúrt. De Bastet maga sem volt egyszerű eset, nem véletlenül fonódott össze a sorsuk nekik kettejüknek.

A kisfiú szeme elkerekedett, de egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki menekülni akar. Devotus várt. A gyerek a ványadt görbe lábain bicegve elindult felé. Mintha még mosolygott is volna. Mindenesetre a félelem legkisebb jelét sem mutatta. Devotus nem tudta, hogy mit csináljon. Számára az volt a természetes, ha mindenki elmenekült, aki meglátta a jellegzetes fekete ruháját és az álláig lehúzott csuklyát. A mágusok gyakran viseltek sötét színű ruhákat, de itt, Aquincumban nem hemzsegték a varázslók és csillagászok, mint Alexandriában. Itt a sötét köpeny egyet jelentett Devotussal. A gyerek cseppet sem félt. Devotus szíve a torkában dobogott. A fiú egészen közel merészkedett a mágushoz.

Egy pillanatig csak álltak egymással szemben, a fiú mintha be akart volna kukkantani a csuklya alá. Devotus magas volt, a gyermek pedig a fejlődési rendellenessége miatt sokkal kisebb, mint a korabeliek, esélye sem lett volna Devotus arcába nézni. Sokkal alacsonyabb volt, talán ezért is maradt a mágus mozdulatlan. Maga sem tudta, hogy mit kellene tennie. Ilyen helyzetbe még sosem került! Hirtelen egy váratlan mozdulattal a gyerek megrántotta Devotus ruháját. A csuklya láthatóvá tette az arca alsó részét, egészen az orráig. A gyerek vihogott és tapsikolt örömeiben. Egy kicsit sem tűnt döbbentnek vagy riadtnak.

- Te tényleg szörnyeteg vagy! Undorító förmedvény! Az anyádat meggyalázta egy szatír! - Elégedetten kurjongatva egyik lábáról a másikra ugrált, tapsikolt, élvezte a megalázott feletti diadalt. Valószínűleg nem először élte át ezt a mámorító érzést, és Devotus leleplezésében is valami ilyesmi élményt hajszolt.

Devotus érezte a koponyájában támadt nyomást. Mintha egy szöveget vertek volna be a feje legtetejére. A jól ismert fájdalom teljesen váratlanul tört rá. A halántékán vadul lüktetett az ér, a vére akár egy áradó folyó zubogott az agyába. Az ép szeme kiüvegesedett, olyan lett, mint a másik, ami már teljesen fehér volt, és nem is látott vele. A fájdalom egyik pillanatról a másikra átvette az uralmat szegény megnyomorodott teste felett. Az utolsó saját gondolata az volt, hogy milyen igaza van a gyerekeknek. Ő egy szörnyeteg. Nem méltó az életre. Aztán többre nem emlékezett.

Mivel a fiúcska még mindig mellette állt, és fennhangon kiabálta a mocskos szavakat, Devotus hátrahajtotta a csuklyát, teljesen láthatóvá tette az arcát. Az arc, bár Devotus össze- téveszthetetlen vonásait hordozta, mégis, valami más volt. Valami hideg, élettelen, valami megfoghatatlan és kegyetlen. Volt benne valami démoni. A fiú borzasztóan megrémült, amikor belenézett a rémisztő arcba, csikorgatta a fogait habzó nyál csurgott a szájából, amikor a tejszín szemek belenéztek, bele, egészen a belsejébe. A mágus két göcsörtös kezével megfogta a gyermek koponyáját. Finoman, nem erősen tartotta az apró fejet, de elég határozottan ahhoz, hogy ne tudjon máshova nézni, vagy ne téphesse ki magát a göbös, inas kezekből. Ahogyan a kígyó ígéző tekintetével megbűvöli az egérkét, akit meg fog enni, úgy bűvölte meg a tejszín szempár a gyereket, aki magatehetetlenül állt, és várta, hogy mi lesz. Nem próbált menekülni, ernyedt karjai megadóan lógtak a teste mellett, mintha nem is hozzá tartoznának.

- Légy átkozott! - A mágus csak ennyit mondott, és rálehelt a fiúcskára. Lehelete hűvös párája egy pillanatig gomolygott kettejük között, mint a téli reggelek meleg lehelete, aztán eltűnt a fiúcska résnyire nyitott szájában. A mágus elengedte a gyereket, gyorsan visszahúzta a csuklyát, és továbbbsietett, mintha semmi sem történt volna.

Fészkének rejtekében a hangok incselkedetek vele. Mint mindig. Nem hagytak neki nyugtot. Akkor már tudta, hogy mi történt, hogy mit tett.

- Megölted azt a gyereket?!? Ugye tudod, hogy megöltél egy gyereket? Semmit sem ártott neked! Csak a hiúságodnak ártott! Mit gondolsz mi vagy? Egy szörnyeteg vagy! Egy torzszülött! Anyád démonokkal hált!

Tudta. Mégis annyira borzasztó volt hallania. A saját fejében. Nem tudott hova bújni a hangok elől. Mindenhova vele mentek. Az őt körülvevő szellemek, démonok, rég elhaltak lelkei őszi falevelekként keringtek körülötte. Néha valami halovány alakot is látni vél, de a legtöbbször csak érezte a jelenlétüket, és határozottan hallotta a hangjukat. Valahogy a hangjukat őrizték meg a legtovább a haláluk után, arról még sok-sok évig fel tudta ismerni őket. Aztán jónéhány emberöltő után azt is elveszítették, jellegtelen lett, már nem emlékeztetett a néhai élő saját hangjára. Csak egy hang, ami bárkié lehetett. Akárkié.

A testük alakjához nem ragaszkodtak ennyire, azt hamar elfelejtették maguk is. Mivel közvetlenül a haláluk előtti, a haláluk pillanatában meglévő külsejükkel léptek át az örök sötétség birodalmába, ez nem volt olyan emlék, amire szívesen emlékeztek vissza. Így a legtöbb halott, szellem, még Devotus számára is alakatlan volt. Az emberi tulajdonságaik hamar lefoszlottak róluk, ugyanúgy, mint a húsvér a csontvázaikról. Aztán csak a lelkük esszenciája maradt, ami már a legkevésbé sem hordozta azokat az erényeket, amire az élők oly büszkék. A nehéz tanulással és fegyelmezéssel felcsipegetett tulajdonságok a hússal együtt foszlottak le a lélekről.

- Megöltél egy gyereket! Egy védtelen gyereket! - kántálták a szellemek százféle nyelven.

A történetek után úgy bebugyolálta magát minden alkalommal, mint egy egyiptomi múmia. Nem bírta volna elviselni, ha ez még egyszer megtörténik. Nem engedhette meg, hogy a démonok még egyszer átvegyék az irányítást a teste felett, és ártatlan embereket gyilkoljanak meg. Koncentrációval, a tudata irányításával távol tudta tartani a szellemeket a saját testétől, amit a halottak előszeretettel használtak. De ez sem ment túl sokáig. Egy élő testébe költözni, még ha csak néhány pillanatra is, hatalmas élvezetet jelentett a számukra. Devotus pedig egy nyitott ajtó volt az élők és a holtak között. Nagyon oda kellett figyelnie, hogy ne járkálhasson rajta mindenki keresztül.

A haját minden nap leborotválta, nem viselt sem bajuszt, sem szakállat. Pergamenszerű bőrét saját, gyógynövényekből készült kenőcseivel próbálta ápolni. A húzódo, feszítő érzést meg tudta szüntetni, de folyamatosan hullottak le az apró, hópihényi elhalt bőrdarabok. Maga is mosolygott a dolog visszásságán: a bőre már halott, talán a lelke is, csak a teste él, de az is csak azért, hogy gyötörje őt.

Néhány nappal később hallotta, hogy a gyerek valóban meghalt. Egyszerűen elvérzett. A fülén, az orrán, a szemén át, minden létező nyíláson keresztül, ami az emberen van. Senki sem tudta mi a baja, nem tudtak rajta segíteni, egy nap leforgása alatt kiszenvedett. Reggel nem kelt fel az ágyból, hasfájásra panaszkodott. Az anyja megijedt, otthon maradt vele. A gyerek egyre sápadtabb lett, karikás szemeivel segélykérően nézett az anyjára. Délben már vérzett az orra, majd a szemeiből is könny helyett vér szivárgott. Estére egy csepp vér, annyi nem maradt a kis testben.

Néhány önjelölt szemtanú látni vélte a rettegett mágust aznap a sikátor közelében, így az emberek azonnal összekapcsolták a fiú halálát Devotussal. Ilyen szörnyű és értelmetlen halált még az öregek sem láttak, mindenki azonnal mágiára gyanakodott. Persze azt nem tudták, hogy egy mágusnak mi dolga lehetett egy gyerekkel, el nem tudták képzelni, hogy egy derékig érő kisember miben keresztezheti egy felnőtt útját.

Annál jobban féltek tőle, mintsem hogy kérdőre vonják, vagy felelősségét kimondják, csak egymás között beszéltek a dologról, mindenki a maga szája íze szerint tovább színezte a történetet. Aztán néhány hét múlva Devotus már gond nélkül végig tudott sétálni akár a főúton is, mindenki a lehető legnagyobb ívben kikerülte. Nem néztek rá, nem suttoztak félhangosan a háta mögött, hogy épp meghallja. Félték tőle és tisztelték. A városlakók számára egyértelmű bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy a túlvilági hatalmak korlátlan ura. Még ha ez nem is volt igaz, Aquincum népe így hitte.

És ezzel indult be az üzlet igazán. Jó pénzért amuletteket, rontásokat készített bárkinek, aki fel merte keresni. Jóslatokat készített szerelmes lányoknak, hogy hogyan sikerül a házasság, a csillagállást elemezte a születendő gyermekeknek, hűtlen férjeket térített haza és ismeretlen betegségeket gyógyított. Ez volt a munkája üdvösebbik része, az, amelyik békét hozott a lelkének. Gyógyítani szeretett, úgy érezte, legalább egy kis jót tesz.

A kellemetlenebb, ám annál jövedelmezőbb feladat az átkok kérése volt. Maga is meglepődött, hogy a jámbor polgárok mennyi keserűséget hordoznak magukban. Mindig akadt valaki, aki a szomszédja vagy üzletfele vesztét akarta. Gyakran egy nőt akartak maguknak a férfiak, olyat, aki sosem hagyja el őket, és hű társuk lesz egész életükben. Mintha ez elérhetetlen lenne mágia nélkül! A lóversenyek győzteseinek érdekében néha egész csoportok keresték fel a rettegett mágust. Hihetetlen pénzüsségeket képesek voltak kifizetni, hogy az általuk preferált kocsihajtó legyen a befutó. Néha olyan banális dolgok miatt mentek hozzá, hogy a másik nem fizetett időben, holott megígérte. Pénz! Mit számít egy életért cserébe! Devotus képtelen volt megérteni ezeket a dolgokat, de nem is töprengett sokat azon, hogy milyenek az emberek, csak tette a dolgát. Békén hagyták, és megélt. A maga módján beilleszkedett a közösségbe, ami talán még nála is torzabb volt. Nem értette az embereket, az érzelmeiket.

4.

A lemenő nap sugarai narancsvörös csíkokat festettek a küszöbön sütkérező kandúrra. Bastet az utolsó meleget adó sugarakat is igyekezett fekete bundájába szippantani, kiélvezni a nap utolsó meleg simogatását. Devotus háza félig a földbe volt vájva, így igen kevés fény jutott be az ajtónak csúfolt összetákolt falemezek résein. Bastet viszont egy időjóst megszágyenítő pontossággal találta meg a szájalomra méltó hajlék legfényesebb pontjait. Egy császár elégedettségével vonult a ház egyik pontjáról a másikra és helyezte magát uralkodóknak kijáró kényelembe.

Devotus pakolászott, a durva faasztalra tett üvegcséket, elvett onnan néhányat, rendezgette őket. Késeket tisztított meg, tálakat méricskelt egymáshoz, törölgette őket újra és újra. Papiruszokat válogatott, szárított gyógynövényeket és ezerféle holmit vett el, majd tett vissza. Közben magában mormogott. Bastet a megmaradt ép szemét folyamatosan gazdáján tartotta, halk dorombolással figyelte, mi készül. Kérdőn Devotusra nyaffantott.

- Ne most, Bastet, a ma este a szellemeké. Menj el valahova.

Megsimogatta a macska fejét, aki mintha értett volna a szóból, az ajtó egy szélesebb hasítékán keresztül kiosont a szabadba. Narancsszín szeme villant egy utolsót a lakhatásra alkalmatlan odúban tevékenykedő férfir:

- Csak óvatosan! - üzenté aggodalmasan a sokat látott macskaszem.

A félhomályban lassan eltűnt a macska távolodó alakja. Bastet nem szerette a szellemeket és a démonokat, így mindig elhagyta a házat, amikor gazdája dolgozott. Az állatok általában nem szerették a halott lelkeket, így Devotus nem élvezhette a reggeli madárcsicsergést, vagy az éjszaka a városba osonó nagyobb testű vadak neszezését.

A falon körbe szárított gyógyfüvek lógtak, némelyik szabadon, némelyik vászonzsákban. Az illatuk átjárta és betöltötte a kis helyiséget. A keskeny polcokon agyag- és üvegedények sorakoztak katonás rendben. Mindegyikben volt valami: főzetek, porok, kenőcsök és szárított levéldarabkák. Devotus sosem írta rá, hogy mit tárol az edényben, bízott a memóriájában, hogy emlékszik, mit mibe tett bele. Nem is hagyta cserben az esze. Az edények határozottan tiszták voltak, mindegyik ép és sértetlen, sehol egy törött tégely vagy egy csorba üveg. Hetente lerámolta a polcokról a holmiját és áttörölgette őket, közben beleszagolt, ellenőrizte, hogy használhatóak-e még.

Miután mindent előkészített, megmosakodott egy hordóban, amiben friss esővizet gyűjtött. A víz hideg volt és Devotus kilibabörözött. Szárazra törölte magát és bekente a zsírban áztatott gyógynövénnyel az egész testét. Körömvirág illata burkolta be a mágust. Nagyon ügyelt a tisztaságra, ezt egy sarkalatos pontnak tartotta. Aki nem ügyel a saját és a környezete tisztaságára, az minden bizonnyal nem elég alapos a varázslataiban sem. Ezt még az apjától tanulta. A testére friss tunikát vett, tisztát, illatosat. Ilyesmit szigorúan házon belül viselt. A tunika szabadon hagyta az alkarját és a lábait, amit senkinek sem engedett volna megpillantani. Itthon, a fészkében viszont biztonságban érezte magát.

A narancsvörös fénycsíkok rövidültek, ideje volt nekikezdeni a varázslatnak. A rosszul kivitelezett mágia, a sietés, a kapkodás a kezdők hibája. Ő viszont pontosan tudta, hogy mikor minek van itt az ideje.

Az asztalon minden ott sorakozott, amire szüksége volt. Az egész délutáni keresgélés, válogatás, rendezgetés után a szükséges eszközök pedáns rendben heverték a mágus előtt. Semmi levágott patkányfarok, döglött cickány vagy szárított varangy. Csupán az ősei, Egyiptom régi

papjainak mindennapos használati eszközei. Egy tiszta, fehér vászonnal terítette le az asztalt, mint egy megszentelt helyet.

Szerelmi mágiát készült végrehajtani, semmi sötét varázslat, csupán egy kötés két ember között. Ez békességgel töltötte el, ma nem kell az alvilág démonaival perlekednie. Egy egyszerű, mindennapos varázslat. Mindennapos, neki.

Egy vastag papirusztekerceset fektetett maga elé. A szélei már erősen töredezettek voltak, nagyon óvatosan kellett kinyitni. Olyan szaga volt, mint Egyiptom régi múmiáinak. Öregség szaga. Otthon szaga. Mély levegőt vett és hangosan olvasta a receptkönyv szövegét. A könyvét, ami apáról fiúra vándorolt generációk óta. Nem tudta, milyen régi lehet a receptgyűjtemény, az apja emlékezete csak az ő dédapjáig terjedt. Nem is számított, mert tudta, hogy ez egy szétszakíthatatlan kapocs ő, és az ősei között. A felmenői tudását használta, és az évek során a saját tapasztalataival egészítette ki a könyvet. Persze alázatosan csak néhány oldalsó jegyzettel bővítette a tekercs szövegét, arra vonatkozóan, ha egy hozzávaló például hatékonyabbnak bizonyult a másikinál. Alapjában véve tiszteletben tartotta az ősök tudományát, és nem is kellett a receptkönyvben csalódnia, évszázadok, vagy akár évezredek kikristályosodott tapasztalatát, tudását hagyták rá.

„Végy viaszt (vagy agyagot) egy fazekaskorongról, és formázz két alakot, egy férfit és egy nőt; a férfi a felfegyverzett Árészra hasonlítson, baljában karddal, amelyet a nő jobb kulcsontjára szegez; a nőt hátrakötözött karral, térdelve formázd meg, és erősítsd a MATERIA MAGICÁT a fejére vagy a nyakára.”

Így szólt a szerelmi mágia receptjének kezdő sora. Viasszal dolgozott, szerette az anyag melegségét, ahogyan lágyan alakul át valami magasztosabbá a göcsörtös ujjai között. A figurák elkészítése közben a megrendelőjére gondolt. Nem volt olyan kezűgyessége, mégis, igyekezett a viaszbabut az ifjú Philónhoz a lehető leghasonlatosabbá tenni.

Philón már nem volt olyan féktelen és ifjú, mint ahogyan azt magáról híresztelte. Senkinek sem ismerte be évei számát, Devotus mégis tudta, hogy pontosan tízzel több, mint amennyit az érdeklődőknek bevall. Sebj, a hiúság még nem akkora gond. Viszont az aranyhajú fürtös Philón lángra lobbant egy minden kétséget kizáróan nem ifjú özvegy iránt. Aki valójában csak egy évvel volt idősebb Philónnál, de mivel Philón magát társaságban szemtelenül fiatalnak festette le, az erényes özvegy kikoszorúzta a kérőt. Philónnak más választása nem lévén, Devotushoz fordult segítségért, hogy a titkos tudása segítségével fordítsa felé az özvegy szívét, úgy, hogy ne kelljen valódi életkorát felfednie szégyenszemre. És legfőképp, ne derüljön rá fény, hogy a köztisztletnek örvendő és erényes férfi mégsem mondott teljesen igazat.

Devotus magában jót nevetett Philón hirtelen támadt és olthatatlan szerelmén. Néhány napja járt nála, amikor az ügyet részletesen feltárta és a mágus segítségét kérte. Philón egy költőt megszegyenítő szónoklattal ecsetelte Messalia bájait, nemes és erényes lelkét, bölcs homlokát, szóvirágokkal halmazta el szemérmes pillantását és piruló orcáját. Devotus a szónoklat után egyenesen Venus istennő földi mását képzelte maga elé, nem tudta megállni, hogy utána ne nézzen a bájos és erényes özvegynek.

A következő este kiosont, tudta, merre lakik Messalia. Maga sem döntötte el, mi módon fog értesüléseket szerezni az özvegyről, hiszen ha oly erényes, mint azt Philón állította, sötétedés után már bezárkózik. Ennek ellenére útnak indult, mert az istenek útjai kifürkészhetetlenek, ha neki meg kell tudnia valamit, azt meg is fogja tudni az égiek akarata szerint.

Messalia asszony nem húzódott be éjszakára, ahogyan várta. A ház fényárban úszott. Fáklyákat tartó rabszolgák vették körül az épületet, olyan sokan, hogy a válluk szinte összeért. A lak maga otrombán hivalkodó volt, Pomponius, a néhai férj, tökéletes ízléstelenségéről tanúszkodott. Az utcáról be lehetett látni a belső kertbe, ami nem volt jellemző a város házaira.

Devotus szerint ez valami barbár csökevény lehetett, civilizált ember nem épített ilyen házat, ahol a belső udvar ily szemérmetlenül feltárulkozik. Hangos zeneszó szűrődött ki a házból. Kacagások, gurgulázó nevetések. Apró, kéjes sikolyok, edények csilingelése. Valamiféle mulatságot tartottak, Bár a néhai Pomponius teteme még alig hült ki.

A gazdag özvegy épp nem a római erényeket gyakorolta. Tivornyázott. Devotus ezzel le is zárta magában a dolgot, hogy mi gerjesztette Philónt oly olthatatlan szerelemre. Az özvegy Messalia vagyona. Még téblábolt egy kicsit, amikor az udvaron átszökelte az özvegy maga, mint egy csintalan csikó. Kéjesen sikoltozott, két férfi kergette. Aztán hagyta, hogy elkapják, karjukat a vastag derekára fonják. A néhai hajkorona satnya maradványa mint pókháló az őszi szélben, megadóan lengedezett. A hennafesték hamis fénye ragyogott a hazug színű hajon. Húsos ajkát kacagás rázta, a régi görögök szerint a húsos, lecsüngő ajkak olyan egyén sajátjai, aki a kéjt és az élvezeteket hajszolja. Tokája több redőt vetett az álla alá, ahogyan az őt ölelő két férfinak kacéran a szemébe nézett, nyoma sem volt az erényes, szűzies lesütött szemeknek, amiről Philón mesélt. Ennyi elég is volt Devotusnak, az özvegy bájai cáfolták Philón elbeszélését. Valami ilyesmire számított.

- Sebaj, úgy összekötlek benneteket, hogy a síron túl sem szabadulhattok a másiktól! - mormolta az orra alá, nem kevés elégedettséggel. Philón igen nagy árat fog fizetni egy előnyös házasságért és a gazdag hozományért. Az egész életével fogja törleszteni, de ő akarta így, senkit sem hibáztathat.

A viaszbabuk ezalatt testet öltöttek a kezei között. Philón bábuja szép lett, mint egy isten, Messalia pedig olyan elragadó, mint még soha életében. Most következett a materia magica. Philón elhozta az özvegy egy hajtincset, ez nélkülözhetetlen volt a kötés létrehozása szempontjából. Most ez a hajtincs töltötte be a materia magica szerepét. Egy darab az emberből.

Devotus mindig kért valami személyes darabot az ügyfeleitől. Szerelmi kötés esetén enélkül nem is lehetett végrehajtani a varázslatot. Ennek valami személyes dolognak kellett lennie attól, akihez a kötés történik. Viszont titokban kellett tőle megszerezni, az illető nem tudhatott róla, hogy egy kis darabja van valakinél. Ha felfedezte, vagy a kötetést kérő megmondta neki, esetleg nyíltan kért egy hajfürtöt, az teljesen hatástalanná tette a kötetést. A titok erősíti a varázslatot. Ez lehetett haj, köröm, vagy egy fonaldarab a ruhából, de a ruhadarabok nem voltak annyira személyes holmik, így azokkal nem mindig működött rendesen a mágia. Minél személyesebb volt a darab, annál erősebb kötetést tudott létrehozni.

Messalia hajfürtjét a viaszbábu nyakára tekerte. Az özvegy szellemisége így testet öltött, a bábu maga lett Messalia, a férfi pedig Philón. Két ember a mágus kezében, sorsuk aszerint alakul, hogy Devotus mit tesz a bábukkal, akik a varázslat alatt maguk voltak Messalia és Philón.

A kész bábukat elégedetten szemlélte. Két ember, akinek végérvényesen összeköti a sorsát. Messalia bábuját vette a kezébe és egy nagyon finom tűt. Istenek és démonok nevét véste a bábu testrészeibe. Minden testrésze egy név: azoknak a túlvilági hatalmaknak a neve, akiknek a testrésze van szentelve. A szívre Thoth isten nevét, az arcra Amon nevét, a karokra Melech nevét írta, és így tovább a kezeire, hasára, fenekére, füleire.

Ez nagyon aprólékos munka volt, nem hibázhatott, és nem ronthatta el egyik alvilági hatalom nevének leírását sem, különben a szellem, isten, vagy démon megharagszik, és sértődöttségében képes sabotálni az akciót. Devotus erősen koncentrált, a bábút egészen közel tartotta az ép szeméhez. Az alsó ajkába harapott, és hangosan szuszogott, mint egy fűjtató. A kezei nem remegtek, gyakorlott mozdulatokkal írta a puha viaszba a neveket. Nem először csinálta.

„Végy tizenhárom bronztüst, az egyiket szúrd az agyába, és közben mondd ezt: Messalia, átszúrom az agyadat, majd kettőt a szemébe, kettőt a füleibe...”

Olvasta tovább a receptkönyv utasításait. A bronztűk már elő voltak készítve, takarosán, sorba rendezve. Kézbe vette az elsőt, és finom, de határozott mozdulattal átszúrta a viasz-Messalia koponyáját.

- Átszúrom Messaliának a koponyáját, hogy senkire se gondoljon Philónon kívül.

Következett a második tű.

- Átszúrom Messaliának a szemét, hogy senkire se nézzen Philónon kívül. - Egyre erősebb és határozottabb hangon mondta ki a mágikus szavakat, amiket még az apjától tanult, az pedig a saját apjától. Vajon honnan származik ez a tudás? Ki lehetett az első? Ezekre a kérdéseken gyakran eltöprengett, de az idő és a korok mélysége mindig örvényként szippantotta magába. Az ősök láncolata. Vajon meddig lehet visszafelé haladni az élet fájának leszármazási ágain?

Közben mind a tizenhárom tűvel átszúrta a hátrakötözött kezű bábút. Amikor még gyermek volt, és apja műhelyében lábatlankodott, eleinte nem értette, hogy miért kell átszúrni a viasz-bábút. Gyermekként azt hitte, hogy azzal fájdalmat okoz annak, aki a varázslat ideje alatt a bábuban lakik. Aztán az apja elmagyarázta neki.

- Igen, ez egy bizonyos fájdalommal jár. A szerelem fájdalmas dolog. Ne hidd el azokat a dolgokat fiam, amit a költők összehordanak. A szerelem igenis fáj a maga módján, szenvedés és gyötrelme. Nem tudsz enni, nem tudsz aludni, nem tudsz gondolkodni, nem tudsz másra ránézni sem. Az egész belsődben egy olthatatlan tűzvész tombol, és mintha az alvilág összes démona a húsdoból akarna lakmározni. Kerüld el, azt tanácsolom neked. Sokkal nyugodtabb életed lesz.

Messalia teste tele volt a megnevezett helyeken beszúrt tűkkel. Minden pontjából egy vékony bronztű állt ki, ahol egy férfi meghódíthat egy nőt, amely szerveket rabul kell ejteni ahhoz, hogy a nő soha többé ne akarjon a férfi nélkül élni.

Minden készen állt a kapcsolat véglegesítésére. Egy fehér vászondarabba csomagolta a bábukat, és elsétált az amfiteátrum közelében lévő temetőhöz. Ide főként a gladiátorokat és a bűnözőket temették, olyan embereket, akik az amfiteátrum aranyló homokján lelték halálukat. Nem kellett messzire cipelni a tetemeiket. Ez egy elátkozott hely volt, becsületes polgár ide be nem tette a lábát. Devotus itt kedvére sétálhatott, a hollókon kívül senkivel sem találkozott. Felemelő érzés volt a sajátjai között lenni. A temetők nyögnek, a sírok a rútul elvágott sorsfonalak történeteit mesélik el. Ebben a temetőben nem azok voltak, akik egy teljes életút végén megpihennek, akik a bevégzett munka érzésével omlanak az örök nyugalom hús földjébe. Itt a halottak mind erőszakos halált haltak, elvették tőlük az életüket, ami még annyi mindent tartogathatott számukra. Halottak, a régvolt életükkel, halottak, akik még élni akarnak, halottak, akik irigyen lesnek az élőkre.

Tőle aztán sosem irigyelt senki semmit, így nyugodt lelkiismerettel vágthatott át a sorok között. Tudta a módját, hogyan kell egy szellemet rendre utasítani, és a legkevésbé sem lepődött meg, amikor egy öntelt friss halott szelleme fenyegetni próbálta. A halott még határozott emlékekkel rendelkezett a saját testéről, jól kivehető alakban toppant Devotus elé. Kezében egy rövid kardot markolt, dühösen vicsorított a temetőbe merészkedő előre. Devotus egy sima, holdkőből csiszolt amulettel halászott ki a ruhája nyakkivágásából, aminek láttán a szellemalak semmivé foszlott. Magában kuncogott, és még utána kiáltott:

- Egy buzogány áll ki a fejedből, barátom!

Erős démonokat parancsolt már a szolgálatába, maga is megjárta a halottak sötét birodalmát, egy kötözködő kis szellem inkább szórakoztatta.

Könnyedén talált friss sírt, a gladiátorok úgy hullottak, mint az őszi legyek. Birodalomszerte hatalmas igény mutatkozott a kiömlő belek látványára. A növekvő, éhes nagyhatalom egyre több és több vért kívánt. Szomszéd csillapíthatatlannak bizonyult. Szinte bármikor érkezett, talált friss sírt, ami épp megfelelt a céljainak. Térdre ereszkedett és leásott egészen a tetemig. Ő lesz a küldönc, aki továbbítja az alsó világba az üzenetet, és ő lesz az, aki végre is hajtja a mágus utasításait. Egy friss szellem, erős és bosszúsomjas. Aki még élénken emlékezik az életre, aki még első szóra beavatkozik az élők dolgába. Egy olyan halott, akinek a Sors-istennők idő előtt vágták el életének fonalát.

Sem név, sem jelzés nem volt a síron, hogy kit rejt. Devotus szakavatott szemmel szúrta ki, hol mozgatták meg a földet legutoljára. Itt gyakran csak elásták a néhai imádott harcosokat, mint egy útszéli kutyát, tisztes temetés és síremlék nélkül. Azt a harcost, akit a nézők százai éltettek a lelátókon. Akit kiabálással, ökölrázással buzdítottak, hogy ölje meg az ellenfelét. Akikbe előkelő nők voltak szerelmesek. Aztán Fortuna Nemesis istennő elfordította az arcát, és a néhai csillag szerencséje leáldozott. Ugyanazzal a lelkesedéssel akarták az ő vöröslő vérért látni az arénában. Az ő ellenfelét biztatták. Ilyen a sors. Kiszámíthatatlan.

A gladiátorokat nem temették koporsóba, csak egy vászondarabba csavarták a testet és elkaparták a városfalon kívül. Devotus egészen addig túrta a friss és hideg földet, amíg meg nem érezte az anyag hidegét. Kiszabadította a halott kezét. Előkotort egy palackot, benne friss vérrel. A gödörbe öntötte, a halott kezeihez.

- Hajánál, hasánál, ágyékánál fogva rángasd Messaliát Philónhoz, az élet minden órájában, éjjel és nappal, míg Philónhoz nem jön, és elválaszthatatlan nem lesz tőle ő, Messalia. Tedd ezt, kösd meg őket életük végéig, vesd alá Messaliát Philónnak, és egy órára se szabadulhasson tőle.

Devotus hangosan mondta a mágikus szavakat, így hozta létre a mágikus kötést a két ember között. Fejét nem fedte be, tar koponyája világított a sötétben. Amikor az alvilági hatalmakhoz szólt, sosem takarta el a fejét vagy arcát. Szavait a földhöz intézte. Széttárt karjaival kérte az alvilági hatalmakat, hogy teljesítsék kérését. A hangja erős és határozott volt. A viaszbabukat a holttest kezébe nyomta, majd visszatemette a hevenyészett sírt. Nem is látszott a bolygatás nyoma, bár a gladiátorok sírjával senki sem törődött.

Egy szárított virágot vett elő a tunikája rejtekéből, a friss földre tette. Szerette a hideg föld nedves szemcséit érezni az ujjai között, olyan megnyugtató érzés volt. A kis kék virág életre kelt: szirmai kisimultak és az elhalt színt egy ragyogó, káprázatos kék váltotta fel. A sötétben szinte ragyogott a kis növény, egy élő entitás a holtak birodalmának kapujában. A sír megmozdult, a föld nedves hűvösét lehelte ki magából. A kéz, benne az összekötött szerelmespár viaszbabjával kinyúlt, és magával rántotta a virágot. A kis fény, amit az életre kelt vadvirág árasztott magából, azonnal kihunytt. Maradt a halottak hidege és a jótékony sötétség. Egy jéghideg fuvallat söpört végig a mozdulatlan levegőben.

Devotus elégedetten szemlélte a munkáját: sikerrel járt. A gladiátor szelleme, az aóros el fogja végezni a munkát, amivel megbízta. Nem hagy nyugtot Messaliának, amíg Philón karjaiba nem veti magát. A gladiátorokban meg lehet bízni. Kellően vérsomjas társaság.

Devotus elégedetten hazaballagott.

5.

Az önkéntes tűzoltók székházában már nagy tömeg gyűlt össze. Egy része a lélegzetelállító művésznőre, Aelia Sabinára volt kíváncsi, a másik része az összes többi polgárra. A Város kulturális eseményeinek mindig rengeteg látogatója akadt, különösen akkor, amikor egy jó ügyet támogattak vele. Ez alkalommal Aquincum önkéntes tűzoltói szerveztek hangversenyt, az adományokból új tűzoltófelszereléseket készültek vásárolni. Aquincum lakói lelkesen és bőkezűen adakoztak, ha fennállt a veszély, hogy az összes vagyonuk a füsttel együtt az égbe szállhat. Gyakran ütött ki tűz, de hála a sok önkéntes szakmai collegiumnak, valaki folyamatosan ellenőrzése alatt tartotta a Várost. Önkéntes kézművesek, famunkások, posztókészítők hoztak létre tűzoltóegyesületeket, melyek állandó jelleggel járőröztek, figyelték a várost, és ugrásra készen álltak egy lehetséges tűzoltásra.

Nyilván a tűz kitörése nemcsak a gondatlanság eredménye, Aquincum polgárai azon a nézeten voltak, hogy egy ilyen pusztítás az istenek figyelmeztetése, vagy elégedetlenségének megnyilvánulása is lehet. Ezért az égiek jóindulatának elnyerése érdekében rendszeresen tűzáldozatokat mutattak be. A tűzoltó székház udvarán állt a Mithras-oltár, aminek tetején illatos gyógynövényeket égettek el, hogy azok égbetörő füstje örömmel töltse el az istenek szívét, a kedves ajándékért cserébe kíméljék meg a polgárok életét és értékeit.

A hangverseny napjának reggelén maga a tűzoltóparancsnok, a praefectus mutatta be a tűzáldozatot, és ő vezényelte le a rituális mosdást is, ami a Mithras-oltár aljában lévő ólomcsövön keresztül vezette a hús forrásvizet az áldozók kezeire, lábaira. A nagydarab vörös szakállas férfi izgatott volt, mint egy gyerek. Utasításokat osztogatott, a szolgálkkal többször felsöpörtette a termeket, a lakoma fogásait személyesen ellenőrizte. Vendégeik a Város legfontosabb emberei, mindennek jól kell sikerülnie, nem csúszhat hiba az esti rendezvénybe.

A tűzoltóegyesület díjbeszédője és az elnök fogadták az érkező vendégeket. Az elnök rettenetesen öreg volt és a gondolatai sem voltak már a helyén, de mivel mégiscsak ő volt az elnök, úgy illett, hogy ő fogadja a vendégeket. Mummius Superbus, a tűzoltóparancsnok, maga is az öreg Gnaeus neveltje volt, tőle tanulta a tűzoltás fortélyait, az öreg jótékony és szeretetteljes tanácsainak köszönhetően vált belőle kiegyensúlyozott, magabiztos vezető. Sosem tudott eléggé hálás lenni, hogy az öreg Gnaeus mennyi energiát szánt a tanítására és nevelésére. Miatta lett igazi római férfi, érte, neki. Hogy büszke legyen rá az öreg. Az öreg, akit már akkor is öreg Gnaeusnak hívott mindenki, amikor a praefectus még kisfiú volt és mindenáron fel akart mászni a városban futó vízvezetékekre, hogy belekukkanthasson. Ezért intézte diszkréten úgy, hogy a fiatalabb, ám szintén éltes korú Lucanus is fogadja a vendégeket az öreg Gnaeus mellett, hátha az öreg lelkesedésében elkezdene mesélni. Előszeretettel szedett elő olyan történeteket, amik egy felnőtt férfira nézve nem voltak túlságosan hízalgöek, különösen nem, ha ezek a történetek az alárendeltjei előtt hangoztak el.

- Mummius, amikor kisfiú voltál, emlékszem, imádtad a piacon a halakat abajgatni, hogy az asszonyok sikoltozva szaladtak szét! És akkor mindig azt mondtad, hogy csak egy csókot akarnak adni! Annyira nevetséges volt, ahogy a répavörös fejjel, kezekben egy akkora hallal, majdnem mint te magad, rohanguáltál a macellumban körbe-körbe! Azok voltak a szép idők!

Igen, Mummius maga is így érezte, hogy azok voltak a szép idők, és szerette is az öreg visszaemlékezéseit hallgatni, amikor csak tehetette. De szigorúan csakis baráti társaságban. Ez a halas történet valahogy kiszivárgott - valószínűleg az öreg maga mesélte el - és azóta ezzel húzták a

munkatársai. Amikor meg akarták tréfálni, különösen a tűzoltóegyesület írnoke, egy halat tett az asztalára, és szépséges betűkkel odakanyarintotta: egy csókot?

Az öreg Gnaeust mindenki ismerte, ő is úgy gondolta, hogy ismer mindenkit. Ez minden biztonnyal így is volt, csak hogy az idő nem tiszteli az embert. Akiket megismert az utcán, akikre ráköszönt, azok már nagyon gyakran az ismerősei gyermekei, unokái voltak. Azok le-származottai, akiket ő ismert. Az új nemzedék. Ezt a tényt az öreg nem akarta elfogadni, vagy már nem tudta, ezért nagyon sokmindenkit az apja, nagyapja nevéen szólított, és úgy is beszélt velük, mintha valóban azok is lennének. Az öreg valahogy elfelejtett a maga idejében távozni az élők soraiból, méltósággal.

Lucanus ellenben kínosan precíz és pontos volt, nem engedte meg, hogy a kor a bolondját járassa vele. A fogadások, rendezvények előtt mindig elismételte magában a résztvevők névsorát - a teljes neveket, családnévvvel együtt-, azok hozzátartozóit, különösen ügyelve arra, hogy ha valaki már más házastárssal élt, ne az előzőt említse. A halott gyermekek nevét különösen kerülte, és igyekezett mindenkiről mindent tudni, hogy érdemi beszélgetéseket folytathasson. Járatos volt az irodalom és a költészet világában is, nyomon követte a császár intézkedéseit és a gazdasági életet, mindenről volt kialakult nézete, és nem volt rest a véleményét a beszélgetőpartnere ízléséhez igazítani.

Így az ajtóban a két férfi, a szeretetreméltó Gnaeus és a kiváló társasági ember, Lucanus együtt üdvözölték a belépő vendégeket. Lucanus gyorsan a nevéen szólította a belépőt, hogy az öreg ne ronthassa el, Gnaeus pedig őszinte szeretettel és lankadatlan jókedvvel szorította meg a felé nyújtott kezeket.

- Érezzétek magatokat a lehető legjobban! Ez egy csodálatos este lesz! - A pici öregemberben meglepően sok élet volt, határozottan szorította meg a századik kezét is.

6.

A termet megtöltötték a tógás férfiak és a lélegzetelállító ruhakölteményekben pompázó nők. Hófehér tógák omlottak alá a legtökéletesebb redőkben a büszke mellkasokról. A fáklyák fényében aranygyűrűk és drágakövek szórták pazar fényüket. A nők a legdivatosabb hajkölteményekkel kápráztatták el egymást, hennától csillogó fürtök, sehol egy ősz tincs, sehol az elmúlás jele. A teremben az örök tavasz, az örök ifjúság adott estélyt a hamis illúzióknak. Színes kelmék simultak viselőik alakjára, tengeri kagylók nehezen szült gyöngyei emelték ki a szénnel újratervezett szemeket. Az olajlámpák imbolygó fénye jótékonyan eltakarta a vizslató tekintetek elől a kellemetlen szarkalábakat. Erre az estére mindenki olyan lehetett, amilyen szeretett volna.

Élénk beszélgetések elégedett moraja töltötte meg a termet. Sokan rég nem találkoztak, így örömmel szorították meg a másik kezét minden különösebb alkalom nélkül is. Mummius minden csoportnál egy kicsit belehallgatott a beszélgetésbe: nem kíváncsiskodni akart, csak meggyőződni, hogy a vendégek jól érzik magukat. Hűsítő mentaitalokat és vizezett bort hordtak körbe a szolgálak, némi harapnivalóval. Pazar rhytónok, ivócsanakok jártak körbe, a maguk szépségével emelve az est fényét.

A terem élénksárga színű falára egy vékony törzsű fácskát festettek. A sárga szín étellel teli és energikus volt, az ecsetvonások finom nyoma lendületet adott a helyiségnek. A festett fa a természet legőszintébb színeivel mesélte el, milyen is egy finom levelű, friss hajtásokban gazdag növény, aki az édes napfény simogató sugarain nőtt nagyra. Az élethű színek és a részletgazdag kidolgozás miatt egészen úgy hatott, mintha igazi lenne.

Itt állította fel őrhelyét Pestilentia. Ahenobantészt, a férjét utoljára egy boroskancsót cipelő szolgáló mellett látta legyeskedni. Nem érdekelte, hogy merre kóborol az embere, a lelke mélyén tudta, hogy mi lesz az este kimenetele. A saját szolgálait kint hagyta az utcán, hogy kéznél legyenek, ha az ura nem tud ellenállni Dionysos csábításának. Maga nem tervezett szeretett férjével hazatérni, semmiképp sem akart lemaradni az este egyetlen pillanatáról sem. Ahenobantész pedig reggel semmire sem fog emlékezni, majd azt mondja, hogy együtt mentek haza.

Erről a pontról tökéletesen szemmel tartotta az ajtót és a termet is. A festett fácska zöldje tökéletesen kiemelte a vörös haját. Legalábbis ő így vélte. Fejét öntudatosan felszegte, kissé széttartó, hideg, kék szemeit az ajtóra tapasztotta. Az égbék ruha, amit a mai estére választott, minden bizonnyal pompásan festhetett egy nőn, akit az istenek megáldottak némi kebellet. Nos, Pestilentiát nem kényeztették bájos női idomokkal, mi több elég szűkmarkúan mérték az asszony számára a szépséget. Ezt a könyörtelen bánásmódot, amivel az istenek sújtották a tehetős kereskedő csúnyácska lányát, egy bámulatos, égbék ruhaköltemény sem tudta kompenzálni. Ahenobantész bármit megvett, amire asszonya rámutatott, hátha egy kicsit mégis lehet javítani a sors által kimért kevéske bájon. De az istenek nem könyörültek Pestilentián, az idő múlásával a csúnya kislányból egy kapafogú, girhes, kancsal kóró lett. És ezt a férje sem tudta nem látni. A rosszmájúsága csak rontott a helyzeten: csúf árkokat vájt a szája szegletébe, mintha a gyomrában dúló keserűséget írta volna az arcára.

Nem kellett sokáig várnia, megérkezett a barátnője, Fallacia. Fallacia, amint észrevette az égbék ruhakölteményben tündökölni próbáló, ékszerekkel gazdagon felcicomázott asszonyt, saját férjét hátrahagyva átvágott a tömegen és teátrálisan az asszony karjaiba omlott.

- Venusra mondom, te vagy a teremben a legtündöklőbb lény! - Két cuppanós puszi a levegőbe, nehogy Pestilentia pirosítója az ő arcára találjon tapadni. - Először csak azt vettem

észre, hogy egy lélegzetelállító szépség van a teremben, azonnal irigy is lettem. Aztán csak a második pillantásra vettem észre, hogy te vagy az, drágám, de így már cseppet sem éreztem magam rosszul. Ha ez a szépség az én barátnőm, akkor minden rendben van! - Fallacia hízelgett, dorombolt, mint egy macska. Jól tudott hazudni, a vérében volt.

Fallacia a csontos vállánál fogva egy kicsit eltartotta magától a barátnőjét, hogy jobban szemügyre vehesse. Valóban szépnek találta a ruhát, és tisztában volt vele, hogy egy vagyont fizethetett érte, pontosabban Ahenobantész, de összességében olyannak találta a nőt, mint egy törött hegyű lándzsát. Tényleg évről évre rútabb lesz - állapította meg magában. - Még szerencse, hogy én nem vagyok ilyen betegesen sovány.

- Káprázatos vagy! Úgy ragyogsz, mint egy istennő! Az a mulya férjed meg sem érdemel téged! Már rég el kellett volna válnod tőle, és keresni egy sokkal inkább neked, a természetnek való férfit! Egy *IGAZI* férfit, remélem érted. - Huncut kacsintás. Az egekig magasztalt Pestilentia kócos fogsorát nem szégyellve fülig érő szájjal mosolygott, mert maga is úgy gondolta, hogy minden keserűségének oka a férje hideg, elutasító természete. Pedig hányszor elképzelte, hogy egy barbár, vad és fékezhetetlen férfi a karjaiba zárja, kényezteti, mint egy uralkodónőt! Ez lett volna a természetes, ha a dolgok úgy alakulnak, ahogyan ő azt kislánysként megálmodta, és nem az apja racionális érvelését követve megy hozzá egy társadalmilag felette álló, megfontolt és hűvös pénzügyi szakemberhez.

- Fallacia, drágám! Az én fényem elhalványul a te sugárzó egyéniséged mellett! Ez a zöld szín... szavakat sem találok az elragadtatásomra, amivel leírhatom azt a látványorgiát, amivel jelenléted megajándékozott! - Pestilentia őszinte elégedettséggel legeltette a szemét idősebb barátnőjén, akinek tényleg nem volt dereka. Mentségére szóljon, hogy lánykorában sem volt. Néhány szál szőke hajfürtjét vastag paróka alá rejtette, de aki ismerte, tudta, hogy mindez csak illúzió. De ha már illúzió, akkor legyen kövér: hatalmas aranyszín parókat választott, ami a fenekéig leért, játékosan eltakarva a terebélyes tompot. Az idegen fürtök merev és szigorú csigákban örvénylettek le a néhai formás hátsóra, ami ma már csak szánszalmas emlék volt. Már régen kihullott a saját haja. Ritkás fogsora szintén nem a vonzerejét volt hivatott növelni. A messzebb lévő dolgokat nem látta, így hunyorogni kényszerült, ha mégis valami felkeltette a figyelmét. A családja már többször figyelmeztette rá, hogy nevetségessé teszi magát, ahogy grimaszol. Ennek ellenére mindig a kíváncsiság aratott diadalt a hiúság felett: fejét előre vetve, mint egy karvaly, vicces grimaszokban próbálta értelmezni a távoli látványt. Ilyenkor néha még dobálta is egy kicsit a fejét, hátha csak a látószög rossz, és valójában egy ideális pontról kristálytisztán láthat. Enyhébb esetekben csak csücsörített, de néha ajkait ostobán lebiggyesztve, tátott szájjal bámult, mint egy kérődző marha.

- Hálám örökké az isteneké, hogy én nem vagyok ilyen drabális vaddisznó - állapította meg magában Pestilentia, aki szerint még mindig kellemesebb kebel nélkül leélni egy életet, mintsem derék nélkül. - Kövér - vont le a lakonikus következtetést.

Fallacia férje, Turbo, nevével ellentétben egy kicsi, kopaszodó, szánsalomra méltó férfi volt. Egy fél fejjel alacsonyabb is volt a feleségénél, akinek csak az „igen, drágám” passzust tudta megállás nélkül mondogatni. Ez a mondat teljesen átvette az irányítást a néhai öntudatos Turbon, ha kérdezték is, csak ennyit tudott mondani, „igen, drágám”. Turbo csillogó gomb-szemeivel pásztázta a termet, szemmel láthatóan keresett valakit. Fallaciát a legkevésbé sem érdekelte, hogy merre kacsingat az ura, akit az istenek egy életre mellé rendeltek. Teljesen belefelejtkezett a csacsogásba.

Újra nyílt az ajtó, már legalább századszor. Egy arányos alkatú fiatal lány lépett be egy idősebb nő karjába kapaszkodva. A fiatal lány arcát sűrű fátyol borította, mintha a meghasadt szívét szeretné elrejteni a világ elől. A szűz Danuviára mindenki odafigyelt, hiába igyekezett az anyja karjába kapaszkodva elbújni a kíváncsi szemek elől. Lángoló vörös haja a zöld fátyol

rejtekeiből utat tört magának, és kacéran mutogatta a huncut csigákat a megbabonázott nézőknek. Fiatal, szűzies kebleit szintén ragyogó zöld selyembe csomagolta. A ruhája mindent egybevetve inkább lett kihívó és figyelemfelkeltő, mintsem ártatlan és gyermeki, ahogyan egy tizenhárom éves lánynak illett volna. Az anyja az utolsó porcikájáig kelta asszony volt, nem is kívánt holmi talmi római divatnak hódolni. Tünetőleg megőrizte az őslakók viseletét, bár a durva kelméket finom selymekre cserélte.

Turbo a feleségével mit sem törődve azonnal a két nő üdvözlésére sietett. Széles mosollyal megszorította Usaia kezét, majd szenvedélyes, bizsergetően bensőséges kézcsókot cuppantott Danuvia kézfejeére.

- Á, Turbo! Mennyire vártam már a találkozást! Mama, egy kicsit magunkra hagynál? - csicseregte a lány a korán kelő énekesmadarak hangján.

Az anya fújtatott, mint egy tulok, elszakadt a türelme fonala, ami úgy tűnt, ezidáig sem volt túl erős. Egy durva mozdulattal lerántotta a lánya fejéről a fátylat, ami az árnyalattal sötétebb turbánba volt rafináltan belegyömöszölve.

- Nézd meg, nézd meg! Hát ez történt a lányommal! Ez történt az én kis kincsemmel! Hát ki érti ezt?! Mit vétett az istenek ellen, miért büntetnek minket? - Az anya kirohanása hangos jajveszékelésbe és zokogásba csapott át.

Danuvia próbálta a felbőszült anyát csillapítani. - Ne aggódj anyám, még rendbe jöhet a szemem...

Turbo képtelen volt leplezni a rá törő undort. A látvány csúf fintort rajzolt az arcára. Danuvia tegnapi királynői szépsége semmivé lett. Az arca sebes és meggyötört volt, puha szemhéjai összeaszva tapadtak a gödörbe, ahol a smaragdzöld szemeknek kellett volna helyet foglalniuk. Egy borzasztóan elkínzott, megbecstelenített arc tekintett Turbora. A kedves érdeklődés, ami meghatározó jellemvonása volt Danuviának, egy alvilági démon kárörvendő mosolyába csapott át. Turbo határozottan undort érzett. Hányni akart.

- Anyám, én tudom, hogy Turbo hamarosan elválik a feleségétől, hogy összeházassodhassunk. Megígérte nekem. Így van, Turbo? - Danuvia keze a levegőt kaszálta, kereste a férfi kezét, hogy bátorságot meríthessen belőle. Turbo viszont elhúzódott. Az „igen, drágám” minden esetben jól bevált mondását sem ejtette ki a száján, a testes kelta asszonyt félretolva kiviharzott a teremből.

Fallacia természetesen szem- és fültanúja volt a közjátéknak. Úgy tett, mintha nem venné észre a belépőket. Aztán eljátszotta, hogy nem hallja Usaiu kifakadását. Ezzel a magatartással nem volt egyedül. A teremben szinte minden szempár a fiatal kelta szépségre tapadt, amikor a fátyol lekerült. Egy pillanatra a nézőkbe belefagyott minden gondolat, levegőt sem tudtak venni a szörnyű látványtól. Aztán mindenki úgy tett, mintha nem látta volna az elcsúfított arcot. Fallacia viszont amennyire csak tehette, elégedetten itta magába a látványt. Már egyáltalán nem érezte soknak a pénzt, amit Devotusnak fizetett.

- Reggelre egyszerűen szétkaparta az arcát, az én gyönyörűséges lányom! - Usaia hangosan zokogott, miközben a fátylat igyekezett a helyére illeszteni. Bár nem volt közvetlen hallgatósága, fájdalmát mégsem bírta magába fojtani. - Hogyan adom így férjhez? Kinek kell egy ilyen lány? Mit csinállok vele?

Időközben megérkezett a trió harmadik tagja is, Serpentia. Ő egyedül érkezett, mivel nem volt férje. Férfikísérőt nem akart erre az estére, sejtette, hogy a fúriák baráti körében fogja kiélni a hangverseny minden pillanatát, kár is lett volna pénzt kiadni arra a kis időre, hogy egy fizetett férfi karján lépjen be a tűzoltóegyesület székházába. Büszkén, felszegett fejjel, és

egyedül masírozott a barátnőihez. Pestilentiával volt hasonló korú, ám a keserűség mértékét tekintve mindkettőn túltett.

Serpentia egy szorosan a testhez simuló, színarany ruhát választott. Az eleje igen merészen ki volt vágva, a hasíték egészen a köldökéig engedte a kíváncsi tekinteteket. A nyakába egy olyan vastag aranyláncot tett, amivel akár egy lovat is ki lehetett volna pányvázni. Kebleit némi egyiptomi rafinériával egészen a torkáig tornyozta. A ruha a lábaira is szorosan tapadt, a haladásban erősen gátolta. Sebj, egy elegáns ruha nem a kényelmet hivatott szolgálni. Ha a megjelenése úgy lett volna a leghatásosabb, kész lett volna akár törött üvegszilánkokba hemperegni. Alacsonyossága ellenére az otthoni bronztükröben úgy zsúrizta a látványt, hogy egészen olyan, mint egy kisméretű istennő. A földi gazdagság minden jelét igyekezett apró testén hordozni. Ékkövekkel kirakott karperecek, gyűrűk és fülöngyűgők. Tizenkét testőrt bérelt fel, akik elkísérték, mert félt, hogy még a tintasötét éjszakában is világítanak az aranyai, és valaki legyilkolja némi haszonért. Egy házat is lehetett volna venni a testére aggatott díszek árából.

A két fúria rosszul leplezett döbbenettel fogadta, hogy valaki még rajtuk is képes volt túltenni. Serpentia macskamosolyával nyugtázta a viharos diadalt, majd fejét kacéran hátravetve kacagott egy kicsit. Csak hogy biztos legyen benne, hogy mindenki észrevette, ahogy belépett a terembe. Ha már ennyit foglalkozott vele, hogy mit vegyen magára, nem engedhette meg a város polgárainak, hogy figyelmen kívül hagyják a belépőjét. Néhány rá szegeződő pillantás után elégedetten könyvelhette el, hogy megjelenése nem maradt hatástalan. Hiába, a mélynövést valahogyan ellensúlyozni kell.

Megfogta barátnői kezét, amennyire a számtalan gyűrű engedélyezte ezt neki, és édesen csicssergett. Mivel a gyűrűk seregétől az ujjait sem volt képes összezárni, mozdulatai csupán gesztusértékűek voltak.

- Mennyire elragadóak vagytok mindketten ma este! Engem senki sem fog észrevenni, ha kettőtök közé ülök! Annyira jelentéktelennek érzem magam - egy színpadias sóhaj, drámai szemöldökfelvonással -, de vigasztal a tudat, hogy a legeslegjobb barátnőim körében élvezhetem ki az estét, amikor a közepszerű kis énekesnő önmegsemmisítő bukásának lehetünk szemtanúi! Igazán mondhattátok volna, hogy tegyek ki magamért, mert szégyenben maradok mellettetek! - Festett szempillái alól elégedetten vette észre, hogy bár Pestilentia némi kelmével igyekezett kebelbeli hiányosságait pótolni, a bordáira tapadó vékony bőre bárki számára nyilvánvalóvá tette a csalást. És Fallacia dereka is csak egyre vastagabb lesz, már inkább nevetséges a kövekkel kirakott öv, ami a sosemvolt dereka helyét volt hivatott kijelölni. Persze az ő szemöldökét egy egyiptomi rabszolgalány rajzolta át. Semmit sem bízott a véletlenre. Ezekben az egyiptomiakban meg lehet bízni az ízlés dolgában. Elégedetten konstataulta, hogy kebelbarátnői az ügyeskező egyiptomi lányokban erősen hiányt szenvednek.

- Ma este bárkivel hazamehetek - incselkedett tovább Serpentia. - Láttam, Ahenobantész már megtalálta a bort hordozó szolgát. *Hígítatlanul* itta, láttam - mondta némi nyomatékkal, a hígítatlanul szót tagolva, jól érthetően.

Pestilentia egy savanyú fintorral válaszolt. - Én a helyedben nem engedném, hogy ennyit vedeljen. Mi marad neked az est többi részére? - Serpentia nem tudta abbahagyni a témát annak ellenére, hogy Pestilentia festett arcán már átütöttek a szégyen természetes rózsái. Mestere volt a provokálásnak.

- Jaj, Drágám, ne aggódj miatta! Csak azért iszik ennyit, mert olyan, mint egy fékezhetetlen csődör! Nem bír uralkodni a szenvedélyén! Esténcént szabályosan el kell menekülnöm előle, ha nem akarom, hogy összetörje finom csontjaimat! Bár ezt te nem értheted, milyen a házasság szenvedélye, amikor ennyi év, ennyi tapasztalat sodor két embert egymáshoz mind köze-

lebb és közelebb. - Pestilentia igyekezett legalább szóban megmenteni valami kis becsületet a házasságának romjaiból. A szenvedély szót nyomatékossítandó borzongást színlelt, de a mozdulat inkább egy ázott madár kudarcára hajazott, aki a tollai tökéletes átnedvesedését igyekszik elkerülni. Szánalmasan aszott kezeivel hevesen gesztikulált, némi légörvényt keltve maga körül, hogy hűsítse a szégyen lázrózsáit.

- Valóban? Tényleg nem tudom elképzelni, milyen unalmas lehet éveken keresztül ugyanazt a férfit nézni az ágyamban! Én nem tudnék így élni! Szükségem van a változatosságra, a kalandra, a kihívásra! Az ismeretlen felfedezésére! Hogy minden este meghódítsanak, hogy ostromoljanak! - kontrázott Serpentia. Szép szemöldökének játéka csak alátámasztotta a mondanivalóját.

- Fallacia drágám, jól láttam, hogy a tiszteletre méltó Turbo viharzott ki pont az érkezésem előtt? Mi lelte ezt a tökéletes római férfit, ezt az Adoniszt, hogy ily heveskedésre ragadtatta el magát? Amióta csak ismerem, lassan vonul, mint egy csiga.

- Á, ne is foglalkozz vele, valami halaszthatatlan üzleti ügy... - Fallacia próbálta magáról elterelni a beszélgetés fonalát. Savanyú arccal, összehúzott vállakkal gubbasztott.

Fallacia mélyen hallgatott kettejük között, Férfi témában nem sok mondanivalója akadt. A felnőtt fia volt az utolsó meztelen férfi, akit látott, amikor megfürdette csecsemőként. Turbo már nem vette a fáradságot, hogy megkeresse a szenvedélyes nőt a torzuló testben. Serpentia vénlány hírében állt, senki sem tudott róla, hogy lett volna valaha is kérője. Az idő múlásával persze izgalmas történetek kerültek napvilágra arról, hogy a város összes tisztességes férfiembere beleszeretett Serpentiába, de ő mindet hideg közönnyel visszautasította. Ezek a történetek egyenesen Serpentiától származtak. Az igazság, amit még magának is gyűlölt bevallani, az volt, ha férfitestre vágyott, fizetnie kellett érte. Sokat. Néha nagy csinnadrattával elutazott távoli városokba, ahol az állítólagos szeretőivel pihent, de ilyenkor igyekezett tudatos étkezéssel és testmozgással helyrehozni a mértéktelen lakomák árulkodó jeleit. Pestilentia pedig teljesen hidegen hagyta a férjét, erről tudott minden kéjű az egész Provinciában, akik legendákat meséltek Ahenobantész férfiéről. Pestilentia ezt az erősi hatalmat sajnos sosem tapasztalhatta meg, férje ezt másoknak tartogatta.

A három fúria friss méreggel telve, barátságosan egymásba karolva vonult át a nagyterembe, ahol rövidesen kezdetét vette a hangverseny. Valami megmagyarázhatatlan kötelék tartotta össze őket, mert nehéz barátságnak nevezni egy olyan kapcsolatot, ahol a felek rendszeresen egymásba marnak. Többet nem szóltak egymáshoz, mindhármuknak időre volt szüksége, hogy felvértezze magát a következő csörtére.

7.

A hangversenyt az emeleten tartották. Kíváncsiskodók lepték el a termet, hangos beszélgetés moraja hallatszott, de a művésznő maga még nem volt ott. A várakozó izgatottan tekergették a nyakukat. Ha mégsem jön el, az botrány. Egy kis botrány pedig senkinek sem lett volna ellenére.

Aelia Sabina és férje, Titus Aelius, lélekszakadva rohantak végig a városon. Tudták, hogy késésben vannak, és ha nem kezdik el időben az előadást, azzal rettentő kellemetlen helyzetbe hozzák Mummiust és magukat is. Titus maga is tagja volt az önkéntes tűzoltóegyesületnek, Mummiusra pedig mint jó barátjára tekintett. Gyermekkoruktól fogva ismerték egymást, egymás közelében nőttek fel. Mummius nagyapja még kelta volt, de az apja már tökéletes római polgár lett. Répavörös haja és szakálla volt az utolsó morzsája a kelta származásának. Tökéletesen ismerte a városi etikettet, az állami vallás élenjáró gyakorlója volt. Feddhetetlen és példaértékű életének köszönhetően a római polgárok bármelyike örömet adta volna hozzá a lányát. Ő viszont nem kérte egyiket sem, inkább egyedül járta a környező hegyeket.

Titus, ellenben a barátjával és felettesével, tiszta római vérvonallal büszkélkedhetett, ám az értékrendje és világnézete távol esett a római mértéktől. Fékezhetetlen és indulatos volt, felnőtt korára sem volt képes kordában tartani a szenvedélyét. Sűrű, sötét, hullámos haja volt, amit a római divattal ellenkezően hosszan viselt, mint a barbárok. Ifjabb korában előszeretettel mászott fel a házak tetejére, hogy onnan fennhangon szavalhassa a kedvenc költői műveit. Tisztelte a régieket, Alkaioszt és Szapphót, de Ovidiust, Catullust és Propertiust is rajongva olvasta. A kollégáit az éjszakai őrsgben, a tűzfigyelések alatt előszeretettel szórakoztatta a divatos kísértettörténetekkel. Sokan bolondnak vélték, de mindenki figyelme Titusra tapadt, amikor belekezdett egy történetbe. Óriások és törpék, csodás lények, szellemek népesítették be Titus meséit, és bár bevallottan senki sem hitt ezeknek a történeteknek az igazságában, mégis tátott szájjal hallgatták a távoli földek varázslatos lényének kalandjait. Titusnak pedig nem kellett kétszer mondani, a vérében volt a mesélés.

Aelia Sabinával különös párt alkottak. Akkor figyelt fel a lányra, amikor Aelia a Danuviusnál „gyakorolt”. Akkoriban még nem volt híres énekesnő, sőt, senki sem tudta, hogy egyáltalán tud énekelni. Messzire elhagyta a várost, azt hitte egyedül van. Épp Antigonét alakította, csak a dráma öröméért. Szerette hangosan kimondani a szavakat, ízlelgetni őket, értelmezni. A darabokat eljátszani pedig mindennél jobban élvezte. De szigorúan egyedül, ha senki sem látta. Kreón szerepét is ő maga alakította, mély, megjátszott férfihangon. De azért a tragikus sorsú Antigonét érezte magához igazán közel.

Annál a jelenetnél, amikor Antigoné jelképesen homokot szór halott fivére tetemére, egy saját maga által költött dalt énekelt. Néhány követ a folyóból jelképesen felhalmozott, mintha az lenne a szeretett fivér teteme. Titus, amikor észrevette a lányt, igyekezett a fák rejtekében maradni. Annyira lenyűgözte a látvány, hogy néhány méterre leült a lánytól, és figyelte. A siratóének egészen megrendítette. Hiába ült a lány közelében, Aelia egyáltalán nem vette észre, annyira belefeledkezett az előadásába, a láthatatlan közönségének. Nem is gondolta volna, hogy valaki figyeli. Az ének végén Titus megtapsolta. Aelia ekkor vette észre, hogy nevetségessé tette magát, szégyenében elszaladt.

Ettől kezdve Titus árnyékként követte, és idővel meg tudta győzni a lányt, hogy nem nevetségesnek, hanem fenségesnek találta az előadását. A közös szenvedélyük, a költészet, hamar elválaszthatatlanná tette őket. A házasságkötésük után Titus minden este verseket szavalt Aeliának, aki pedig cserébe énekével bűvölte el.

A tűzoltóegyesületnek volt egy orgonája, amit még Gaius Iulius Viatorinus, a város néhai tanácsosa ajándékozott saját költségén a posztosok társulatának. Titus jól bánt a hangszerrel, szeretett rajta játszani. Egy borgőzös forró nyári este meggyőzte Mummiust, hogy hallgassa meg a felesége énekét, amint ő az orgonán kíséri. Mummiusnak könnybe lábadt a szeme a meghatottságtól. Attól kezdve Aelia énekelt minden fontos eseményen. Hamar híre ment a fiatal énekesnőnek, más városokba, magánházakban, rendezvényekre is meghívták.

Ezen az estén kéz a kézben szaladtak végig a vízvezetékkel párhuzamosan futó, hosszú, nyílegyenes utcán. Nappal a sok szekértől, lótól és számártól lépni sem lehetett, a kereskedők boltjai kinyúltak egészen az útra. A napellenzők, cégérek, a szolgáltatást hirdető táblák egészen beborították az utcákat. A színes és harsány feliratok váltakoztak az ízlésesebb, csupán képekkel beszélő táblákkal, melyek a vásárló kifinomultabb érzékeit vették célba: ez egy olyan ékszerbolt, ahova nem kell kiírni, hogy mit vehetsz, mert magad is láthatod. Vagy: úgyis ide járnak azok, akik garantáltan jó árut vásárolnak, nem írom ki a boltom nevét, mert aki igényes, úgyis ide talál. Minden nap egy kicsit kijebbe rakták a portékáikat, hátha jobban észreveszi az arra járó, mint a szomszédját. Akár a falevelek a fényhez, a kereskedők is úgy nyomultak az út közepe felé.

Néhány üzletben még égett a mécses, biztosan az aznapi bevételt számolták össze, vagy előkészültek a következő napra. Az eladásra szánt portékák valósággal ellepték a boltokat, még itt Aquincumban is lehetett kapni a méregdrága selymet, amiért a leggazdagabbak akár ölni is képesek voltak. Gyöngyök és aranyak - a kereskedők az ilyen értékes portékát egy pillanatig sem hagyták felügyelet nélkül. A kereskedők sosem pihentek, egy újdonságra éhes, fiatal várost kellett táplálniuk nap mint nap.

Beértek a Város elegánsabb részébe. Itt már kevesebb bolt volt, az utca is szélesebb és tisztább volt. Bár a falakat továbbra is vastagon borították a vörös festékekkel felkent üzenetek, a tartalmuk azért némiképp megváltozott. Az amfiteátrum környékén hemzsegték a gladiátorokat éltető, biztató feliratok, a kéjnök szolgáltatásaira tett célzások és az olesó szállás, szoba hirdetései. Itt, az előkelőbb negyedben már inkább a politikai üzenetek domináltak, eladó házak és villák keresték gazdáikat. Viszont a két városrészt szemmel láthatóan néhány kéz írta tele a megbízók üzeneteivel: a kézírás személyessége köszönt vissza a rendezett sorokból. Nem törődtek a falak újra festésével: az új üzeneteket, felhívásokat egyszerűen ráfestették az előzőre. A legújabb olvasnivaló mindig a legharsányabb vörös festékekkel ordította mondanivalóját a járókelők szemébe. Azok számára, akik nem kötöttek mélyebb barátságot a betűkkel, egyértelmű képek segítettek a mondanivaló értelmezését.

Persze nem csak festéknyomok tarkították a városképet! Az elszántabb és türelmesebb művészek nemritkán üzenetüket egyenesen a kövekbe vésték. Ezeket nem lehetett egyszerűen eltávolítani, egy festés nem takarta el a képet. A nagy gonddal karistolt képek persze mindig megértő és harsányan mulató közönségre találtak, ám gyakran a megszegyenített áldozat politikai karrierje is derékba tört, ha az őt megörökítő művész néminemű obszcén kontextusba helyezte az illetőt. Ezek nem a művészi magaslatookban leledző domborművek kategóriájába tartozó mesterművek voltak, amit a városba vetődő idegen leplezetlen csodálkozással megbámul, ahol az értő szemek tisztelettel fejet hajtanak a halhatatlan művész előtt. Nem, ezek a városlakók önjelölt művészeinek első szárnypróbálgatásai voltak. Talán egy új Praxitelész első találkozása a kövel.

Ahogy szaladtak, néha egymásra néztek, hogy biztosan bírja-e a másik a tempót. A fuvarosok székháza mellett befordultak egy kisebb utcába, majd egy lakóház mellett nyíló kis sikátorban trappoltak tovább. Itt már mind a ketten megnyugodtak, közel voltak. Nem az utcáról nyíló főbejáratot vették célba, hanem a sikátor felől nyíló kis lejáratot. Ez a pincébe vezetett, de

onnan egy keskeny lépcsősoron fel tudtak menni az emeletre, hogy úgy léphessenek be a nagyterembe, mintha csak a szomszédos helyiségben csigázták volna a nézők hangulatát.

Lélekszakadva felvágattak, a kis teremben természetesen Mummiusba botlottak, aki már rettentően türelmetlen volt. Amikor meglátta őket, dühösen toppantott.

- Iuppiterre, azt hittem elfelejtettétek a mai estét! Tudtam, hogy nekem magamnak kellett volna elhoznom benneteket! Vagy hordszéket kellett volna kéretni, vagy valamit! Már mindenki rátok vár! - Mérgesen a hajába túrt, ezzel tönkre is tette a gondos kezek munkáját, hogy némi olajjal megregulázzák öntörvényű fürtjeit.

- De itt vagyunk! És nélkülünk úgysem kezdheted el! Amúgy meg egy kis botrányt senki sem bánt volna, tudod milyenek... - Titus egy kis mosolyfélével próbálta oldani a hangulatot.

Mummius megpróbálta megigazítani Titus futás közben szétzilálódott tógáját, de be kellett látnia, hogy hiábavaló a próbálkozás. Egy gyakorlott rabszolgának is órákat vesz igénybe, hogy a magatehetetlen kelme a megfelelő redőkbe rendeződve tegye viselője alakját nemessé és civilizálttá. Aelia a fürtjeit igyekezett elfogadhatóvá varázsolni. Indulás előtt ízléses csigákban tornyozta fel a feje tetejére, de a futás nem barátja sem a tógának, sem a csigás frizurának. Gyorsan kihúzta a tűket a hajából, és hátára engedte a tökéletesen kócos szénakazlat. Az arany fürtökben hevenyészett csigák emlékeztették a szemlélőt, hogy a fürtök gazdája azért megpróbált divatosan megjelenni.

- Ne várakoztassuk tovább őket.

8.

Aelia és Titus még egy gyors csókot váltottak, mielőtt beléptek a nagyterembe. Kéz a kézben, mint mindenhova, egész közös életükben. A nézők csendesebbek lettek, a beszélgetést halk sutyorgás váltotta fel. Aelia szeretettel telve körbenézett, már alig várta, hogy a dal töltse ki a gondolatait, ne a szorongás. Titus közben elfoglalta a helyét az orgonánál. Még utolsó csatáit vívta a leomló redőkkel, hogy legalább a mozgásban ne akadályozzák. A reménytelen küzdelem, csak rontott a helyzeten. Végül a két karján teljesen felgyűrte az anyagot és egy fibulával megtűzte. Néhány döbrent „óh” ütötte meg a fülét. Sebaj, gondolta, még mindig jobb, mint meztelenül zenélni. Azon botránkoznak meg csak igazán! A római férfi reménytelen harca néhány méter vászonnal.

Aelia illedelmesen meghajolt a közönség felé, még egy utolsó bátorítást merített Titus szerelmes pillantásából. Egyszerű, fehér peplont viselt, ami inkább a görögökre volt jellemző, de annyira kényelmesnek találta, hogy ragaszkodott hozzá. Az anyag szemérmetlenül vékony volt, semmit sem tartott távol az asszony testétől: sem a hűvös esti szellőt, sem a kíváncsi tekinteteket.

A csendet egyenesen miszlikbe szaggatta az orgona átható, erős hangja. Aelia éneke viszont még az orgonajátékot is felülmúlta. Nőies és mégis határozott hangja megtöltötte a termet. Néma csend lett, az összegyűlt polgárok áhítattal hallgatták az előadást.

Erre az estére egy megható dalt választott, Orpheuszról és Eurüdikéről. A fiatalon elhunyt Eurüdiké épp csak megízlelhette az asszonyélet örömeit Orpheusz oldalán, kinek lantjátéka még az isteneket is elbűvölte, amikor földi élete tragikusan véget ért. Arisztaios nimfa, az ifjas vadász, szemet vetett a szépséges Eurüdikére, és ez lett a végzete. Apollón széplábú fia elől a gyöngyháztekintetű Eurüdiké hiába menekült bozótokon át, sziklákra kapaszkodva, egy óvatlan lépésénél gyilkos kígyó harapta meg a gyenge bokáját. Eurüdiké végzete beteljesedett: a könnyörtelen Thanatosz maga vitte le az alvilágba. Ám Orpheusz nem tudott élni a szeretett nő nélkül, utánament érte az alvilágba. Édes lantjátékával elbűvölte Kharónt is, a Sztüix révésze még fizetséget sem kért az útért. A nyáladzó szörnyeteg, a háromfejű Kerberosz az igéző lantjáték hallatára szelíd kis ölebbé vált. Orpheusz egyenesen az istenekhez fordult, hogy adják vissza rajongásig szeretett feleségét. Lantjátékával és bölcs szavaival Hádészt győzte meg, hogy visszakapja hitvesét, hiszen a teste csupán csak ajándék, ha letölti az életét, ugyanúgy visszakerül Hádész birodalmába, mindez csupán idő kérdése. És az idő, mint rablánc, csakis a halandókat béklyózza meg, az istenek számára nem létező fogalom. Az isten csupán egy feltételt támasztott: Orpheusz nem nézhet vissza. Kézenfogta Eurüdikét, és kivezette. Az alvilág és a fenti világ határán azonban visszapillantott, mert valami zajt hallott. Attól tartott mégsem sikerül a vállalkozás, szépséges felesége nem térhet vissza az élők közé. Ezzel meg is szegte Hádész egyetlen feltételét, és Eurüdikének tényleg vissza kellett tértie az alvilágba. Orpheusz szívére rettentő bánat telepedett, siratta az immár kétszeresen elvesztett kedvesét.

A dal megható volt és szívbemarkoló, többek szemében könnyek csillogtak. Aelia nagyszerűen bánt a szavakkal és a hangjával: a megfelelő helyen hangosabban énekelt, Orpheusz gyászát pedig szívtepően vékony hangon, szinte sírva adta elő. Kis szünetekkel fokozta a cselekmény izgalmát, Hádészt pedig zengő, mély hangon mutatta be.

9.

Az előadást még valaki hallgatta, akiről a teremben összegyűlteknél a legkevésbé sem volt tudomása. Devotus. Nem hagyta volna ki ezt az estét, ezt a csodálatos hangot. Nyilván nem mehetett be a nagyterembe, hogy elvegyüljön a Város polgáraival. Nem szoríthatta meg az ismerősök kezét, és nem kérdezhette meg tőlük:

- Milyen csodálatos este! A vádlód tényleg némán makogott a tárgyaláson, amikor ellened kellett volna tanúskodnia? És tényleg kitört a zöldek versenylovának a lába? Tényleg? Megmondtam, hogy tudom, melyik démont kell megidézni ehhez. A démonok? Köszönik, nagyszerűen érzik magukat, néha a fejekben. Drága asszonyom! Már nem jár a kedves férjed a szomszédba? Hozzád se? Ez nagyszerű!

Ilyesminek valahogy nem volt helye egy csillogó estén. Ilyesmiről senki sem szeretett beszélni. Amikor felkeresték Devotust a házában, hogy a mágia segítségével vegyék kézbe ügyeik intézését, azt a lehető legnagyobb titkokban tették. Maguknak sem szívesen vallották be, hogy mit kérnek a mágustól, akitől amúgy irtóznak. Gyűlölték, megvetették, de nagyon féltek tőle, és végső soron szükségük volt egy megbízható kapcsolatra az alvilágiakkal. Ezért megtűrték, a maguk feltételeivel.

Nem vehetett részt semmilyen nyilvános eseményen, nem mutatkozhatott nők és gyerekek előtt, még talpig bebugyolálva sem. Nem érinthette meg a piacon az ételt, zárás után kiraktak neki a maradékból egy köre, amit ő csak akkor vihetett el, amikor már senki sem tartózkodott a piacon. Nem tehetett be a lábát senki házába, akkor sem, ha az lakatlan volt. Úgy vélték, rontást hoz akkor is, amikor nem tudatosan csinálja. Semmilyen polgárjog nem illette meg, annak ellenére, hogy ugyanúgy szabad római polgár volt, mint a szenatus tagjai. A házat csakis a városfalon kívül építhette fel, és tilos volt a legelőknek és a földeknek még csak a közelébe mennie is. Amolyan városon kívüli városi volt. De nem bánta, nem is vágyott az emberek társaságára. Már nem.

Sötétedés után ismét magára öltötte az éjfélete köpenyét, és elindult. Saruja talpa csattogott az utcák kövein. Átvágott a temetőn, majd az állatketrecek és a gladiátorlaktanya felé vette az irányt. Az állatok morogni és elégedetlenkedni kezdtek, amikor elment előttük. A medvék egészen behúzódtak a ketrec túlsó végébe, hogy a lehető legtávolabb legyenek tőle. Az orosz-lánok fogukat vicsorgatták, de nem mertek támadni. A kutyák az óljukból ugattak kifelé. Gyorsan haladt, amennyire az elhajlott csont a lábában engedte. Elért az amfiteátrumig. Itt megpihent egy kicsit, igyekezett levegőhöz jutni. Az arénában hallotta, amint a rég elmúlt harcosok vívják örök és elkeseredett csatájukat. Kardok csattantak a pajzsokon, a fém reszelő hangja töltötte meg a néma éjszakát. Megrázta a fejét, megpróbálta kizárni belőle a hangokat. A szellemharcosok figyeltek rá, fegyvereiket csörgetve felé fordultak, mintha tőle várták volna a megváltást.

Tovább kellett mennie. Átvágott a kecses ívű vízvezeték alatt. Egy nagyobb nyílás a szekerek számára biztosított átjárást, két szűkebb nyílás pedig a gyalogosok számára. Mindig a bal oldali átjárót használta, talán mert ő maga is babonás volt. Ahogy felpillantott, hogy megcsodálja a tökéletes ívet, egy halott gyerek lóbálta a lábát a vízvezeték tetején. Arca puffadt volt és lila, de ez szemmel láthatóan nem zavarta. Vízbe fúlt. Talán nem is tudta, hogy már régóta halott. A kereskedők utcáját igyekezett elkerülni, ezért a boltok háta mögött tekergő kis sikátort választotta. Keskeny kis utcácska volt, tele szeméttel és sötétet. Csak egy-két helyen törte meg a komor sötétséget az olajmécses barátságos melege: a kis láng pajkosan táncolva ezer és ezer árnyékot rajzolt az épületek falára.

Érezte a levendula illatát. Aelia illatát. Itt ment, a következő utcában. Nem is olyan régen. Mélyet szippantott a fenséges illatból, amit ezer közül is megismert, napok múltán is felfedezte az illatlemleket bárhol. Vele volt Titus is, aki semmilyen illatszert nem használt. Erős és egészséges férfiember szaga volt. Devotus ezt sem találta kellemetlennek, de inkább Aelia illatvonalára koncentrált. Egy keresztutcánál egészen erősen érezte. Megállt, mélyeket szippantott a levegőből. Egész testét meg akarta tölteni a fenséges lény illatával.

Végül a sikátor felé vette az irányt, ahol nem sokkal előtte Titus és Aelia beviharzott. Természetesen nem mehetett be, viszont tudta, hogy a nagyterem ablakai a sikátor felé nyílnak, így az utcáról is hallgathatja az előadást.

Éjfélete köpenyében összehúzódott, mint egy kismacska. Ismerte a házak, utcák minden zugát, egy ereszcsonyának kialakított mélyedésbe húzódott. Egy hordó volt a falhoz tolva, szinte maga kínálkozott menedékül a mágusnak. Teljesen eggyé vált a fallal, az arra tévedő éjszakai járőkelő észre sem vehetné, hacsak nem hátát a falnak vetve pihenni támadna kedve. De erre tényleg kevés esély volt.

Nem kellett sokáig várnia: a hangverseny előtti mormogás elült. Néhány mondatfoszlányt még elcsípett, hogy miről pletykálnak a városiak, de ez a legkevésbé sem érdekelte. Teljesen át akarta magát adni a dalnak, az élvezetnek, a szépségben füröszteni a lelkét.

Aelia éneke szíven találta. A mézédés hang, a szomorú dal tisztán hallatszott az utcán is, pontosan olyan jól, mint a teremben. Az ablakok nyitva voltak, hogy a nagy meleg ellenére egy kis levegőhöz jussanak a műkedvelő polgárok. Devotus sírt, mint egy gyerek. Sós könnyei régi sebeket téptek fel, de nem bánta. Tudta, hogy ha eljön, azért meg kell fizetnie. Mert semmi sincs ingyen az életben, mindennek behajtják az árát a könyörtelen égiek.

10.

Aelia az előadás végeztével félve körbepillantott. Amíg énekelt, nem mert senkire sem nézni, tartott tőle, hogy egy rosszalló, gúnyos vagy savanyú pillantás képes lenne kizökkenteni, akkor pedig joggal fogják rajta köszörülni a nyelvüket. Hallott már magáról jót is és rosszat is, de a rosszat többnek érezte. Titusra pillantott, aki szemmel láthatóan teljesen elégedett volt. Tógája már-már sálként fonódott a nyakára, és az egész megjelenése inkább tűnt viharvertnek, mint művészinak, de elégedett volt, mint egy jóllakott macska, és csak ez számított.

Tapsvihar. Néhányan a hátulsó sorokból felálltak és úgy tapsoltak. Mummius arcán széles vigyor terpeszkedett, csókokat dobált Aelia felé, és a modorral mit sem törődve lelkesen integetett. Az öreg Gnaeus óvatosan totyogott Aeliahoz, karján egy hatalmas csokor virággal. Nehezen manőverezett a súlyos tógában, minden lépésénél fennállt a veszélye, hogy a lába köré tekeredő szövethalmaz útját állja és felbotlik benne. De Gnaeus cseppet sem aggódott, úgy vélte, határozottan és fürgén sietett a kipirult arcú énekesnőhöz. A virágot egy baráti kézszorítás mellett adta át, nem tudott ellenállni, két fogatlan puszt is nyomott az énekesnő arcára.

Aelia próbált nem hangosan zihálni, nem kapkodni a levegőt, de érezte, az arca lángoló vörös. Végre körbe mert nézni, igyekezett minél több arcot felismerni, megismerni, hogy ki jött el, ki volt kíváncsi az előadásra. Sok ismerőst látott, és sok olyan embert, akinek az arcát ugyan már látta a városban, de nem tudta, ki az. Rengetegen éltek Aquincumban és a környékén, az itt állomásozó katonai alakulatok miatt pedig az ismeretlenek hatalmas létszámban voltak jelen a közösség mindennapi életében. Persze sok katona a szolgálati ideje leteltével is itt maradt, itt alapított családot, de más lett a helyzetük, mint azoknak, akik itt éltek le az egész életüket, katonai szolgálat nélkül. Sok idegen városból érkezett vendéget is látott: ruházatuk, hajviseletük, ékszereik nem a helyi szokásokat tükrözték.

A harmadik sorban észrevette a Város hírhedt fúriáit. Épp egymás szavába vágva suttoptak a másik fülébe, fancsali ábrázatuk mindent elárult a gondolataikról. Hiába voltak felékesítve a környék összes drágakövével és a Birodalom legdivatosabb kelméivel, a belőlük áradó keserűség túltett még egy agyonvert rabszolgán is. A tekintetük egy pillanatra találkozott, Serpentia szeme gonoszul villant.

A következő pillanatban Mummius kínálta fel a karját, hogy a művésznőt a szomszédos terembe kísérje a lakomához. Serpentia tekintete fogva tartotta Aeliáét, amikor a nő belekarolt a nagydarab tűzoltóparancsnokba, Serpentia látványosan felvonta szénnel rajzolt szemöldökét. Aelia felhúzta az orrát, és bájos, ártatlan mosolyt ragyogtatott Mummiusra, aki zavarában vörösebb lett, mint a haja. Két nő néma küzdelme egy hadviselt férfin is képes kifogni.

Titus egyedül baktatott át a lakomára, nem kísért senki, nem foglalkozott vele még egy rabszolga sem, hogy borral kínálja. Minden figyelem a szépséges feleségére irányult. Ez alapján véve nem zavarta, csak azon lepődött meg, hogy Aelia ennyire nyájasan fogadja a hódolók ostromait, holott eddig egyáltalán nem foglalkozott velük, mi több, látványosan került mindenmű udvarlást, felé irányuló kedveskedést. Sosem adott rá alkalmat, hogy egy férfi kedveskedjen vele, a közeledéseket a maga játékos, tettett ostobaságával igen sikeresen elhárította.

Ezen az estén viszont egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki ki akarna bújni az őt megkörményező férfiak gyűrűjéből. Régebben ilyen esetekben, amikor nem menekülhetett el, maga mellé rángatta Titust, aki ha mással nem, marcona kinézetével visszavonulásra készítette a feleségét ostromló férfiak hadát. Aelia viszont a hangverseny befejeztével rá sem pillantott férjére, aki nem értette az egészet. Még élénken élt az emlékezetében a néhány órával ezelőtti Aelia, aki a

kezébe kapaszkodva rohan végig az utcákon, nevet, megsimogatja a haját, a nyakába fúrja illatos arcát. Azóta nem történt semmi, ami miatt megváltozhatott volna. Titus egyre mélyebbre süllyedt a borzalmasnál borzalmasabb gondolataiban, amíg savanyú ábrázattal lökdöste a sült pacstírtát a tányérján. Nem akarta letenni a tányért, mert akkor azonnal a kezébe nyomnak egy másikat. Inkább a szerencsétlen sorsú pacstírtát tologatta körbe-körbe, a kis tetem utolsó utáni repülését imitálva, miközben elmerült a kétségbeesés feneketlen bugyraiban.

Aelia mit sem vett észre a férje szenvedéseiből. Az őt körülvevő férfiak gyűrűjéből amúgy sem látott volna ki, hacsak nem tolja félre az egyiket. Nevetett a legostobább tréfán is, és pontosan úgy viselkedett, ahogyan elvárták tőle. Kacarászott, vihorászott, csodálattal függött a férfiak szavain, akkor is, ha azok fene nagy ostobaságokat hordtak össze.

Mindeközben az munkált benne, hogy bebizonyítsa Serpentianak, a Város összes pletykásának, és az egész világnak, hogy ő nem egy ostoba énekesnő, hanem képes társalogni, viselkedni, tud szórakoztató és érdekes is lenni. Mivel tudta, hogy Serpentia kísérletei a férfinem meghódítására igencsak siker nélküliek, úgy gondolta, ezzel tudja a legjobban megalázni a nőt, ha a hiúságában sérti meg. Csak arra nem gondolt, hogy milyen gyötrelmet fog okozni ez a hadművelet Titusnak, aki szenvedő szemtanúként követte Aelia tündöklését és nyilvánvaló népszerűségét Aquincum férfiköreiben.

Még Ahenobantész is megkörmökezte, tőle idegen hanglejtéssel affektált, mozdulataival minduntalan próbálta véletlenül megérinteni Aeliát. Néha egy arra szálló muslincát sepert odébb, vagy a saját haját igazgatva véletlenül hozzáért az asszony vállához. Az elfogyasztott bormennyiség felbátorította a félénkné amúgy sem nevezhető Ahenobantészt, egyre kevésbé keresett ürügyet a nő megérintésére, már csak az összefolyó mondandóját nyomtatékosítva belebelekartolt, vagy csak végigsimított a karján, haján. Az őt körbevevő gyűrűből már nem volt hova hátrálni, kimenekülni, kénytelen volt elviselni a bőréhez érő kíváncsi, éhes mancsokat.

A szolgák közben előkészítették az asztalokat és a heverőket, a lakoma kezdetét vette. Az esti étkezésen, a vacsorán már csak egy szűkebb kör vett részt, pontosan huszonegy meghívott, akiket Mummius maga választott ki, alapos mérlegelés és körültekintés után. Mivel Titusra senki sem volt kíváncsi, maga küldte haza a férfit, hogy Aelia tündöklését semmi se árnyékolhassa be. Mummius meglátása szerint Aelia már Rómába is eljuthatott volna a káprázatos énektudásával, ha Titus nem örködött volna felette szigorúbban, mint egy apa. Mivel sehol sem engedte Aeliát egyedül megjelenni vagy szerepelni, a kíváncsi polgárok így nem ismerhették meg alaposabban a vonzó művésznőt. Mummius meglátásaihoz még az is hozzátartozott, hogy sok adakozó kedvű polgár minden bizonnyal nem sajnálja a sestertiusokat, ha arról van szó, hogy ne égjen le a háza, de sokkal hamarabb megnyílnak az erszények, ha a varázslatos Aelia Sabina tündöklésével hívják fel a figyelmet a tűz elleni védekezés fontosságára. Mummiusnak mindenestre volt üzleti érzéke.

Titus fájó szívvel indult haza, nem tudott elbúcsúzni Aeliától, még egy pillanatra sem láthatta, hiába próbálta elkapni az asszony tekintetét, az minduntalan átsiklott rajta. A kételyei egyre nyomasztóbbak lettek. Végleg úgy érezte, hogy elveszett, ha nem tudja megvédeni a feleségét. Hiába volt egy nőnek önálló akarata, vagyona, saját élete, egy férfiak vezette társadalomban sosem lehetett valóban független. Időről időre el kell viselnie a kétértelmű megjegyzéseket, célozgatásokat, csipkelődéseket, még akkor is, amikor garantáltan semmi okot nem ad rá. Sok mindenben kivívták a maguk függetlenségét, de a férfiak sosem fognak úgy tekinteni a nőkre, mint velük azonos értékű lényre. A nők babák, a nők játékszerek. Ha szépek, szeretik őket. Ez a nők sorsa, ezzel Titus is tisztában volt.

- Ne aggódj, majd én vigyázok rá. - Mummius ezzel búcsúztatta Titust a kapunál. Pontosan ettől félt Titus, hogy Mummius fog rá vigyázni. És nem ő. Mummius nem fogja megvédeni attól, amitől csak egy férj védhet meg egy nőt.

Egyikük sem vette észre az árnyat, amely a fal mellett nesztelenül osont tovább, mint egy apró gyík a ragyogó napsütésben, ha megriad. Devotus volt az, aki az éj leple alatt osont az egyik búvóhelyről a másikra. Nem értette, hogy Titus miért egyedül ment haza, de nem is gondolt rá többet. Tele volt a lelke vidámsággal, Orpheusz történetén gondolkodott, Aelia hangja csengett a fülében. Ugyanazon az úton ment haza, amelyiken jött.

- A szépség sosem hal meg! - kiáltotta a fegyvereiket csörgető szellem-gladiátoroknak, amikor elhaladt az amfiteátrum mellett. - Egyszer én is meghalok, és akkor sosem lesz nyugtotok tőlem! - tette hozzá a megdöbbszent szellemeknek, akik ahhoz voltak szokva alvilági létük során, hogy a halandók sikoltoznak, pánikba esnek, ha találkoznak velük. Vagy mint a legtöbb esetben, észre sem veszik őket.

Devotus vidáman küzdötte be magát a rozoga ajtón, amit csak a jóindulat tartott a helyén. Bastet az asztal közepén ült, kérdően nézett rá.

- Miau? Hol voltál? - kérdezte az egyetlen lény, aki bele mert nézni a mágus szemébe.

Devotus felkapta a gömbölyű macskát, és a melléhez szorította. Táncra perdült a döbbszent állattal, aki a csontropogtatás helyett inkább egy vacsorára vágyott.

- Jaj, Bastet, el sem tudod képzelni, milyen varázslatos este volt! Sehol egy démon, sehol egy holttest, csak szép emberek és elbűvölő muzsika!

Egy kis részt elénekelt a macskának, hogy értse, miről beszél.

- Persze Aelia Sabina ezerszer és ezerszer szebben énekelt, én nem is tudom azt az élményt visszaadni neked - lelkendezett a mágus, és mindent töviről hegyire elmesélt a macskának.

Előkotort a kamrából egy kis kenyeret és sajtot, Bastetnek pedig néhány darab szárított halat. Az asztalnál evett, nem bánta, hogy a falánk macska néhány falatot a sajtból is csippent, csak úgy az ízéért. Devotusból pedig csak dőlt a szó, mintha most tanult volna meg beszélni.

11.

Aelia Sabina egyedül küzdött meg a rajongókkal az este folyamán, ami számára is újdonság volt. Korábban Titus mindig ott volt mellette, a maga finom és észrevehetetlen könnyedségével hárította el a felesége felé irányuló próbálkozásokat, erőszakos közeledéseket. Aelia erre csak most döbbsen rá igazán. Hogy Titus nélkül kiszolgáltatott. Hiába próbálta meg udvariasan kivédeni a vicces megjegyzéseket, gusztusosan csomagolt szerelmi ajánlatokat, úgy érezte egyre mélyebbre süllyed a fertőben. Nem ezt akarta. Az obszcén megjegyzések egyre vaskosabbak lettek.

Azt hitte, önállóan is meg tud állni a lábán. Titus gondoskodását, láthatatlan védelmét egy kicsit néha terhesnek érezte, mintha a férfi is egy buta gyermeknek tekintené, akinek nincs önálló véleménye, nem képes egy beszélgetést irányítani. Néha már úgy érezte, Titus is csak egy babának, egy játékszernek tekinti, és neki, mint férj, korlátlan jogai vannak a saját játékszere felett. Hát, bárhogyan is vélekedett ezidáig a saját képességeiről, erősen csalatkoznia kellett.

Titus nélkül senki volt. Egy közönséges nő, egy vihorászó tyúk, aki minden férfinak ki van szolgáltatva. Zavartan kacarászott a sértő megjegyzéseken, és buta arccal meredt a férfira, aki tisztességtelen ajánlatokkal próbálta elcsábítani. A legkevésbé sem a művészetét, az énekét méltatták, csak a testét, a küllemét, a báját dicsérték. Valahogy elfelejtkeztek róla, hogy Aelia egy tehetséges énekesnő, aki talán épp a nagy áttörés küszöbén áll. Leforrázta a felismerés. Már egyáltalán nem akart bizonyítani semmit, csak hazaszaladni, Titus ölelő karjaiba vetni magát, és elbújni a világ elől. Biztonságban lenni és kitörölni ezt az estét az életéből. Érezte a megaláztatás súlyát, amit önként vont a fejére, de már ezerszer megbánta.

Szemben vele Serpentina ült. Vizslató szemeit Aeliára tapasztotta, leplezetlenül élvezte az ostoba színjátékot, amit Aelia forró fejjel rendezett, és egyre kevésbé volt képes belőle kimászni. Elégedetten csipegette a madárkülönlegességeket, amiket erre az alkalomra készítettek. Élvezettel fogyasztotta az apró falatokat, és már cseppet sem bánta, hogy nem ő az est főszereplője. A dolgok sokkal jobban alakultak, mint számított rá. A szőlőszemeket egyesével vette a szájába, és szinte kéjesen pattintotta szét a nyelvével a friss gyümölcsöt. A váratlan színjáték és az édes gyümölcs a végletekig fokozta a hangulatát.

Serpentina mellett egy szolid, visszafogott nő ült. Fulvia, a matróna, aki nemesi származása ellenére nagyon szolidan viselkedett. Serpentina még sosem váltott vele egyetlen szót sem, viszont úgy gondolta, hogy legfőbb ideje.

- Kellemes az este, Fulvia, igaz? Már sokat hallottam rólad, hogy önfeláldozásoddal milyen sokat teszel a városért. Nagyra tartom az ilyen önzetlenséget.

- Serpentina! Örülök, hogy végre alkalmunk nyílt megismerkedni! Nagyon különleges a ruha, amit a mai estére választottál!

Ez betalált. Serpentina megborzosgott, hogy ennyire ostobán belesétált egy nyilvánvaló csapdába. Egy erényes nő nyilván nem kíván társalgásba bonyolódni egy kihívó, ékszerekkel vastagon felszerszámozott férfivadással. Taktikát kellett váltani, mégpedig sürgősen. A matróna túlon túl visszafogott volt, őszülő haját sem rejtette el, nyíltan vállalta a korát, a megjelenését. Ettől valahogy olyan fenséges benyomást keltett, de Serpentina inkább akart végzetesen vonzó lenni, mintsem fenséges. Egyfajta reménytelen megöregedést látott a fenségességben. Az idő jó nagyot harapott Fulviába, aki méltósággal viselte a feltartóztathatatlan támadást. Felemelt fejjel és büszke, előre szegett állal várta az idő szünni nem akaró harapásait.

- Drága Fulvia! Annyira meghatódtam, amit azokért a gyerekekért tettél! Hallottam, sok árvát a saját házában nevelsz, ez annyira nemes és nagylelkű dolog! Szeretném követni a példád! Sajnos ügyeim Gorsiumba szólítottak, így nem lehettem jelen, amikor a szövőegyletben beszédet intéztél a nőkhöz, és felhívtad figyelmünket az asszonyi kötelességeinkre. Fallacia barátnőm viszont mesélt róla...

- Fallacia? Sosem hallottam a nevét. Pedig mindenkit ismerek a nőegyletből. Ki a férje?

- Ööö... - Újabb zsákutca. Pedig ha meg akarja nyerni az asszonyt magának, nem követhet el több hibát. - Turbo.

- Ó! Valóban? Az a Turbo, akit én ismerek, a kocsihajtó versenyek rabja. Amikor pedig nem a lovakkal van elfoglalva, a birkózó versenyeken szórja a pénzét. Amikor pedig a birkózók már laposra verték egymást, a gladiátorviadalokon mulatja az idejét. És az a Turbo, akit én ismerek, állítólag a fogadóknál kockázik. És ha jól hallottam, szeretőt is tart, bár otthon a legnagyobb nyuszi hírében áll. A felesége irányítja azt a kis mamlaszt, de ha kiszabadul a karmai közül! - Gondozatlan szemöldökét szigorúan összevonta, és vizslató tekintetét Serpentiaéba fúrta. - Mondd csak, Serpentia, ez lenne a te barátnőd férje? Vagy van más Turbo is a Városban, akit esetleg én nem ismerek?

- Nem, sajnos nem, drága Fulvia. Minden szavad igaz. Turbo szóról szóra az a férfi, akit te lefestettél. Sajnos. Mert szegény Fallacia borzasztó sokat szenved miatta. Egy asszony számára az ilyen férj a legsúlyosabb teher. Minden erejét felemészti, hogy a családjában békét és meghitt hangulatot teremtsen egy ilyen nehezítő körülmény ellenére. Hogy megadja a gyermekeinek a szeretetet! A boldogságot! - Serpentia kétségbeesett arccal ecsetelte, hogy Fallacia valójában mennyire igyekszik, hogy betöltse azt a szerepet, amire az istenek egy nőt rendelnek. Fulvia a legkevesbé sem volt haladó gondolkodású, szerinte egy nő feladata a család jólétének biztosítása minden téren, Serpentia erről az oldaláról igyekezett megközelíteni a leendő szövetségesét. - Szánd meg ezt a szerencsétlen asszonyt! Tudom, te nagylelkű vagy, és megkönyörülsz azon, aki önhibáján kívül esett ilyen helyzetbe!

- Hát, tényleg nem lehet könnyű dolga. De én mindig azt mondom, azt az életet kell élnünk, amit az istenek elrendeltek a számunkra!

- Nagyon bölcs vagy, Fulvia. És én is szeretnék tagja lenni a nőegyletnek! Mivel az én szívem is tele van irgalommal és könyörülettel, én is szeretném ezeknek a szomorú sorsú gyerekeknek jobbat tenni az életét! Amikor Fallacia elmesélte, hogy milyen megindító beszédet intéztél a nőkhöz, azonnal tudtam, hogy nekem is kötelességem tenni a Városért! Igaz, nem vagyok férjnél, de még semmiről sem maradtam le!

Fulvia megenyhültni látszott a megható szónoklat nyomására. Női erényeiket a közérdek szolgálatába állította. Az asszonyhadsereg, ahogy magukat nevezte, nem riadt vissza a betegek ápolásától és az elesettek felkarolásától sem.

- Hát nem bánom. Majd meglátjuk, vajon holnap is ilyen elszánt leszel! Holnap visszatérünk a témára!

Serpentia hálásan verdeste a szempilláit, alázatosan lesütötte a szemét és próbált egy kicsit elpirulni. Valójában nem is volt nehéz elpirulnia, ha arra gondolt, Fallacia milyen mohó indulattal mesélte el neki, hogy Fulvia összetrombitálta a város asszonyait, és szinte követelte, hogy mindenki vigyen haza egy gyereket.

- Hogy én még egy éhes szájat etessek?!? Már a saját gyerekeim is lerágták a csontjaimat, kiszívták belőlem az életet! Mit képzelsz ez a nő, hogy mindenkinek rabszolgák hada áll a rendelkezésére, hogy neveletlen utcagyerekeket gardírozzon?!? - Fallacia igen kevés áhítattal

szólt Fulvia gyermekmentő kezdeményezéséről, és mindhárom fúria vidáman nevetett a képtelen ötlet hallatán.

- Hogy tetszett a hangverseny? - Végre oda kanyarodhatott a beszélgetés, ahova Serpentia eredetileg is terelni akarta a szót.

- Nagyon helyes lány, és kellemes a hangja - nyugtázta Fulvia tömören.

- De mit szólsz hozzá, hogy viselkedik! Ráadásul a férje sincs itt, aki szintén fontos szereplője volt a hangversenynek! Biztos maga küldte el, hogy kedvére mutogathassa magát! - Serpentia útnak indította a mérgezett nyilait.

Fulvia most először Aeliára emelte a tekintetét. A hangversenyt félálomban bóbiskolva végighallgatta, utána pedig igyekezett a lehető legtöbb finomságot a tányérjára halmozni. Nem telítette el a gyomrát holmi húséttel, azonnal az édességekre tért. Idős korára képtelen volt fékezni a méz iránti szenvedélyét. Otthon, hogy jó példával járjon a családja előtt, visszafogta a falánkságát, amit súlyos jellemhibának vélt. De a hangverseny utáni lakomán végre szabadjára engedhette a késztetését, hogy nyalánkságokkal tömje meg a hasát. Ezért nem is foglalkozott semmi mással, csak a tálakat körbehordó rabszolgákat leste, hogy mit szolgálnak fel.

Aelia nyilvánvalóan kellemetlen, magára nézve magalázó helyzetben volt. Egy férfi a kezeit szorongatta, minden mondata után egy finom csókot nyomott a művésznő kézfejére, karjára, és egyre feljebb. Aelia meg csak vihorászott, nem úgy tűnt, mint aki menekülni akarna, vagy szándékában állna visszautasítani az illetlen közeledést.

- Nohát, nohát. Úgy látom lassan ideje lenne felülvizsgálnom a művészetekről és a művészekről a véleményemet. - Tágra nyílt szemmel meredt az eléje táruló szemérmetlen látványra.

Serpentia elégedetten hátradőlt, mély levegőt vett és egy drámai sóhaj kíséretében kiengedte.

- Még egy kis süteményt, Fulvia? Én mindig azt mondom, egy ilyen lehangoló jelenetet csakis egy jó szelet diós süteménnyel lehet elviselni! - Diszkéten megpakolta az asszony tányérját a méztől csöpögő édességgel, és nem tudta elnyomni az arcára feszülő kéjes mosolyt, hogy diadalt aratott. Sikerült Aelia Sabina viselkedésére terelni Fulvia figyelmét. Az erényes matróna, a városi nők hangja és szószólója dermedten figyelt, maga sem akarta elhinni a szeme előtt zajló jelenetet.

- Igen, azt hiszem ehhez kell még egy kis sütemény. - Majd Serpentia felé fordult, a vizenyős kék szemek élettel teltek meg és jólesően, gurgulázva felkacagott. Egy kis botrány az élet fűszere.

12.

Szótlanul meredt a kezében tartott, kitépett, véres légcsőre. Az ellenfele - aki ezidáig a légcső tulajdonosa volt - döbbenten nézte a néhai tulajdonát. Közöttük a néma csend terpeszkedett, szinte hallani lehetett a súlyos puffanásokat, amint a kitépett légcsőből a vércseppek az aréna homokjára hullottak. A szomjas, forró homok azonnal magába szippantotta a nedvességet, a vér már csak sötét foltokat hagyott maga után az aranyló homokon.

Néma csend ült az arénán. A nézők a döbbenettől eleinte nyelni sem mertek. Aztán a légcsövetől megfosztott harcos eldőlt, mint egy kivágott fa, az élet utolsó szikrái is elhagyták testét. Üveges szemei valahova nagyon messzire tekintettek, izmai már nem harcoltak a nehézkedés ellen. Meghalt. A zuhanás hangja mintegy varázsütésre felébresztette a megszeppent nézőközönséget döbbenet álmából: vad ünneplésbe, éljenzésbe kezdtek. Öklüket rázták, apró nyálgömböcskékkel itatva a száraz homokot ordítottak, éltették a győztest és becsmérelték az elbukott harcost.

Róma polgárai biztosan láttak már ilyen viadalt, ilyen váratlan fordulatot, ők minden bizonnyal egy vállrándítással elintéznék a gladiátor különleges diadalát, melyet épp most aratott. Nem így a távoli Pannonia Provincia népe. A barbár betörést túlélő város, Aquincum, aki most ragyogóbb és erősebb, mint valaha, éhesen és izgatottan várja az újabb és újabb látnivalókat, játékokat. A császár nem engedi, hogy népe hiányt szenvedjen a gladiátorviadalokból. Aquincum amfiteátrumaiban a legkiválóbb gladiátorok lépnek fel, néznek farkasszemet a halállal, és nyújtanak felejthetetlen élményt a város polgárainak.

A közönség elégedett: a viadal hosszú és küzdelmes volt. Egy trák és egy veles csapott össze. Mindkettő látványos fegyvernem, a nézők rajonganak a trákért. A harcosok frissek voltak, ez volt az első viadaluk aznap. A velesnek egyben az utolsó is. Bátran harcoltak, nem untatták a közönséget a hosszú macska-egér játékkal. Szinte azonnal egymásnak estek, támadásaik és védekeik gyilkosak és pontosak voltak.

A veles, a szálfegyveres harcos, nevéhez híven, hosszú lándzsával harcolt. Félelmetesen alulpáncélozott volt, a jobb karja kivételével az egész teste fedetlenül maradt. Ágyékkötőt azért viselt, de ez nem sok védelmet ígért a trák ellen, aki két, térdig érő lábvassal, görbe karddal, pajzzsal és teljesen zárt sisakkal állt ki ellene. A lándzsás nem viselt sisakot sem, viszont cserébe, hogy nem kellett ennyi vasat cipelnie, fürgé és mozgékony maradt. Ellenfelét egy táncosnő kecsességével járta körbe, váratlan támadásokat intézett felé, aki a nehéz fegyverek súlya alatt hamarabb kifáradt. A domborművekkel díszített lábvason két mosolygós puttó vigyázta a gladiátor sípcsontjának épségét. Igen komoly védelemmel látták el a trákot, ám ez bőséges többletsúllyal terhelte a harcost, mozgása nehezebbé vált. Quid pro quo. Valamit valamiért.

A trák jellegzetes fegyvere a görbe kardja, a sica. Ez kifejezetten hasznos, ha az ellenfél pajzsa mögé kell beszűrni, de a lándzsával szemben nem jelent különösebb előnyt. A kiegyensúlyozott erőviszonyok miatt a küzdelem már az első pillanattól kezdve ígéretesnek bizonyult.

A veles eleinte kereste a trák gyenge pontját. Folyamatosan mozgásban volt, körözött ellenfele körül, váratlan döfésekkel próbálta ki puhatolni a másik figyelmét, reakcióját. A trák, mint egy bíborcsiga, teljesen behúzódott a pajzsa mögé, az első percekben csak a támadásokat hárította. A lándzsa túl hosszú volt, a veles ezzel távol tudta magától tartani a trákot.

Néhány perc múlva a trák támadást indított, pajzsa védelmében előrerontott a veles felé, megpróbálta áttörni a védelmét. A lándzsás néhány lépést hátrált, majd egy váratlan mozdulattal oldalra lépett, így kikerült a trák ostromából. Ki is használta a lehetőséget: egy szívdobbanásnyi ideig a trák védtelen oldala tárult fel előtte. Döfött, de nem találta el az oldalát, a thrák pajzsot tartó kezét sértette meg, de annak is csak az oldalát érte. A lándzsa hegye lecsúszott a karról, tompán puffant a pajzs belső oldalán. A trák nyögött egyet, azonnal megfordult. Csillogó bíbor vére már a könyökét áztatta, de nem érezte a fájdalmat. Szemeiben a pokol tüze égett. A harci szellem eluralkodott rajta, a benne lakozó ragadozó átvette a hatalmat az amúgy írni-olvasni tudó, művelt emberen. Évszázadok bölcs filozófusainak tanítása egy szemvillanásnyi idő alatt a feledés sötétségébe zuhant, amikor az életösztöne a gyilkolás tudományával borította el az agyát.

A nyögés inkább a meglepetésnek szólt, ezt hamar felismerte ellenfele is. A lándzsás szemei összeszűkültek, megértette, a következő hibája az életébe kerülhet. A trák nekiment, a pajzsával tolta magát egyre beljebb és beljebb a lándzsás védvonalába. Ezen a ponton túl a hosszú lándzsa már inkább hátráltatta a velest, ennek ellenére kitartóan hajszolta a számára előnyös pillanatokat. Egészen addig, mígnem a trák a pajzsával egy jól irányzott ütéssel ki nem verte a kezéből a lándzsát.

Némi kétségbeesés futott át a velesen, de tapasztalt gladiátor lévén előrántotta az övében lapuló tört. Nem adta fel, ennyire olcsón nem vehetik el az életét. A keze valószínűleg eltört, amikor a trák a pajzzsal megütötte, mert az azonnal a kétszeresére dagadt, de ez sem vetette vissza a veles harci kedvét. Eleinte a győzelemért, a diadalért harcolt, aztán csak az életéért. Nem érdekelte a megalázó helyzet, ha kell, az életéért is könyörögni fog. Mert élni akart.

A trák eldobta a pajzsát. Egyenlő küzdelmet akart. A nézők egy emberként felhördültek, ritkán láttak ennyire becsületes gladiátort. A legtöbb harcos általában kétségbeesetten küzd az életéért, és ha egy picinyke kis alkalma nyílik felülkerekedni a másikon, akkor azt ki is használják és végeznek ellenfelükkel. A trák azonban vérbeli ragadozó volt, nem magát az ölést élvezte, hanem a vadászatot. A végzetes játékot. És pontosan tudta, hogy a közönséget meg kell nyernie magának, mert az ő valódi túlélése csak részben múlik a harci felkészültségén, kritikus helyzetben a nézők döntenek. Akit pedig a szívükbe zárnak, attól nem fognak egykönnyen megválni. A kedvencüket újra és újra látni akarják küzdeni, mert aki a nép kedvence, az az istenek kegyeltje, ajándéka az élet maga.

Némi puhatolózás után a két gladiátor összekapaszkodott. A veles néhány erőteljes térdrúgással próbálta eltávolítani a trákot, de nem tudott igazán belekapaszkodni a másik csupasz és vértől síkos testébe. Nem talált rajta kapaszkodót, hogy lendületet vegyen a rúgáshoz. Ez a teljes testi kontaktusos közelség és a kétségbeesés teljesen kiszívta az energiáit. A trák összeroppantotta a másik kezét is, amiben a tört tartotta. Jól hallotta az apró csontok recsegését, amint elcsúsznak egymáson, ahogyan átrendeződnek. Aztán a fájdalom, ami egy pillanatig egészen elviselhetőnek tűnik, a következő pillanatban már a végzet forró hullámával önti el az embert.

A fájdalom újabb energiákat vett ki a lándzsásból, de a tudatalattijába bekúszó halálfélelem mozgósította rejtett tartalékait. Szétroncsolt kezével teljes erővel gyomorszájon vágta a trákot. A trák hörgött, de nem rogyott össze. Hangosan zihált, de talpon maradt. A kardja kihullott a kezéből. Egy picit lehajtotta a fejét, de ez csak a támadás része volt. A veles úgy vélte, egy lélegzetvételnyi szünetet nyert. Felnézett az égre, tényleg csak egy pillantást akart vetni az ég szikrázó kékjére, hogy erőt meríthessen belőle, amikor a trák lecsapott.

A trák digitabulumot, vívókesztyűt viselt. Fémmel borított kezével megragadta a veles torkát. Olyan jól sikerült az ellenfél nyakon ragadása, hogy érezte, kesztyűs keze besüpped a másik torkába. Ez volt az ő pillanata: ujjait még mélyebbre mártotta a másik torkába, aki riadt csirke

módjára nézett vissza rá. Már nem az eget kémlelte, nem az isteni beavatkozást várta, csak döbbsen kereste a trák szemét a sisak rostélyán keresztül. Mintha nem hitte volna, hogy mindez megtörténhet. Hogy csak ennyi. A forró vére feltartóztathatatlanul ömlött alá, elárasztva a mellkasát, és már az ágyékkötője is vérben ázott. Ahogyan az élet forró lüktetése elhagyta testét, átadta helyét a halál jeges érintésének, ami feltartóztathatatlanul kúszott egyre feljebb a tagjaiban. A trák összezárta ujjait és kirántotta a kezét. Azt hitte, csak összeroncsolta a lándzsás torkát, de meglátta a saját kezében pihenő légcsovét. Erre azért nem számított.

A tömeg ünnepelt, kedvencük nevét kiabálták: Mortifer, Mortifer! A dísztribünön helyet foglaló helytartó is elégedetten mosolygott, a trák tisztelgett felé. Az arénába lépett két rabszolga és átadták Mortifernek a győztesnek kijáró tölgyfakoszorút. Rómában persze pálmaágat kaptak a győztesek, de ezen az éghajlaton egy icipici pálma sem akart megteremni. A trák tett még egy tiszteletkört, majd kivonult az arénából. Közben a halkléptű rabszolgák eltávolították a legyőzött lándzsás holttestét, gondosan ügyeltek rá, hogy a kitépett légcső se maradjon szégyenszemre a nézők szeme előtt. Friss homokkal szórták fel a porondot, munkájuknak köszönhetően néhány perc alatt az aréna készen állt egy újabb gladiátorviadalra. Mintha semmi sem történt volna.

A gladiátorviadatok hatalmas népszerűségnek örvendhettek. Az amfiteátrumot ellepték a nézők, mindenki kíváncsi volt a harcosokra, a tündöklő csillagokra, akik nap mint nap szembenéztek a halállal.

Aelia Sabina és Titus is ott voltak a lelátón, bár az asszony igen kevésbé bírta a vér és a kiomló szervek látványát. Titus vállába fúrta az arcát, igyekezett mély levegővétellel elejét venni a gyomrában feltörni készülő hányingernek.

- Titus, én nem megyek oda le! Annyira borzalmas!

Titus szeretetteljesen megsimogatta az arcát, már nyoma sem volt benne a bánatnak, amit az asszony viselkedése váltott ki belőle a tűzoltószékházban történt fellépésük alkalmával. A kimondott szavak, a kölcsönös bizalom segített túllépni a nehézségeken. „Őszintén, akkor is, ha fáj!” Ez volt a szövetségük jelmondata. A jó házasság nem csak a szerelemre épül, hanem a szövetségre is. Erre nagyon hamar rájöttek mind a ketten.

- Dehogynem mész le! Nehogy azt hidd, hogy az egész város csak a gladiátorokra kíváncsi! Hidd el, sokan szeretnék látni Aelia Sabinát is, az énekesnőt!

- És Titus Aeliust is, aki a víziorgonán kíséri! - toldotta meg az asszony egy sápadt mosoly kíséretében.

Megszorították egymás kezét, egy biztató csók, és már indultak is. A csaták közti szünetekben hangversennyel, zenével, szónoklatokkal, versfelolvasással és egyéb szellemi csemegével szórakoztatták a közönséget. A viadatok egész nap tartottak. Nyilván a legtöbb nézőt a gladiátorok érdekelték, ezt Titus jól látta. A szünetekben a nézőtér fele kiürült, akkor kimentek valami harapnivaló után nézni, meglátogatták a közfürdő oldalában kialakított nyilvános illemhelyet, ami ilyenkor nagy népszerűségnek örvendett.

Aelia és Titus a zenekarral együtt a keleti kapun vonult be az arénába. Aelia lába még mindig remegett, de látta, hogy nincs egyedül a félelmével. A kürtösnek is erősen reszketett kezé-lába, arca fehér volt, mint a frissen meszelt fal. Próbált bátorítóan rámosolyogni, de meglátta, hogy mit néz a fiú, és neki is inába szállt a bátorsága. Két hatalmas medve vicsorgott az árnyékban. Két lábra álltak, és jóval magasabbak voltak, mint akár Mummius, a hatalmas termetű férfi. Szemmel láthatóan éhesek voltak és elégedetlenek. Néhány lánc tartotta őket féken, de ez nem volt túlságosan meggyőző. A homokot ugyan kicserélték és elgereblyézték a véres események után, azonban ha az ember közelről megnézte, itt-ott fel lehetett fedezni

kisebb vérfoltokat, és néhány szegecset, ami a harcosok fegyveréből, ruhájából hullott ki. Elég bizarr látványt nyújtott.

A zenekar tagjainak akaratlanul is eszébe jutott, amikor nemrégiben egy embert végeztek ki az amfiteátrumban. Nem gladiátor volt, hanem egy ostoba, szerencsétlen, aki képtelen volt megvédeni magát.

A tavaszköszöntő ünnepekre egyetlen proletárt sikerült előállítani, aki Venus szentélyét gyalázta meg a játékokat megelőző éjjel. A rendezők már egészen kétségbe estek, hogy nem tudnak senkit nyilvánosan kivégeztetni, mi lesz a játékokkal, ha nem ezzel nyitják meg a vérontások sorozatát. Eddig valahogy mindig sikerült legalább egy valakit akkor kivégeztetni, de ebben az évben valahogy nem akart összejönni a dolog. Hatalmas Iuppiter Teutatis az égből, hogy az a részeg proletár előző este pont a szűzies Venus szentélye előtt adta vissza a vacsoráját, beszennyezve ezzel az istennő hajlékát. Így legalább okot szolgáltatott az elítélésére.

Az ápolatlan férfit meztelenül taszították az arénába, nem volt nála még egy kötél sem. Természetesen felvilágosították róla, hogy mi fog történni, de ez csak az amfiteátrum kellős közepén tudatosult benne. Addig nem hitte el, hogy ez vele, ott és akkor tényleg be fog következni. Sikoltozott, a földhöz verte magát, de a nézők csak kacagtak. Ellenfelet még nem látott a porondon, de mivel órák óta ezzel búgták tele a fejét, megijedt attól, amivel még nem is szembesült. A tömeg ezt mulatságosnak találta, hogy ennyire fél, önmagából kivetkőzve, nem férfi módjára viselkedik. A félelem nem tartozott a római erények közé, mélységesen megvetették azokat, akik nem fejüket felszegve néztek szembe a Végzettel.

Kimerült a sok rimánkodásban, fedetlen térdeire rogyott az aranyló homokban. Csontos keze rettegve markolászta a remegő combjait, amikor a háta mögött fém csikordulására figyelt fel. A rácsok egymáshoz súrlódásának hangja még a holtakat is felébreszti, szinte keresztülvágta a kacagó tömeg zaját. Lassan, szinte a hangulatot fokozva emelkedtek a magasba, hogy utat engedjenek az éhes és zaklatott lelkű medvének.

A szerencsétlen férfi lehunyta a szemét, sírt. Talán még egy utolsó csodában reménykedett, hogy nem fogják vele azt tenni, csupán egy kegyetlen tréfa az egész. De amikor a rács teljesen felnyílt és már nem borzolta hangjával a megtépázott idegeket, a reményteli csend csupán egyetlen szívdobbanásnyi ideig tartott. Aztán egy másfajta zaj vette át a főszerepet. Nehéz talpak döngették a puha homokot, érezhetően nagy súlyt cipeltek. Ekkor mert csak hátranézni, óvatosan a válla fölött. A sírástól feldagadt szemei elkerekedtek, még szipogni is elfelejtett. Egy véres pofájú medve tekintete fúródott az övébe. Az amúgy barátságos maciszemek most izzottak a gyűlölettől. Az állatot napokig éhezették, hogy egy rágós, aszott proletárra is ráfanyalodjon. Mielőtt kiengedték, véres húsdarabokat tettek az orra elé, hogy a szagok kellően felingereljék, eszébe juttassák, milyen éhes. A ketrec rácsait botokkal verték, ezzel is fokozva a medve zaklatott idegállapotát. A férfi remegett, fogai vacogtak. Szeméből folyt a könny, tudta, hogy innen nincs visszaút. A Végzet szemtől szemben állt vele, a Remény végleg hátat fordított neki.

Szaladni kezdett, de a rettegés uralta tagjait, megbotlott és elesett. Egy szikladarab, amit nem véletlenül hagytak ott, felhasította a bőrét. Körbenézett. A homok tele volt ilyen öklömnyi kövekkel. Az egyikbe bele kellett botlania. Pontosan így tervezték, hogy sebesítse meg magát, az állat megérezze a szagot, és nekitámadjon. Mintha a medve is be lett volna avatva a kivégzés tervezett forgatókönyvébe, amint a szagló receptorai azonosították a friss vért, hatalmasra tátotta a pofáját, bődült egyet és nekiesett a halálraítéltnak. A ragadozókra oly jellemző szájszag csapott a férfi orrába. A fenevad beleharapott a hasába, letépte a karját, cibálta, szaggatta. A férfi még egyet-kettőt ordított, de hamar kilehelte a lelkét. A medve a tetemet hurco-

lászta, mikor éhsége csillapodott, megült egy napfényes szegletben, és egy darab lábszárat jóízűen elszopogatott.

A tömeg füttyögött, tapsolt, láthatóan elégedett volt a medve kivégzési módszerével. Az orrába vert karika segítségével három állatidomár levezette a színről a jóllakott állatot, eltakarították a maradványokat. Aquincum népének nem tudtak tigriseket, elefántokat és leopárdokat felvonultatni, mert ezek az állatok nem bírták a pannon klímát. Néha nyáron, a nagy melegben hoztak egy-egy oroszánt, de ez ritkaságszámba ment. A csodálatos párducok kényes macskák, gyakran már az utazás viszontagságait sem bírták ki. A derék polgárok kénytelenek voltak megszeretni a medvéket és a vaddisznókat.

A történetet maga Titus mesélte el, mert a zenekar többi tagja valahogy megúsza a fellépést az arénában azon a viadalnapon. Más zenészek voltak, így Titus a maga sajátos sötét humorával úgy gondolta, hogy ez a történet majd oldja a kezdeti feszültséget. Ebben nagyot tévedett. A harsonás és a kürtös eleinte nem tűntek feszültnek, viszont a történet után a szájuk néma vonallá keskenyedett, és nem kívántak több szót fecsérelni az amfiteátrumi játékokra.

- Kezdjük!

13.

Az előadás sikeresnek nem volt nevezhető, egyikük sem tudott felszabadultan a zenére koncentrálni, képtelenek voltak magukat átadni az önfeledt muzsikának. Kötelességtudóan csalogatták elő a megfelelő hangokat a hangszerekből, minden átérzés és szellem nélkül. Aelia sem tudta őszinte odaadással átélni a szórakoztató dalt, a szeme sarkából a medvét figyelte, mintha a tekintetével képes lenne odaszegezni az állatot. Persze a medvének ezúttal a legkevésbé sem volt kedve felfalni egy embert, de ha tudott volna beszélni sem győzheti meg az énekesnőt a maga igazáról. Az első amfiteátrumi fellépésük igazán balszerencsésen sikerült.

A hangversenyt csak amolyan átkötő műsorként illesztették be a gladiátorviadal programjába, hogy a nézők elintézhessék kisebb-nagyobb ügyeiket, egyenek, pihenjenek és legfőképp megvitathassák a látottakat. Néhány rabszolga feltakarította a homokot, összeszedte a hátrahagyott köveket, maradványokat, apró dolgokat. Egy másik ürge mozdulatokkal gereblyézte a gladiátorok maradványait, mintha csak az őszi faleveleket gyűjtené egybe.

A nézőtér az előadás során még jobban kiürült, egyre többen szállingóztak el másfajta szórakozást keresni. Vért akartak, gladiátorokat, hősokeket és kalandokat. Nem az istenekhez szálló női hangot, érzéki dalt, hanem életet és halált. Aelia egyre inkább kétségbeesett, érezte a hullámokban rátörő pánikot, amitől az éneke is egyre szálnalmasabb minőségűvé vált. Hangjával egyenesen könyörgött a megmaradt néhány nézőnek egy kis figyelemért. Segélykérően Titusra nézett, aki csodálkozva viszonzta a pillantását, maga sem értette, mi a probléma.

Aelia hangja megbicsaklott, ami még sosem fordult elő vele nyilvános fellépések alkalmával. Érezte, hogy gombóc van a torkában, legszívesebben sírva fakadt volna. Szálnalmasnak érezte az egész helyzetet, hogy egy legyilkolt ember még ki sem hűlt maradványai felett énekeljen az örök szerelemtől, a múlhatatlan vágytól, a szépségről. Saját magát is egy torz karikatúraként látta az amfiteátrumban, minden porcikája tiltakozott ellene, hogy ott legyen.

Nevetések hallottak a nézők soraiból. Kifejezetten gúnyos nevetéseket. Felpillantott a lelátókra, ahol néhány ismeretlen arcot látott. Nők. A férjeik nélkül. Tudta, hogy rajta nevetnek. Egy piros selyemruhás nő ujjal mutogatott feléjük, és nem győzte magát legyezni, annyira kimelegedett a nagy mulatozásban. Az arénában nem lehetett érteni, mit mond, de a mozdulatok mindent elárultak, nem volt szükség szavakra. Vaskos karját lengetve csapkodta az előtte lévő ülés támláját, miközben széles mozdulatokkal gesztikulált. Aeliát utánozta, ahogyan a saját kritikus szemével látta az énekesnő mozdulatait, arckifejezéseit. Csorba tükörként mutatta mindazt, amit Aelia szépnek és értékesnek tartott a saját előadásában.

Aelia abbahagyta a dalt, a pánik teljesen megbénította. A zenészek még játszottak néhány taktust, de lassan elhalt a muzsika és kérdően néztek az énekesnőre. Aelia dermedten állt, képtelen volt megszólalni, elfutni, vagy bármit csinálni. Körbenézett a nézőtéren. Egyre többen mutogattak rá, és vihogtak. Néhányukat már felismerte. Ugyanazok az arcok voltak, akik a tűzoltó egyesület jótékonysági koncertjén még áhítattal fordultak felé. Most kárörvendően lesték a védtelen áldozatot, hogy sasmadárként lecsaphassanak a kis pacsirtára.

- Titus, milyen érzés ilyen hatalmas szarvakat viselni? - kiáltották a házaspár felé.

- Nem szégyelled magad te közönséges nő?!? - kiáltotta egy nő, és a nyomaték kedvéért a férjébe karolt.

- Van még valaki, akinek nem adtad oda magad? - Egy sápadt férfi rikácsolt, de ő is magkapta a maga válaszát. - Nincs az a pénz, Narbo, amiért egy szajha elmenne veled! Még ez se! - Az említett Narbo a lelkes ríposzt után megsemmisülve ült vissza a helyére, de nem hagyhatta ki a lehetőséget, hogy részt vegyen a közéletben a maga módján.

Záporoztak feléjük a vádak, a támadások. Titus elvörösödve, Aelia sírva menekült ki az arénából. Aelia elszaladt, könnyei áztatták az arcát mielőtt elérte volna a kijáratot. Titusnak egy kátrányos hordó lángolt a gyomrában, azért próbálta méltósága utolsó morzsáit megőrizni, bár maga sem tudta, hogy miért. Egy ilyen eset után már semminek sem volt értelme. Az előadásuk minden kétséget kizáróan kudarcba fulladt. Aelia fejét lehajtva szaladt, csillogó arccal menekült ki az arénából. Nem tudta nem hallani az őt ért vádakat.

- Ringyó!

- Ez nevezi magát művésznek, csak összefeküdt mindenkivel!

- Utolsó kis senkiházi!

- Kelta lupa!

Igen sok kelta származású, kelta ősökkel rendelkező immár római polgárrá lett néző ült a lelátókon, így ez az utolsó kijelentés némi felháborodást váltott ki a tömegből. Elégedetlenül morogtak, a keltákat itt Aquincumban ne szidja senki.

A bántó, rosszindulatú megjegyzések dárdaként csapódtak a hátukba. Titus nem értette, mi történt, de a vádakat ő is hallotta a felesége ellen. Szinte biztos volt benne, hogy a rágalmak alapját a tűzoltóegyesület estélyén támadt félreértés okozta. Erre is csak Titus, a szerelmes férfi volt képes, hogy egyszerűen vádakként gondoljon azokra a dolgokra, amik a hangversenyen történtek. Nem volt ott, nem láthatta a saját szemével, hogy mit művel a felesége, hogyan viselkedett, hogyan árulta el a szerelmüket alantas kacérkodással, olcsó női praktikákkal. Ő csak hitt annak, amit Aelia mondott, hitt Mummiusnak, hogy nem esett folt a felesége becsületén. Sosem gondolta volna, hogy a legnagyobb szégyen nem akkor esik rajtuk, ha a feleségét rajtakapják valakivel, hanem akkor, ha a szájukra veszik. Egy hibát ki lehet javítani, egy botlást helyre lehet hozni, de egy hamis rágalmazást, egy mag nélküli gyomot nem lehet kiirtani. Nem védheti meg magát, magukat, mert mindez csak szóbeszéd. Nincs mit mondani a történekről, mert meg sem történtek.

Bár Titus megbocsátott a feleségének, a Város viszont határozottan úgy tűnt, hogy nem. A szájára vette valaki, és a maga képzelgéseivel kiegészítve adta tovább a botrányra éhes füleknek. Ahogy szárnyra kelt a rosszindulatú hír, mindenki megfűszerezte a maga keserűségével, néhány nap alatt egy egészen borzasztó történet kerekedett ki az egészből. A Város vegykonyhájának összes mérge néhány nap alatt elfeledtette velük, hogy nemrég még szerették Aeliát, szerették a hangját, az előadásait. Sajátjuknak érezték a fiatal énekesnőt, a Város gyöngyszemének. Néhány csepp ármány a suttogásoktól hangos levegőbe, és az események végzetes fordulatot vettek.

Titus Aelia után szaladt, a nő meg sem állt a közeli temető bejáratáig. Egy alacsony fakerítés tövébe roskadt és szívet tépően zokogott. Görcsösen kapaszkodott egy száraz karóba, a keze tele ment szálkával, de ez sem érdekelte. Titus, mire utolérte, már a szomorú látvány fogadta. A szívének oly kedves nő megtörten, kétségbeesetten zokogott. A saját indulata a semmibe foszlott, mert Aeliát még magánál is jobban szerette. Vigasztalóan simogatta a hátát, haját, de tudta, hogy a szégyenre nincs vigasz. Ezt nem lehet meg nem történtté tenni. Soha.

Nem szólt semmit, csak lekucorodott a nő mellé. Szorosan összebújtak, mint oly sok estén, amikor egymásban keresték a vigaszt, a támaszt, a menedéket. Azon töprengett, hogy vajon honnan származik ez a dolog, ki lehet a forrása. Aelia művészetét a Városban az előkelő

asszonyok mind elismerték és nagyra becsülték, mivel maga Aelia is sok becsületbeli, jótékonyági ügy mellett kiállt, oszlopos tagja volt a nőegyletnek, bár nem értett vele egyet elviekben, mégis praktikusabbnak tartotta, ha maga is igazodik a többség elvárásaihoz. Jól-nevelt asszonyként sodorta a gypjút és varrta a tunikákat a nincsteleneknek. Önként szervezett hangversenyeket a Városban állomásozó legio anyagi támogatásához és a szentélyek felújítására szánt alapba maga is sokat adakozott.

Mégis, Titusban egyre erősebb lett a gyanú, hogy akkor történt valami, amikor ő nem volt ott. Logikus következtetés volt, hiszen minden más alkalommal szemmel tudta tartani a forrófejű asszonykáját. Korábban csak a piacra ment néhanapján egyedül, de a szolgák, szabadosok még ha a szájukra is veszik, abból nem lesz ekkora botrány. Csakis ott történhetett valami. Valami, amibe még ő sem akart belegondolni. Megszakadt volna a szíve.

Megpróbált visszaemlékezni a meghívottakra, Mummius szavaira. A hangversenyen rengetegen voltak, szinte mindenki ott volt, aki számít. Nehéz volt így, gyanakodva gondolni azokra, akikkel jó viszonyt ápolt. Fulvia, a nőegylet vezetője, személyesen mondott köszöntő beszédet a hangverseny után, nem valószínű, hogy utána kést mártana Aelia hátába. A lakomán részt vettek már kevésbé tudott visszaemlékezni, mivel igen rövid időt töltött ott. Újra és újra végigvette az arcokat, akiket látott az estélyen.

Aztán eszébe jutott Serpentia. Emlékezett arra a kihívó aranyszínű ruhára, ami szinte semmit sem takart el a testéből, és amit mégis, azt is inkább a bőség ígéretével tette vonzóbbá. Mi tagadás, Titus is hosszabban felejtette rajta a szemét, mint illendő lett volna. És a mérhetetlen sok ékszer, amit magára vett! Mindenesetre a botrányosba hajló megjelenése ellenére felejthetetlen látványt nyújtott. Biztosan ott kellett lennie a másik két fúriának is, a baj sosem jár egyedül. De nem emlékezett rájuk.

Hosszas töprengés után megosztotta gyanúját Aeliával. A felesége ezt a gyanút a bölcs férj okos meglátásának vélte, azonnal kész tényként kezelte.

- Úgy! Hát ezt nem hagyom annyiban! - fakadt ki a nő. Végre legalább abbahagyta a sírást. Duzzadt szemeit dacosan vetette Titusra, a kétségbeesése egyetlen pillanat alatt fordult át gyűlöletes haragba. A legjobb védekezés a támadás.

- Azért nem vagyok benne teljesen biztos, hiszen nem voltam ott. Majd megpróbálom kideríteni, hogy mi is történt... - Titust megdöbbenette a hirtelen támadt dac, próbálta Aelia tüzét csillapítani.

- De mi lesz így velem? Most a házból sem léphetek ki! Elemészt a szégyen!

- Valóban, jó lenne, ha néhány napig nem mutatkoznál. Aztán majd elcsitulnak az elégedetlenkedők. Jól kitárgyalnak, aztán találhatnak mást, akin köszörülhetik a nyelvüket! Néhány nap, és már cseppet sem leszel érdekes! - Titus a legnagyobb jóindulattal vigasztalásul szánta szavait. Aelia szemében a dühödt csillogás meggyőzte arról, hogy még ennyi év után sem képes kiismerni magát a gyengébbik nemen.

Egy árny osont mögöttük. Titus már rég észrevette, de nem foglalkozott vele.

- Titus! Jön utánunk valaki! Te is hallod? - Aelia megállt, és hogy férjét is megállásra késztesse, kezét a karjára tette.

- Persze, tudom. Már az amfiteátrum óta jön utánunk. Illetve, szerintem utánad. Rajtam nem sok látnivaló van! - próbálta egy tréfával elütni a dolgot, de a felesége arcán valódi rémület tükröződött.

- Ismered?

- Személyesen nem, de ha a gyanúm nem csal, Devotus az, az átokkészítő. Aquincum árnya. Te még sosem hallottál róla?
- Nem, nem foglalkozom ilyesmivel. azt hittem, átokkészítők csak Egyiptomban vannak. Illetve csak hallottam róla, hogy léteznek, de sosem hittem el, hogy ez igaz lehet.
- Nagyon is léteznek! Devotus pedig a mi hús-vér mágusunk itt Aquincumban! Bármit megcsinál: szerelmi kötést, átkot, megbabonázást, beszél a szellemekkel és a halottakkal, kideríti, hova rejtette az illető a halála előtt a vagyont, szóval bármit. Sokat hallottam róla, a Városban minden második tűzesetnél az ő nevét említik. Bár nem hiszem, hogy ilyen lelkesen gyújtogatná a várost, ahol maga is él.
- Csak ne, te is igénybe vitted már a szolgáltatásait, drága férjürem? - Aelia végre tudott nevetni, Titus nagy megkönnyebbülésére.
- Minek nekem mágus, ha magam is el tudlak varázsolni? - Együtt kacagtak az úton.

14.

Aelia Sabina döntésre jutott. Le kell mosnia a gyalázatot magáról. Még ha a lelke mélyén egy icipicit jogosnak is érezte, a rá nehezedő szégyen mértékét teljesen indokolatlannak vélte. Egyedül Titus az, akinek joga van őt megítélni és elítélni. Mivel a férje ezt nem tette, ezek után senki sem teheti. Ha így tesznek, hát ő sem fog alul maradni a hadviselésben. Az őt ért megaláztatást egy háborúnak tekintette. A kihívásra pedig válaszolni fog, szintén aljas eszközökkel! Felkeresi Devotust.

- Aelia, egyetlenem, holnap el kell utaznom. De csak néhány napig leszek távol! Addig anyám átjön, hogy ne legyél egyedül. Gorsiumba kell mennem, de ígérem, hamar visszajövök. - Titus szakította félbe a nagy hadvezér stratégiai fondorlatait. A történetek után igyekezett az asszonnyal a lehető legkíméletesebben bánni, a hallgatását az összeomlás jelének vélte. Meg sem fordult a fejében, hogy a bájos arcú nő egy bosszúálló fúriaként lecsapni készül a Város női lakosaira. Ha tudta volna, - vagy legalábbis sejti - minden bizonnyal igyekezett volna megakadályozni a katasztrófát.

Férfiak. Átlátnak a legnagyobb ellenségeiken, könnyed mozdulatokkal rajzolják át a világ térképet, történelmet írnak és utakat építenek az ismeretlenbe - de egy nőt sosem képesek kiismerni.

- Anyád átjön? - hökkent meg Aelia, aki lúdbőrös lett a gondolattól, hogy több napig legyen összezárva az anyósával. Akkor már inkább önként masírozna be az arénába a medvék karmai közé! Megjelent előtte a kiállhatatlan vénasszony fenyegető képe, aki szíve szerint egy vasvillával üldözné ki őt a Városból, aztán az egész világból. - Azt hittem, nem érzi magát jól. Tudod mit? Inkább átmegyek hozzá én, és segítek neki a házimunkában! - Egy ügyes csellel előnyére fordította a helyzetet. Némi ártatlan szempillaverdeséssel biztosította Titust a jó szándékáról, nehogy a férfi a legkisebb ellenállást is kiszimatolhassa.

- Szeretném, ha a szeretteim biztonságban lennének, amíg távol vagyok. De ha így jobb neked... Még ma beszélek anyámmal, örülni fog a társaságotnak. - Titus örült, hogy a két, szívének kedves nő egyetértésben és szeretetben várja őt haza. Úgy képzelte maga elé az idilli jelenetet, hogy a mama megtanítja Aeliát mindenre, amit egy nőnek tudnia kell, felkészíti a női munkára, Aelia pedig idővel engedelmes és szófogadó asszony lesz. Persze ez az életmódjával a legkevésbé sem volt összhangban. Aeliában is pont azt szerette meg, hogy szeszélyes és kiszámíthatatlan, mert nem tudta elképzelni az életét egy engedelmes, szótlán asszonnyal. Aztán az évek teltek, és Titus egyre inkább szerette volna, ha a felesége egy kicsit lelassul, egy kicsit megpróbál alkalmazkodni az elvárásokhoz. Ezzel is csak most szembesült, hogy el kell mennie néhány napra.

- Tudod, hogy a Mama mindenben nagyon szívesen segít neked! Kicsit nehéz természete van, elismerem, de légy megértő, nehéz élete volt. Én maradtam az egyetlen fia, ha néha szigorú is veled, azt csakis azért teszi, mert szeret. - Noha Titus némi diszharmóniát azért érzékelt a két nő viszonyában, rémálmaiban sem gondolta volna, hogy mi is a helyzet valójában. A mama nehéz élete neki elég magyarázat volt.

Sosem látta, hogy a felesége és az imádott mama ordibálnak egymással, sosem tudta elképzelni, hogy Aelia sírva a mamához hajigálja a díszes edényeiket, vagy a kedves mama szívja másnak a vérért. Sosem hallotta, hogy a mama hetérának nevezi élete párját és a haját cibálja, mert hivalkodásnak és az istenek elleni véteknek tartja a tornyozott csigas frizurát.

- Te lusta lány! Ekkora semmirekellőt még nem hordott hátán a föld! - Ez volt a mama kedvenc ébresztője, amikor Aelia egy hangverseny után csak ebédelni jött elő.

- Gonosz vén banya! - Aelia általában ennyivel intézte el a dolgot, de ha a veszekedés rosszabbra fordult, azt a díszes tálak bánták. Bemelegítésnek ajtócsapkodás, fésűk és hajtűk hajigálása, aztán a viharfelhők tornyosulásával a tapasztalt rabszolgák is elszállingóztak.

Ezek a jelenetek mind-mind Titus, az imádott férfi háta mögött játszódtak le, a családi ház sötét szobáiban, a zárt udvaron, a csilingelő vizű szökőkút mellett. Mert a nők hadat viselnek, egész életükben. Titus, az imádott, a féltékeny szeretet kiapadhatatlan tárgya pedig naiv mosollyal nyugtázta, hogy a katonák a táborban hamarabb összebarátkoznak, mint két nő.

- Én már unom, hogy itt aszalódom bent nap mint nap, anyádnál egy kicsit változatosabb lenne. Ő is biztosan jobban érezné magát, ha a saját házában maradhatna! Főznék rá, és legalább pihenhetne egy kicsit. Ugye, szerinted is jó lenne, ha a mama kicsit pihenhetne? - Aelia huncutul az ujjai köré tekerte Titus egy rakoncátlan hajtincsét, már rég megtanulta, hogy a nyíltszíni csatározásnak semmi értelme.

- Hát, ha így jobbnak látod... Felfogadtam két gladiátort, akik felváltva fogják őrizni a házat, de majd szólok Noxának, a lanistának, hogy anyám házához küldje a marcona vérebeit! Anyám biztosan felfortyan, hogy a fokhagymaszagú szájuktól még a fügefa is meghal, de ő megérti, hogy szükséges a jelenlétük. - Titus hamiskásan mosolygott, amikor eszébe jutott, hogy a legutóbb, amikor a mama gladiátorokkal találkozott nem győzte törölgetni könnyben úszó szeméit, mert elviselhetetlennek tartotta a bűzt, ami a lehetetlennel terjengett. Hagyta magát a felesége bűvkörébe vonzani, nem állt ellen a gyengéd asszonyi csábításnak.

Aelia elégedetten fonta karjait férje nyakába, és szenvedélyes csókkal búcsúzott tőle, hogy a legkisebb gyanút is eloszlassa. Egy hosszú, szenvedélyes csók és néhány diszkrét harapás a szeretett férj kételyeinek és aggodalmainak a legapróbb morzsáit is kisöpörte a sötét zugokból. Most már nyugodtan indulhat útnak.

- Minden a legnagyobb rendben lesz! - Nehezen szakadt el a nőtől, akit szíve szerint soha, egyetlen pillanatra sem tévesztett volna szem elől.

Természetesen Aelia egyetlen percet sem gondolt a mama házában tölteni. A kényszerből együtt töltött évek alatt ugyan egészen összeecsiszolódtak, de békének a jelenlegi állapotot a legkevésbé sem lehetett nevezni. Amolyan fegyverszünetet kötöttek, ami a legkisebb nézeteltérés alkalmával ismét háborúba csaphatott át. Titus kelletlenül igazgatta a tunikáját, többször ellenőrizte a csomagját, végül csak nehezen szánta rá magát, hogy kilépjen a kapun. Visszafordulva még dobott néhány búcsúcsókot, de Aelia már alig bírta kivárni, hogy magára maradjon. Ezer feladat várt még rá.

Amint egyedül maradt, egy rabszolgával üzent a mamának, hogy van még néhány elintéznivalója a saját házukban, csak másnap délelőtt megy át. A mama nem kifogásolta az új helyzetet, minden pillanatnak örült, amit nem kell a fia feleségével töltenie. A rabszolga, akivel Aelia az üzenetét küldte, szinte azonnal visszatért. A mama nem gondolkodott hosszan a válaszon. Ha pedig bármi történik: - Én megmondtam, kisfiam, hogy ne kezdj ezzel a nővel! - Az örök anyai tanács, ami valamikor biztosan beigazolódik.

Hajnalhasadás előtt indult útnak, röviddel Titus távozása után. Nem volt vesztegetni való ideje. Néhány nappal korábban egy rabszolgától hosszas faggatózás után sikerült kiszednie, hol lakik a mágus. A hírért ugyan hallotta, de még sosem vette igénybe a szolgáltatásait. A tervét már jó ideje előkészítette, a férje távozása után már csak lépésről lépésre kellett megvalósítania mindazt, amit eltervezett.

Az ablakon keresztül surrant ki, nehogy egy rabszolga is meglássa, amint a tilosban jár. Titus alaposan megszervezte az őrizetét, bár ezt a felesége védelmében tette, nem rabságban akarta tartani. A két gladiátor a kapu előtt várt, hogy átkísérjék Aeliát a mamához, és ott a két nőt tovább őrizték. Ők sem láthatták meg a kisurranó asszonyt. Unottan a falnak vetették széles vállait, felkészültek rá, hogy a művésznő tollázkodása előre láthatóan jóval tovább fog tartani, mint ahogyan azt egy férfiember számítaná. Két nagydarab harcos, szépen gondozott testtel és tiszta ruhában, mintha csak egy szobrásznak készülnének modellt állni. Bármelyik pillanatban ugrásra készen, mégis, a ragadozó macskák tettetett közönyével fogyasztották a reggelijüket. Egy darab szalonnát rágszáltak, foltos törükkel a finom falatokat szabadították ki a füstölt bőrből. Bár ők a kintről bejövőket hivatottak távol tartani, Aelia teljesen észrevétlenül akart kijutni a házból. A legkevésbé sem akart magyarázkodni.

Egy macska kecsességével mászott ki az ablakon, volt benne tapasztalata. Kislánként rengeteg időt töltött szobafogságban, mert valami rossz fát tett a tűzre. Az apja úgy volt vele, hogy lányt verni nem helyes, inkább bezárta a szobájába. Némi gyakorlattal ügyesen ki tudott bújni az ablakon és hangtalanul eliszkolni egy biztonságos helyre. A saját házából való kiszökést is úgy élte meg, mintha még kislány lenne, mintha egy kaland része lenne. Egészen jó kedve lett.

Megtalálta a kis, poros utcát, amiről a szakácsnő beszélt. Nem volt könnyű kiszedni a nőből, egyrészt, mert nem volt rá büszke, hogy már volt dolga a mágussal, másrészt alig beszélt latinul, a szavai nagy részét a saját kelta anyanyelvén mondta ki. Aelia viszont egy szót sem értett a néhai őslakosok nyelvén, mindenre vissza kellett kérdeznie. A két nő egyre hangosabban beszélt, mintha a szavak hangos és pontos kiejtése miatt nem értene a másik, hogy mit akar. Egyre türelmetlenebb lett, végül annyival is beérte, hogy a szakácsnő a kiszórt lisztbe lerajzolta, hol van az a hely, ahol megtalálhatja Devotust. A szakácsnő széles vigyorral az alhasát simogatta, arra utalva, hogy az asszony esetleg gyermeket szeretne, és ahhoz lenne szüksége némi isteni beavatkozásra. Aelia megértette, mire céloz a szolgáló, és jobbnak tartotta, ha beleegyeznek. Szemét lesütve bólintott, majd az asszony a lisztes kezével nagyokat tapsolt és kiáltozott: - Lesz kisfiú a háznál! Az Úr boldog lesz!

Aelia az összeesküvők kacsintásával csendre intette. Aztán mindenkinek elmondta, hogy felmegy a szobába, ne zavarják, mert összeszedi a holmiját, rendbe rakja magát és felkészül a néhány napos költözésre. Ez mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a művésznő készülődése nem néhány holmi összeszedése lesz, hanem halikrás arcpakolás, tejfürdő, masszírozás, és valami különleges hajviselet, ami a legügyesebb kezű lánynak is több órás munkájába kerül, miközben Aquincum Csalogánya a szerencsétlen lány kezét szurkálja a hajtűvel, ha véletlenül meghúzza egy hajtincsét. Így nem sietett senki az Úrnő segítségére, majd szól, ha akar valamit.

Titusék háza a város előkelő részében volt, így gyakorlatilag még a forum előtt is el kellett haladnia, útban Devotushoz. Előkészített néhány mondatot gondolatban, ha esetleg ismerőssel találkozna:

- Felkeresek néhány boltot, ahova Titus nem szívesen tartana velem! Tudod, finom kelmék, kenőcsök, illatszerek, meg ilyesmik. Csupa női csacszkaság!

- Eltörtem a mécsest, még sötétedés előtt be kell szereznem egy másikat.

Ha minden kötél szakad, a vásárlást akkor is elhiszik. Hova máshová mehetne egy nő, mintsem vásárolni?

A forum előtt megszaporozták a lépteit. Bár még a hajnali fények uralták a Várost, már rengeteg ember téblábolt az oszlopsor alatt, némelyek iratokat szorongattak, mások apró bőrszatyrokat. Aquincum polgárai itt intézték az ügyeiket, jogi problémáikat. Nagyon valószínű volt,

hogy belebotlik valakibe. A forum előtt lehetetlen volt úgy elmenni, hogy senki se legyen ott. Nem akarta álcázni magát, vagy csuklyát viselni, az gyanús lett volna. Ha a szokásos módon, az út közepén megy át a Városon, senkinek nem lesz feltűnő, hogy ő ott van.

Az oszlopsor árnyékába széles lépcsősoron lehetett feljutni. Nem vezetett magasra, épp csak néhány fok, de az árkádot ezáltal kiemelte az utcaszintből, kellemes magasságban lehetett beszélgetni, hűsölni. Mummius a lépcsőn üldögélt, hóna alatt két papirusztekercs lógott hanyagul. Aelia azonnal kiszúrta, de remélte, ha leszegett fejjel trappol tovább, a férfi nem veszi észre. Egy bájos jelenség viszont sosem mehet végig az utcán észrevétlenül. Mummius felpattant, karját lengetve üdvözölte a művésznőt.

- Aelia Sabina! Örülök, hogy látlak! - A hóna alatt senyvedő tekercsek hangos csattanással értek földet a kövezett utcán.

- Üdvözöllek, Mummius! - Aelia igyekezett derűsnek és gondtalannak tűnni, miközben segített felszedni a férfi elhullajtott könyveit. - Hogy vagy?

- Én remekül! Nemsokára végzek az ügyeimmel, még egy másolatra várok egy szerződés ügyében, de ez csupa lényegtelen dolog. Aztán, ha már itt vagyok, betérek a fürdőbe egy kiadós masszírozásra. Hallottam, van egy új rabszolga, egy egyiptomi, aki még a démonokat is képes kigyömöszölni az ember izmaiból. Gondoltam ezt én sem hagyhatom ki! - Mummius széles kézmozdulatokkal ecsetelte a napi programját, csak az istenek kegye, hogy senki sem járt a közelükben, mert annyira hevesen gesztikulált, hogy biztosan fejbe verte volna az első arra tévedő járókelőt.

Aelia az egyiptomi rabszolga hallatán megborzongott. Tudta, hogy a mágus, akihez épp igyekszik, szintén egyiptomi. De azt nem tudta, hogy rabszolga, vagy szabad ember. Bár nem tartotta valószínűnek, hogy rabszolga lenne az, aki a túlvilági erőknek is parancsolt, de nem tudta megmagyarázni, hogy mit keres Aquincumban egy szabad egyiptomi ember.

- Csodálatosan hangzik! Titus néha egész nap a lépcsőn ül, mire elintéz valamit, te minden bizonnyal Fortuna kegyeltje vagy! Én Gelinánál leszek néhány napig, amíg Titus haza nem jön. Megjavítunk néhány ruhát, átalakítjuk őket és csinosabbá tesszük. Persze, ahogy ilyenkor lenni szokott, pont a megfelelő színű kiegészítők hiányoznak. Elugrok venni egy-két csecsebecsét. Sietek, nem is tartalak fel téged sem... - Aelia már tovább is lépett, nem hagyott időt Mummiusnak a további kérdésekre.

- De ne kísérjelek el? - kérdezte a férfi, de a figyelmesség már csak Aelia távolodó hátán koppant. Mummius összevonta a szemöldökét, nem értette a dolgot. Nők. Olyan kiszámíthatatlanok. Ennyivel el is intézte magában a szeszélyes viselkedést.

A forum után még néhány ismerőssel találkozott, de egy meleg baráti kézszorítás után mindenkit gyorsan lerázott. Nem állt le beszélgetni, és szokásától eltérően nem kérdezte végig az ismerősei rokonait, hozzátartozóit egyenként, hogyan szolgál a kedves egészségük.

Aelia megkönnyebbült, de biztos volt benne, hogy visszafele másik utat kell választania. És a fürdőt is széles ívben el kell kerülnie. Leszegett fejjel sietett tovább, igyekezett az épületek árkádos részeit elkerülni, inkább az utak szélén ment, kerülgetve a szekereket és lovasokat. Számolta a lépéseit. Ez is olyan gyerekkori szokás volt, amit akkor tett, ha nagyon izgatott volt. Utoljára a házasságkötésükkor számolta meg a lépéseit. Háromezer-háromszázhuszonkettő. Ezt a számot sosem lehet elfelejteni. Majdnem szerencsétlen.

Az amfiteátrumnál egészen megfagyott az ereiben a vér. Nem szerette ezt a helyet, nem találta szórakoztatónak, hogy ép és egészséges férfiakat végeznek ki, mikor a földeken meg sosincs elég munkáskéz. Visszaemlékezett a megaláztatására: ezt a helyet már emiatt biztosan gyűlölni fogja élete végéig. Most is úgy érezte, hogy a súlyos kövek elraktározták a tömeg gúnyoló-

dásait, az ő szégyenét. Élettelennek tűnnek, mégis mindent magukba zárnak. Amikor ránézett a gladiátorrajzokkal összekaristolts kövekre, azok, mint Kronosz az elnyelt gyermekeit, visszaöklendezték az ő bánatát. Ahogyan az álnok kövek megőrizték a beléjük vésett harcosok nevét és egyszerű rajzát, ugyanúgy magukba zárták a szégyent, a bántó szavakat, a csúfos nevetéseket. Pedig a legtöbb gladiátor, akit lelkesen imádtak, és még a nevüket is megörökítették egy falfirkával, már régen halottak voltak. Mégis, néhány kusza vonal egy falon, és a harcos örök életet nyer. Mert akire emlékeznek, az nem hal meg. Amíg emlékeznek rá, addig nem. A halál maga a felejtés.

A temető, ami mellett elhaladt, félelmetes látványt nyújtott. A hajnali pára itt még nem szállt fel, fehér vattába takarózott az egész sírkert. Néhány magasabb oszlop, fejfa látszott csak ki a paplan alól, és a magányosan meredező fák. Száraz, halott fák. Nem tudtak a halottakból táplálkozni, mert már maguk is rég halottak voltak. Aelia nagyon babonás volt, félt a szellemektől, és biztos volt benne, hogy az elátkozott temető tele van gonosz szellemekkel. Nem is mert odanézni. Csak a kövekkel kirakott sarujára figyelt, számolta a lépéseket. Kétezer-négyszázhuszonhárom. Minden bátorságára szüksége volt, hogy ne szaladjon el sikoltozva.

Egy varjú káromgott, egyenesen a temetőből. Aelia szíve elfelejtett dobogni, egy pillanatra még a lélegzete is elállt. Megtorpant, figyelt. Nagyon lassan a temető felé fordította a fejét. A madár csak néhány méterre volt tőle, egy halott fán. A fa már évekkel korábban kiszáradhatott, vagy valamiféle betegség támadta meg, mára már csak egy halott csonkként meredezett a temető szélén, halvány emlékeként a néhai mandulafának. A betegségtől sorvadts levelek még ott ültek az ágakon. A varjú csillogó szemét egyenesen a nőbe fúrta és vadul káromgni kezdett, miközben a teste ütemesen hullámozott. Csillogó fekete tolla ékköként tündökölt a halott temetőben, a lehelete kis pamacsokat rajzolt, ahogyan az élő test melege sódhajt a fagyott levegőbe. Az egész olyan benyomást keltett, mintha a nőn nevetne, magas, rikácsoló hangon.

Aelia ereiben megfagyott a vér. „Meg fogok halni?” Ez volt az első gondolat, ami átvillant az agyán. Lábai kővé dermedtek, odaszögezték az útra, pedig a szíve sebesen dobogott, készítette a testét, hogy minél messzebbre fusson. A varjú csak mondta, mondta a magáét, mintha sosem akarná abbahagyni. A félig kitért szárnyak egészen fenyegetőnek tündek, ahogyan hajította magát a rikácsoláshoz, a hangja a halotti csendben baljósan visszhangzott. Karmos lába göcsörtösen kapaszkodott az ágba, olyan gacsosan, mintha az is a halott fa egy darabja lenne. Kitöltötte a nő fejét, a temetőt, egy pillanatra az egész mindenséget. Aztán abbahagyta, mintha semmi sem történt volna. Hátat fordított az ágon és mozdulatlanul ült, mint egy bizarr festmény. Nem tollászokodott, nem mozdult.

Aelia végre felocsúdott. Már futott. Nem törődött vele, ki láthatja meg, hogy mit gondolnak róla, szaladt, ahogyan csak a lába és a zakatoló szíve bírta. A könnyek hűvös árkokat rajzoltak az arcára, a kibomlott hajsálak tincsenként ragadtak a félelem nedves nyomaiba. Néma csend volt, errefelé az élet nem zajlott a maga hangos csinnadrattájával. Aelia fejében a varjú káromgása visszhangzott, a kis ösvényen a nő hangos zihálása. Néhány kő is leesett a saruról, de nem törődött vele. A lépéseit sem számolta tovább, jobb is. Hatezer-hatszázhatvanhat. Rossz ómen.

15.

Ilyen felzaklatott lelki állapotban ért el Devotus házáig. Nem téveszthette össze semmivel sem, mivel ez volt az egyetlen lakható ház a közelben, ameddig a szem ellátott. Látott még néhány épületet, vagy valaha volt épületet, de ezek már csak lenyomatai voltak egy néhai lakónegyednek. Törött falak nyújtották csonka karjaikat kegyelemért könyörögve az ég felé, üszkös deszkák nyöszörögtek egy hajdani tűzvész pusztításait. Szétdobált szerszámok, bútordarabok, edénytöredékek tárultak a szeme elé, a régvolt utcákat fücsomók és facsemeték foglalták vissza. Néhány utcakő próbálta elmesélni, hogy milyen lehetett itt az Élet. Pusztulás és halál, a néhai nyomornegyed még fénykorában is siralmas látványt nyújthatott, a csontváza pedig egyenesen hátborzongató volt. Egy barbár betörés alkalmával felgyújtották ezt a részt, azóta nem is költözött ide senki. A lakók vagy bent égtek, vagy elmenekültek. Az üszkös negyedek senki sem akarta újra belakni, pedig nem ez volt az egyetlen rész, ami a tűz és a pusztítás áldozatává vált. Ezt valahogy mégsem töltötte meg ismét a gyerekzsivaj, visszavonhatatlanul halott lett. Egy elátkozott negyed. Aelia pontosan így képzelte el az Alvilágot, mikor Orpheuszról énekelt.

Megtorpant, szemei csak itták a látványt, de elméje képtelen volt befogadni, hogy ilyen létezik. Sosem járt még itt. Az élete a fellépésekről szólt, lakomák és elegáns emberek, finom ételek és szebbnél szebb házak. Divatos ruhák, szakértő kezek által gondozott frizurák, ékszerek, csillogás. A szépség minden érzékszernél átáradt befelé, a lényébe. Bár maga nem foglalkozott vele, hogy a lehető legszebb ruhákat viselhesse, hogy a házukra mindenki irigykedve tekintsen, mégis, a kiégett és halott nyomornegyed közepén úgy érezte magát, mint egy páva, aki a tudatlanság édes sekélyességében fürdőzik a szépségben, a javakban. Ostobának és önteltnek érezte magát, szármalmasan idiótának. Sosem gondolt bele, hogy élnek emberek a városfalon kívül is. Nem a barbárok, hanem a Birodalom szabad emberei, akik bár nem rabszolgák, de olyan életkörülmények között élnek, vagy talán rosszabbul. Itt szembesült vele. A felismerés fájdalommal járt, elviselhetetlen fájdalommal. Úgy érezte, megfullad.

Egy ház megítélésakor zavarta, ha a belső festések nincsenek harmóniában a házzal. A fürdőhelyiségekbe csakis tengeri jeleneteket, a hálóba valami pikánsabbat tudott elképzelni. Szármalmasnak találta, ha valaki a fürdőt növényekkel díszítette. Ezt a véleményét gyorsan felülírta a szemén át beáramló borzalom.

Az egyetlen ház, ami szemmel láthatóan lakhatónak tűnt, félig a földbe volt vájva. Az üszkös deszkák nem tűntek túl barátságosnak, sem a málladozó falak, de ez volt az egyetlen épület, aminek a teteje teljesen be volt fedve. És a falai is hiánytalanul megvoltak. Aelia néhány méterre állt a háztól, de egyáltalán nem érezte szükségét, hogy közelebb menjen. Már ezerszer megbánta, hogy ide jött, úgy döntött, inkább visszamegy az anyósához. Még az is jobb, mint ez a halott hely.

A ház bejárata kinyílt. Bágyadt nyikorgással tárult fel, utat engedve az odú sötét mélyébe. Ugyan senki sem állt az ajtóban, és egy csepp fény sem szűrődött ki, mégis, volt valami figyelmesen invitáló a jelenetben. Egy tátott szájú ház, ami el fogja őt nyelni, és talán sosem engedi el. Sebaj. Legyen, aminek lennie kell.

Aelia tett néhány bátortalanabb lépést, de nem merészkedett túl közel. Félt. Rettenetesen félt. Száját harapdálta, mintha azzal megoldhatna bármit is.

- Üdvözltem! - Próbált bátortalan hangon életre utaló jeleket keresni.

Semmi. Néma csend. Errefelé madarak sem jártak, semmilyen állat neszezését nem hallotta. Csak a tökéletes némaság. A vére dörömbölt a fülében, de hiába figyelt, egy kis zajt sem hallott. Mintha víz alá dugta volna a fejét. Próbált belesni, hátha megpillant valamit. Egy lépéssel sem merészkedett beljebb, lábai gyökeret vertek a küszöb kinti felén, csak a nyakát nyújtogatta befelé. Egy sárga fény villant. Csak egyetlen. Aelia egy riadt kisegér meredt félelmével állt és várt. Egy lépést tett hátra, de nem szaladt el. Legbelül tudta, hogy innen nincs hova elszaladni. Soha többé.

A házban megvillanó sárga fény közelített. Kirajzolódott egy macska. Egy természetes, fekete, félszemű kandúr. Leült a ház küszöbére, a küszöb belső, ház felőli részére, egy tapodtat sem ment tovább. Várakozón nézett a nőre. Fejét egy kicsit félrebillentette, hogy jobban szemügyre vehesse a látogatót, aki jóval magasabb volt az ülő macskánál. Hunyorgott, mint aki most ébredt fel és még bántja a szemét a fény. Aelia megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

- Szia cica! Hát, jól megijesztettél! - Közelebb ment, letérdelt és megsimogatta a macska fejét. Leguggolt, hogy megsimogassa. Közöttük még mindig ott húzódott a küszöb, tüntetőleg jelezve a határt kint és bent között. A küszöb, ami maga is több tüzet látott, mint Aquincum ifjú és lángoló szívű tűzoltója.

Bastet recsegő dorombolásba kezdett, fejét belenyomta a finom női tenyérbe. Dorombolás közben nem hunyta le a szemét, de teljesen átadta magát a lopott élvezetnek. Aranyszín tekintetét a nőébe fúrta, egy pillanatra sem engedte el azt. Aelia megbűvölve nézett rá vissza, félelme semmivé lett. Felállt, és a legkisebb kétség nélkül besétált a sötét házba. Bastet, a fekete kandúr, dorombolva követte, felemelt farkát a nő vádlijához dörgölve szinte beterelte az asszonyt. Minden egyes lépésnél nyolcasokat írt le a nő lába körül, aki ha nem vigyáz, megbotlik a macskában.

- Miaú! - És az ajtó becsukódott, ugyanolyan észrevétlenül, ahogyan kinyílt.

16.

- Üdvözöllek, Aelia Sabina, nagy megtiszteltetés, hogy a házámban fogadhatlak! - szólalt meg egy mély, kellemes hang a sötétség mélyéről.

Aelia hiába erőltette a szemét, semmit sem látott. Igaz a deszkák között átszüremlett némi fény, de még kint sem volt nappali világos. A kis kunyhóban semmi fényforrást nem látott, sem mécsest, sem szénüstöt.

- Üdvözöllek idegen! Devotust keresem, az egyiptomit. Remélem nem törtem be az otthonodba!

- Jó helyen jársz, magam vagyok az egyiptomi. Vártalak.

- Akkor nem is vagy idegen. Vagyis igen, mert még nem mutatkoztam be, de már tudod is a nevemet! Vagy mégis, talán mégis idegen vagy, mert még sosem láttuk egymást. Vagy nem mutattak be egymásnak. Nem is tudom, szoktál-e társaságban járni, ahol bemutathattak minket egymásnak, vagy ahol megismerkedhettünk volna. Szóval nem is vagyunk egymásnak annyira idegenek, csak egy kicsit... - Aelia zavarát leplezve próbált társalogni, de minden kimondott szó után érezte, hogy egyre nagyobb sületlenséget mondott. - Nagy kérdés lenne, ha egy kis világosságot szeretnék? Az orromig sem látok. Nem látlak, hol vagy, szeretnék neked kezet nyújtani.

- Azt felejtsd el. Nemsokára felkel a nap, akkor lesz egy kis fény, az pont elég. Nagy kérdés lenne, ha addig énekelnél? - Devotus nem volt túl járatos a társalgási szokásokban, fényt nem is lett volna mivel gyűjtania, és már napok óta izgatott volt, hogy a nő eljön hozzá. Ezerszer elpróbálta magában, hogy mit fog mondani, mit fog csinálni, hogyan fog viselkedni, de most, hogy az élő, valódi Aelia Sabina itt állt előtte, nem tudta, mit kellene tennie. Pedig a démonok napokkal előtte megmondták neki, hogy az asszonyt szétfeszíti az indulat, és csak idő kérdése, hogy mikor szánja rá magát, hogy felkeresse a mágust. Még Bastetet is bevetette, hogy Aelia-pótlékként gyakorolhasson némi társalgást. A félszemű macska kénytelen volt hallgatni a mágus társalgási próbálkozásait.

- Szeretnél esetleg helyet foglalni? - Illedelmesen egy széket húzott ki a macska előtt.

- Ismerem a művészeted, könnyekig meghatódom, amikor hallom az éneked. - Bastet egykedvűen hallgatta napokon keresztül Devotus próbálkozásait.

- Hogyan kell társalogni? És egyáltalán minek?!? - Nos, erre a kérdésre még a sokat látott Bastet sem tudott felelni.

- Énekelni? Végül is, miért ne? - Aelia először meglepődött a kérésen, de végül is jó ötlenek találta, miután az első néhány mondata csapnivalóan ostobára sikerült. A sötétben egyáltalán nem tudta, mihez kezdene, énekelni pedig szeret, így határozottan kedvére volt egy dallal elütni az időt, míg a nap felkel. - Van olyan, amit hallani szeretnél, vagy rám bízod a választást?

- Énekelj Orpheuszról.

Aelia belekezdett a dalba, amit ő is nagyon szeretett. Sokat olvasott Orpheuszról, úgy érezte, érti a motivációit, igazán át tudja élni a dal lényegét és át tudja adni a szenvedélyét. Devotus izgatott örömmel a szívében hallgatta Aeliát, szerette volna, ha a pillanat sosem ér véget.

Mire a végéhez közeledett a dal, a nap felkelt. Sápadt sugarak szűrődtek keresztül a deszkákon. Félhomály derengett a házban, a mágus igazat mondott. Túl sokat nem lehetett látni, de már nem volt vaksötét. Kirajzolódott a nagy faasztal, a falra szerelt polcok, az apró üvegcsék,

tégelyek és edények, amik takaros rendben sorakoztak a keskeny polcokon. A döngölt padló tiszta volt, semmi felesleges díszítést nem talált a házban. Nagyobb rend és tisztaság volt ebben a szegényes házban, mint amit ő a saját otthonában szolgák egész hadseregével fenn tudott tartani. A fekete macska még mindig a lábának dörgölözött, de egyáltalán nem találta kellemetlennek. Selymes szőre kellemesen simította a csupasz lábszárát. És ott volt Devotus alakja is, a maga görnyedt körvonaláival. A zömök test, ami így köpenyben és félhomályban nem is volt annyira borzasztó, mint ahogyan elképzelte. Levágott békacombokat, üstben fortyogó gyerekfejeket és nyálzó szájú, kifolyt szemű szörnyeteget képzelt maga elé, aki szinte kéjesen kevergeti ocsmány főzetét. Kellemesen meglepődött.

- Miért nem akartál fényt gyújtani? - Aelia most már egyáltalán nem félt, az éneklés alatt megnyugodott.

- Miért akarnám, hogy láss? Így is többet látsz belőlem, mint kellene.

- Ne sajnáld magad, nem te vagy az egyetlen a Városban, akivel elbántak az istenek. Ott van Octavianus, aki egy nőnek is csak a derekáig ér. Vagy az anyósom, Gelina, akinek csak a hosszú stóla takarja el a görbe lábait. És az a rengeteg katona, aki elveszítette a karjait, lábait a csatákban, és az a rengeteg sérült... Nem csak neked van ilyen tested! Más is képes együtt élni azzal, amit az istenek adtak neki!

Devotus ezen még sosem gondolkodott el. Bizonyos szempontból igazat kellett adnia Aeliának, nem ő az egyetlen rettenetes kinézetű ember a világon. A magafajta mindig a gúny és a megvetés céltáblái, emiatt talán a többi torzszülött vagy megnyomorodott is úgy érezheti, egyedül van a világon. Pedig nincsenek is olyan kevesen. Nem sokaknak adatik meg, hogy hibátlan testtel haladhassanak végig az élet rögös útjain. Csakhogy az ő problémája messze túlmutat azon a kicsiségen, hogy milyen küllemmel kell leélnie az életét. Sokkal nagyobb gondot jelentenek az őt körülvevő szellemek és démonok.

- Nem tudhatod, milyen egy ilyen testben élni. Te szép vagy, rád senki sem mutogat ujjal, nem dobálnak meg kövel az ocsmányságodért. Csúfnak lenni egyfajta átok. - Devotus nem akart nyíltan igazat adni a nőnek, finoman célzott rá, hogy foglalkozzon a maga dolgával. Az átokkal, amit ugyan az elméje mélyébe rejtett, de mi másért jött volna? Mindenki azért jön. A bosszúért.

- Hogy nem tudom, milyen csúfan élni!?! Tényleg nem tudom. De azt tudom, milyen szépnek lenni. Amikor mindenki csak egy díszet lát benned, a formás testedet, a szép hajadat, a selymes hangodat, a múlthatatlan vonzerődöt. És senkit sem érdekel, hogy ki vagy te, legbelül, hogy mit gondolsz, hogy mit érzel. Hogy neked is lehetnek gondolataid, nemcsak egy üres, bájos baba vagy, akit mindenkinek védelmeznie kell és óvnia, hanem egy ember, aki nem hajlandó a múlandó szépsége miatt keseregni, hanem az élet mélyebb értelmét keresi. De nem engedik. Hidd el, ez ugyanolyan átok, mint görbe háttal és torz koponyával élni. Az ítélet maga a börtön, amibe a környezeted zár be abban a pillanatban, hogy minek tart, milyen szerepet oszt rád az életedben. - Aelia végre kimondhatta ezeket a dolgokat, amiket eddig senkivel sem osztott meg. Egészen megkönnyebbült a tehertől, amit az imént elengedett. Pedig csak az álláspontját szándékozott megvédeni, mégis, valahova egészen máshová kanyarodott a beszélgetés.

- Talán igazad van, nem tudhatom. Mindenesetre érdekes párosítás vagyunk, te meg én, ha egyszer rájönnek, hogy felkerestél.

- Senki sem tudja, a legnagyobb titokban jöttem.

- De meg fogják tudni. Idővel. Biztosan nem a szépség ideájáról jöttél csevegni.

Aelia összeszedte magát, mély levegőt vett. Valójában itt az ideje, hogy elmondja, miért is jött. Csak egészen belelendült a beszélgetésbe, mert még soha senki sem hallgatta végig, hogy ő mit gondol.

- Igen, másért jöttem. Nem szeretném rabolni az idődet, máris a lényegre térek. - Idegesen morzsolgatta a stóla szegélyét, nehezeire esett kibökní. - Hát, szóval, biztosan a te füleidet sem kerülte el az a hír, hogy az amfiteátrumban a legutóbbi hangversenym ... öööö... nem sikerült túl jól.

- Nem hallottam semmit. Itt töltöm a házban a napjaimat, mint a hozzám hasonló többi csúfság, nem szívesen teszem magam közszemlére. És a Város lakói sem szoktak délutánonként meglátogatni egy kis csevegésre. Szóval ha a közéleti hírekről akarsz beszélgetni, akkor magadnak kell beavatnod engem a részletekbe. - Nem árulta volna el a világ minden kincséért sem, hogy pontosan tájékozott az ügy minden részletével kapcsolatban, kíváncsi volt, hogy az érintett hogyan adja elő. Amennyire vonzónak találta a szépséges asszonyt, úgy megkedvelte az őszinte, szókimondó száját.

- Igencsak vissza kell mennem az időben, hogy az egészet elmeséljem neked.

Devotus egy háromlábú ülőalkalmatosságot tolt Aelia elé, egyetlen mozdulattal hellyel kínálta. Maga nem ült le, csak az asztalnak támaszkodott, karnyújtásnyira a nőtől. Egy tál mézes kását tolt elé. Aelia kérdően nézett rá.

- Egyél. Azt mondtad, hosszú történet lesz. Szeretem a hosszú történeteket. Ritkán van alkalmam élvezni őket.

- Nem vagyok éhes...

- Egyél nyugodtan. Ez csak kása, a legfinomabb athéni mézzel. Semmi más. Nem foglak rút varanggyá változtatni!

Aelia jólesően felnevetett, végre rájött, hogy a mágussal szemben felesleges és babonás előítéleteket táplált. Nem is olyan félelmetes, mint ahogyan azt elképzelte. Kicsit tényleg csúnya, de egyáltalán nem félelmetes. És kellemes beszélgetőpartner, noha furcsa volt, hogy csak az egész arcát eltakaró csuklyával beszélget, de sebaj. Biztosan félénk.

- Pedig lehet, hogy jobb lenne, ha elvarázsolnál valamivé, és senki sem nézne rám többet!

- Akkor kénytelen lennél itt élni velem ezen a nem túl szívderítő helyen. A szörnyek városában! - Jó volt egy gondolat erejéig megfesteríteni egy lehetőséget, hogy Devotus együtt élhetne valakivel. Valakivel, aki társa lehetne a számkivetettségben. Aelia egyáltalán nem háborodott fel a felvetésen, sőt, szívből nevetett rajta. Devotust átjárta a melegség, hogy egy gondolat erejéig, egy pillanatra nem volt egyedül.

- Egy varangy, egy görbe hátú mágus és egy félszemű macska! A szörnyek hadserege! - toldotta meg a nő, miután nem tudta nem észrevenni, hogy a macska, aki még mindig a lába körül tekergett, szerves része a bizzar társaságnak.

Melegség töltötte el mindkettejüket. Összetartani a bajban, a legnagyobb dolog, amit ember adhat a másiknak. Bastet viszont a félszemű macska említésén egy kicsit felhúzta az orrát, elégedetlenül nyaffantott.

- Jól van, cicuska, szép cica vagy, fél szemmel is! - Aelia megsimogatta a macska fejét. - Szóval az egészet csakis magamnak köszönhetem, mert ostoba voltam, de most már annyira összekuszálódtak a szálak, hogy magam képtelen vagyok kibogozni őket. Igen egy átokért jöttem hozzád, de azért, hogy megértsd, mit kérek, elmesélem az egészet. A tűzoltóegyesület jótekonysági hangversenyt szervezett...

Aelia csak mesélt és mesélt. Dőlt belőle a szó, szinte levegőt sem vett. Mire a végére ért a történetnek, beanalizálta a mézes kását, és a nap is jócskán feljött. Mindent elmondott, és beismerte, hogy ostobán viselkedett, okkal vonta magára az emberek haragját, viszont úgy érezte, hogy az őt sújtó büntetés igazságtalan. Titussal rájöttek, hogy a város három fúriájának szálla a szemében Aelia sikere.

- Ezért szeretnék segítséget kérni tőled, hogy lemossam a szégyent, ami a nevemet érte. És Titusét. Egy kisebb rontásra gondoltam, hogy például ne tudjanak beszélni egy hónapig. Vagy Pestilentia legyen kövér és formátlan, mint egy disznó. Vagy Fallacia minden ruháját egyék meg a molyok. Vagy sürgősen el kelljen költözniük egy másik városba. Vagy valami ilyesmit. Szerinted ez nagyon rossz dolog?

Devotus keze ökölbe szorult, és amíg hallgatta Aeliát, képtelen volt elengedni. Mélységesen felháborította, hogy az egyetlen szeretett lényt, akit csodált, aki fényt vitt az életébe, bárki is bántani meri. A dühe egy keserű gombócként növekedett a gyomrában.

- Nem, teljesen jogosnak érzem a szomorúságod, és megígérem, hogy segítek. De sajnós azt kell, hogy mondjam, hogy egy hónap némaság nem fogja őket megakadályozni a további rágalmozásokban. Sem a szétrágott ruhák nem ijesztik meg azt a háripiát abban, hogy folytassa, amit elkezdett. Valami komolyabb kellene...

- Ne! Kérlek! Nem szeretnék bajt okozni senkinek, bár néha úgy érzem, megérdemelnék, hogy a saját kezemmel tépjem ki a nyelvüket, mégis úgy érzem, nem lenne helyes.

Devotus az elmúlt órát olyan felszabadultan és vidáman töltötte, mint még soha. Most viszont érezte, hogy a szellemek visszakúsztak a házba, egy kicsit sötétebb is lett, és igyekeznek egyre közelebb kerülni hozzá. Suttognak a fülébe és próbálják az elméjét megmérgezni. Nem maradt sok ideje.

- Megengeded, hogy én intézzem el a dolgot? Úgy veszem ki a szavaidból, nem vagy járatos a mágia világában, és igazán magad sem tudod, hogy mit akarsz. Adj egy kis időt, és kitalálom, mi lesz a legjobb megoldás.

Aelia megdöbbenve nézett rá. Végül is, tényleg nem tudta, hogy mit akar. De valahogy ezt olyan elintézetlennek érezte. Annyi kérdése lett volna, de nem akart visszaélni a mágus türelmével. Csak néhányat tett fel, amit tényleg fontosnak talált.

- Honnan fogom megtudni, hogy mit döntöttél, hogy mi legyen?

- Ne félj, azt tudni fogod.

Hmmm... ez egy lepasszolt válasz, sebaj, tovább próbálkozott.

- Honnan fogom megtudni, hogy mikor történik? És honnan tudom, hogy ami történik, az már maga a beavatkozás? - Hirtelen nem talált jobb szót arra, amiért jött. Szemöldökeit felvonta, nagyon szerette volna, ha a mágus tényleg válaszol a kérdéseire.

- Mindent meg fogsz tudni, amikor annak itt van az ideje. Tudni fogod, hogy ez már az, amiért felkerestél. Ezek olyan dolgok, amiket én sem tudok neked megmagyarázni, csak úgy egyszerűen vannak! Mint ahogyan azt sem magyarázta el neked senki, miért lesz a bimbóból virág, csak megtörténik, ha van rá magyarázatod, akkor is, ha nincs, akkor is!

- Értem, nem feszegetem tovább. Bízom benned.

- Végre! Most viszont menned kell. - Devotus fejfájása kicsi gombóc volt még csak, erősebb nyomás a koponya tetején. Nem akarta, hogy Aelia így lássa. Bármennyire is szerette volna, ha a társaságát az idők végezetéig élvezhetné, tudta, hogy nem teheti. Ő a túlvilághoz tartozik,

nem élvezheti az élők társaságát, csak bizonyos feltételekkel. Ára van ennek is, mint mindennek az életben. Ez az ár pedig a fájdalom, amit a mai reggelért vastagon meg kell fizetnie.

- Még egyetlen gyors kérdésem lenne, aztán tényleg nem élek vissza tovább a türelmeddel. Hogyan tudom megfizetni a szolgálataidat? Mit kérsz érte?

- Semmit. Már fizettél. Orpheusz történetével.

Aelia megdöbbsent. Hozott magával némi pénzt, de nem volt biztos benne, hogy elég lesz. Nem tájékozódott előre az árakat illetően, folyamatosan azon tipródott, ha nem elég a pénz, amit hozott, ismét ki kell valahogy szöknie és elhozni a többi. Viszont így, hogy a mágus nem kért pénzt tőle, egészen megkönnyebbült. Nem kell még egyszer ide jönnie. A hála feszítette a mellkasát, úgy érezte, hogy nem mehet el anélkül, hogy meg ne köszönné Devotus nagylelkűségét és segítségét. A nyakában lógott egy medál, azt vette le. Egy bogár, borostyánba zárva. A borostyán szépen meg volt csiszolva, a beleragadt bogár minden porcikája látható volt. Kicsi lány kora óta viselte az ékszert, úgy gondolta, hogy egy mágus tudja, hogy ez neki mekkora kincs. Ahogy a kövek is magukba zárnak mindent, amit láttak, a borostyánba is beleragadnak az emlékek.

Egyszerűen a mágus nyakába kanyarintotta a láncot, nehogy az tiltakozni tudjon. Mert tényleg oda akarta adni, nem csak illendőségből felajánlani. Aztán egy puszit nyomott a csuklyás fejre és kiviharzott.

- Köszönöm! - Az ajtóban még egyszer visszanézett, aztán eltűnt. Bastet nyaffantani sem tudott a döbbenettől.

Devotus fejébe a fájdalom úgy állt bele, mint egy éles balta. Hirtelen levegőt sem kapott, tátott szájjal próbált nem megfulladni. A fény késként szúrta át a szemét, egészen az agyáig szikrázott a fájdalom. Összegörnyedt, fejét a falhoz csapta, mintha ezzel megszabadulhatna az őt kínzó gyötrelemtől. Már nem is érezte, hogy a forró vizelet lecsorog a lábán. Ketten maradtak, csak ketten, ő és a fájdalom.

17.

A hazaút hosszú és elgondolkodtató volt. Aelia a lelke mélyén érzett egy kis lelkiismeret furdalást, amiért ilyen alantas eszközökhöz kell folyamodnia, hogy lemossa a nevén esett gyalázatot. Úgy érezte, nem tudna szembeszállni a fúriákkal, esélye sincs velük szemben. A hűség pedig két ember dolga, senkinek semmi köze hozzá. Ez egy kényes téma, nem tudja megvédeni a saját igazát, nem tudja bebizonyítani, hogy ő igenis hűséges feleség, viszont a rágalmak meg tönkreteszik az egész életét. Ha Titusnak így megfelel, hogy Aelia legfőbb gondja nem a rabszolgák gardírozása, hanem vannak saját „ügyei”, akkor senkinek semmi joga hozzá, hogy őt elítélje. Nem tud olyan felesége lenni a férjének, amelyet elvárnának. Nem képes arra, hogy olyan életet éljen, amelyet az anyja, és a nagyanyja is élt. Nem képes élve elásni magát egy háztartásban, amikor a világ tele van izgalmas dolgokkal, amik csak arra várnak, hogy felfedezzék őket! Mintha az összes jó dolgot csak a férfiak számára hozták volna létre. A gondolatok össze-vissza cikáztak a fejében, képtelen volt őket kordában tartani.

Titus felvetette, hogy akár el is költözhetnének egy másik városba. Egyikük sem lett volna képes elhagyni Aquincumot, így kimondatlanul is, ez egy lehetetlen ötlet maradt. A gonosz nyelvek pedig még Rómába is elkísérnék őket, így nem maradt más, mint itt, helyben legyőzni a rosszakarókat és tisztára mosni a nevüket. Ebben a városban élték le az eddigi életüket, minden emléküket ide kötötte őket, nem lettek volna képesek egy új helyen gyökeret eresztetni. Titus sem hagyná itt a mamát, noha néha már egészen úgy tűnt, képes elszakadni az első nőtől, aki rabul ejtette a szívét.

- Idővel mindenki el fogja felejteni ezt az egészet! Csak most érdekes a dolog, mert friss esemény, amin tudnak csámcsogni! - Titus, az örök optimista, aki tényleg hitt benne, hogy csak idő kérdése, és leszállnak róluk.

- Gondolkodtál volna azelőtt, édes lányom! Azelőtt, hogy ilyen helyzetbe hozod magadat és Titust! Egy nőnek nagyon kell vigyázni a becsületére, de én aztán beszélhetek neked! Eddig sem érdekelt a véleményem, hát most oldd meg magad! - Gelina, az anyósa egy kicsit elégedett is volt a kialakult helyzettel, amolyan önigazolásnak tekintette, hogy ő megmondta. Csapott állát egészen visszahúzta a nyakába és elégedetten rengette az itt feltorlódtott bőrt. Apró malacszelei villogtak, kis tokája rázkódott a győzelem tudatától. Az idős nő egészen felpezsdítette a közéleti történet. Így, hogy Aelia volt a középpontban, különösen felforrósodott az öreg, besűrűsödött vére. Maga gyalogolt ki a piacra, hogy újabb fejleményeket hallhasson. Már a lába sem fájt.

Aeliának a fürdőben sem volt nyugta. A vélemények kérés nélkül zúdultak a nyakába.

- Drágám, Titus igazán nem ezt érdemelte volna! Más nő a helyedben hálás lenne, hogy ilyen férje van! De ismerlek jól, neked semmi sem elég, ha megszerzel valamit, máris nyújtod a kezéd a másikért! A férfiakkal sem voltál képes betelni. - Serpentia selymes hangú észrevételei. A nagy fürdőben elkerülhetetlen volt a találkozás, hiába a mindent elborító forró gőz és pára, Serpentia még azon keresztül is észrevette Aeliát, és nem tudott ellenállni a késztetésnek, hogy egy kicsit taposson rajta. Tette mindezt behízeglő hangon, miközben barátságosan simogatta Aelia karját, amit az asszony egy bilincsként érzékelt, Serpentia szabályosan odaláncolta a meleg vizes fürdő falához, így megakadályozta abban, hogy elszaladjon a bántó szavai elől. Természetesen nem négy szemközt zajlott le ez a jelenet, Aelia bűnös élete így újabb árnyalatokkal gazdagodhatott. Serpentia pedig cinkosan mosolygott, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, ha egy férjes asszony szeretőket tartana.

A palaestrán, a tornacsarnokban Serpentia épp labdajátékot játszott nálánál jóval fiatalabb lányokkal. A sok vacsora és ünnepség nyomott hagyott a derekán, amit jótékony testmozgással igyekezett meg nem történné tenni. Néhány kecses derékhajlítás és egy kis mozgás: Serpentia ismét nyeregben érezheti magát.

Az éhes férfiak nem leplezték vonzalmukat:

- Esetleg taníthatnál énekelni engem is, kis madaram! - Ahenobantészhoz is eljutott Aelia könnyűvérűségének híre, és a legkevésbé sem szeretett volna kimaradni a Város legkapósabb asszonyának ágyából.

Aelia válasza sem méltatta az ocsmány ajánlatot, sarkon fordult, és méltóságának maradékait megőrizve igyekezett mihamarabb elhagyni a helyszínt. Amikor úgy vélte, hogy a férfi már nem láthatja, a sietős lépteket futásra cserélte. A közfürdő előtt találkozott Ahenobantésszel, és annyira feldúlta az ajánlat, hogy egyenesen a fürdő háta mögötti keskeny utcát vette célba. Itt is jártak kocsik, szekerek, kerülgetni kellett őket, és ezen az utcán keresztül a piachoz lehetett kijutni. Aelia is gyakran használta ezt az utcát, a közepe táján egy kis terecske volt, díszes kúttal. Egy vidám delfin száján keresztül csobogott a kristálytisza, hűs víz, ha csak erre járt, mindig ivott belőle pár kortyot.

A piac közelsége miatt a zivaj itt már hallatszott, a víz csilingelő csobogásának hangjával keveredve egészen megnyugtató eleggyé szelídült. Az élet, az emberek hangjai. Nincs teljesen egyedül, és mégis. Leült a kút kávéjára, homlokát a hűvös kőfalnak nyomta, mintha a felkavarodott gondolatai így egy kicsit lecsillapodhatnának. Hevesen habzsolta a levegőt, és már egyáltalán nem érdekelte, hogy ki látja, és mit gondol róla.

Ujjait bemerítette a vízbe és megbűvölten nézte, ahogyan a víz fodrozódik, örvénylik. Legszívesebben beugrott volna a kútba, hogy elnyelje az örök sötétség, de a kút nyilván nem volt akkora, hogy egy felnőtt nőt el tudjon nyelni. Ehelyett megmosta az arcát, és a kis felfrissülés után hazaindult. A legnéptelenebb utcákat választotta, hogy elkerüljön mindenkit, akit ismert. Inkább egy garázda vágja át a torkát, mintsem hogy még egy ismerőssel szembetalálkozzon!

18.

Devotus mélyen a gondolataiba temetkezett. Ahogy kitisztult a feje, rendbe szedte magát és képes volt ismét gondolkodni, visszaemlékezni a látogatás minden apró részletére. Gyakorlott mozdulatokkal tette emberivé a testét, frissítette fel magát. A krémeknek köszönhetően ismét egész elviselhető volt a létezés a bőrében. Egy tiszta ruha és néhány falat kenyér egy kis olajjal még a leggyötrőbb fejfájás emlékeit is hamar elűzi. Néhány labdacs abból a készítményből, amit maga kevert ki a világ legbódítóbb növényeiből, és a fájdalom egy messzi, ismeretlen földrészre költözik.

A vadászatáról visszatérő Bastetet az ölébe vette, és hogy lekösse az izgalomtól remegő kezét, határozott mozdulatokkal nekiállt dagasztani a macska hátát. Bastet nem bánta, és nem is kereste az okát, hogy miért kap ilyen finom kényeztetést, holott a hosszas csavargás után inkább dorgáló szavak fogadják. Csak élvezte, sárga szemét kéjesen hunyta le. Elégedetten dorombolt.

Felkavarta a látogatás, az egyik fele határtalanul boldog volt, mert ennyire közel lehetett a nőhöz, akit csodált, Aelia meg is érintette, és nem történt semmi (azt leszámítva, hogy a szíve majd' kiugrott a helyéről). Eljött hozzá és még énekelt is neki. Devotus úgy érezte, hogy már nem élt hiába. Újra és újra felidézte magában az asszony minden mozdulatát, a szavait, az arcjátékát, ahogy képtelen az érzelmeit eltitkolni. Néha elszégyellte magát, hogy mennyire ostobán viselkedett, de mivel még sosem volt ilyen helyzetben, egészen megbocsáthatónak érezte az esetlen társalgását. Aelia is zavarban volt, pedig a legtöbb ember, aki felkeresi inkább izgatott és indulatos. Általában határozottan tudják, hogy mit akarnak, és azt lehetőleg azonnal. De legkésőbb tegnapra.

Másfelől mélységesen felkavarta, amit Aelia mondott. Nem az okozott neki csalódást, hogy bosszút akar állni az őt ért sérelmek miatt, mert azt teljesen jogosnak gondolta. A bosszú az élet része, noha néhány filozófus mostanság szereti hangoztatni a megbocsátás fontosságát. Ebben még Devotus sem hitt, pedig egyre több ilyen békés bosszúálló koptatta már Aquincum utcáit is. Valami földalatti szekta, egy új istennel, a régiek már nem jók nekik, pedig van választék bőven. Kicsit talán erőszakosak is.

Egyáltalán nem értette, hogyan bánthat valaki egy ilyen angyali lényt, akár gondolatban is. Nagyon elfogult volt az énekesnővel szemben, mivel az élete ragyogását jelentette számára a nő léte, képtelen volt mérlegelni, hogy esetleg az angyali lény hibát követett el. És még ha hibázott is, hát nincs az emberekben könyörület? Amikor ennyi szépség szakad a világra, nem szabad az apró csúfságokat keresni, csak élvezni kell, amit az istenek adtak! Mindenben lehet hibát, kivetnivalót találni, de aki csak ezekre figyel, nem képes befogadni magát a szépséget, a földöntúli hangot, a csodálatos dalt, a látványt, az illatot, az nem képes megélni magát az élményt. Úgy látszik előbb az isteneknek össze kell törniük az emberek testét, hogy képesek legyenek az érzékszerveikkel befogadni a jót. Devotust bőségesen megropogtatták már az élete során, elérte azt az állapotot, hogy a legkisebb morzsát is lelkesen habzsolja.

Viszont nem értett egyet azzal, hogy Aelia csak enyhe figyelmeztetést kért tőle. Úgy érezte, hogy ezt a sérelmet vérrel kell lemosni. Aelia minden bizonnyal nem lenne képes ilyesmire, ezért kell neki a tettek mezejére lépnie! Végre, talán életében először férfinak érezte magát, aki erejét és képességeit egy bajba jutott nő megsegítésére használja fel! Ő fogja megmenteni Aquincum Csalogányát! És összességében ezt nem csak egy bajba jutott nőért teszi, hanem azért, hogy Aeila művészetét tovább élvezhessék a Város lakói.

Sajnos a saját apjával nem ápolt szívélyes viszonyt, így nem tudhatta meg egy tapasztalt, idősebb férfitől a legfontosabb szabályt: sose dőlj be egy állremegésnek és egy selymes szempillarezegtetésnek! Birodalmak dőltek már össze női kebleken, uralkodók lelték halálukat hamis szeretők karjai között, sorsok vettek új irányt egyetlen női váll kivillanása miatt.

19.

Terveit szövögetve Devotust elemi erővel terítette le a fejfájás. Valami hatalmas démon szállta meg a fejét. Lekuporodott a sarokba és halkán nyögdécselt. Igyekezett a lehető legkevesebbet mozogni, hátha ezzel is tudja csökkenteni a fájdalmat.

- Üdvözöllek, drága barátom! - szólalt meg a hang a fejében selymes, szinte már hízelt hangon.

- Nerótusz? Azt hittem már sikerült megszabadulnom tőled... - nyögdécselt a fájdalom által földre szegezett mágus.

- Ej, te modortalan félkegyelmű! Hát így kell fogadni egy régi ismerőst? - A szellem szorított még egyet Devotus agytekervényein, a fájdalom szinte az elviselhetetlenségig fokozódott. - Én már akkor irányítottam az emberek gondolatait, amikor azok még az ökrök farába bújva túrták a földet! Tisztelj meg egy kis alázattal.

- Üdvözöllek, Fenséges Nerótusz! Mi járatban itt nálunk, a Halhatatlan Római Birodalom e távoli kis tartományában, Pannonia Provinciában?

- Látod, mindjárt jobb! - Egy leheletnyit enyhült a szorítás. Ha bárki látta volna ebben a helyzetben a mágust, biztosan azt gondolta volna, hogy megőrült. A démon az ő fejébe költözött, senki sem láthatta. Devotus mintha az asztal lábával folytatott volna hagymázás beszélgetést, ahova kínjában lekuporodott. - Nekem köszönhetsz mindent, te nyomorult halandó! Ha én nem szállom meg az elméd még egészen csepp ember korodban, akkor most te is egy ökrök hátsóját nézhetnéd naphosszat!

- Igen, neked köszönhetem... - Devotus nem tudott igazán hálás lenni ezért a kétélű ajándékért, sokszor inkább lett volna tudatlan és egyszerű ember. Senki sem kérdezte meg, hogy akar-e az élők és a holtak között átjáróként élni, vagy szeretne-e inkább egy tanulatlan földműves lenni, aki tizenöt leendő rabszolgával ajándékozza meg az éhes Birodalmat, és aki maga is rabszolgaként, egy másik ember tulajdonaként tengeti a mindennapjait. Valóban, tanulhatott és nem kellett kétkezi munkát végeznie, de mint mindennek, ennek is súlyos ára volt.

A démon megérezte a vonakodást, feldühödve folytatta a szidalmait.

- Nem, drága barátom, ne képzeld, hogy az lehettél volna, aki lenni szeretnél! Egy közönséges földműves! Amíg anyád vérért szívtad, hogy megerősödj, jónéhány alantas, említésre sem méltó démon alaposan összerugdosta a képedet! Irigyek voltak, mert szép lettél volna, mint az anyád! Az a bolond nő meg képtelen volt magától távol tartani a legkisebb démont is! Szép volt, de igencsak akaratgyenge!

- Sosem láttam az anyámat... legalább egyszer engedd meg, hogy megpillanthassam! - Könyörgött a mágus, mert már idestova negyvenöt esztendő eltöltött az árnyékvilágban, sosem tudta rávenni a hatalmas szellemet, hogy megmutassa az anyját. Életében pedig hiába kereste, sosem találta meg.

- Azt hiszed, nem tudom, hogy mennyit kerested? Azt hiszed, nem látom, hogy mit csinálsz, amikor azt hiszed, távol vagyok tőled? Ott vagyok minden gondolatodban, ott vagyok minden lépésedben! Azért, mert nem hallasz, attól én még jelen vagyok! Jobban össze vagyunk fonódva, mint te meg az árnyékod!

- Ezért kérek, hogy csak egy pillanatra...

- Pontosan ugyanolyan vagy, mint az az ostoba nő! Idealista! Naiv! Hiszékeny! És szép voltál, szebb, mint egy isten. Irigykedtek is rád, talán pontosan ezért nem védték meg az anyádat tőlünk!

- Nem érdekel a szépség, az is elmúlik, mint minden. Már egészen megszoktam, hogy ilyen vagyok.

- Megszoktad, mi?!? És ahhoz mit szólsz, hogy amikor az anyád meglátott, odaadott az apádnak, hogy törődjön veled ő, mert rád sem bírt nézni, annyira ocsmány lett az ábrázatod? Ez hogy tetszik, drága barátom?

- Biztosan volt rá oka. Apám is mágus volt, őt okolta a történetek miatt... Apám mesélte, hogy anyám szerint miatta lettem ilyen...

- Azt is elmesélte neked, kis torzszülött varangyom, hogy ő mindent elkövetett annak érdekében, hogy ez ne történhessen meg? Vagy csak anyádat akarta tisztázni előtted? Hogy ne gyűlöld? Hogy ne súlyosbítsd vétkeidet?

- Az az egyetlen vétkem, hogy szeretném tudni, ki szült erre a világra!! - Devotus kiabált, a szorítás a koponyájában egészen alábbhagyott, volt ereje hangoskodni.

- Hmmm.... az apád! Nem is tudom, mikor láttam utoljára. Annyira jelentéktelen volt életében, hogy még szellemként sem vettem észre. Nehogy azt hidd, hogy az a műveletlen kisiparos tanított meg téged bármire is! Amit tudsz, azt mindent nekem köszönhetsz! - A démon egészen hiú volt. Devotust a saját szellemi örökösének tekintette. - Számtalan mágikus praktikát örökölt meg az emberek az évezredek során. Ezek hiába kerülnek illetéktelenek kezébe, nem tudják használni. Értelmetlen halandzsának, babonaságnak, istenkáromlásnak tartják, kortól függően. Akiben viszont nyitva vannak az ajtók, melyek a túlvilágra nyílnak, minden praktika nélkül képesek varázslatokat végrehajtani. Vond le a következtetést magad, rút kis szörnyetegem, a mágia képesség, nem tanulás. Fogékonyság, adottság, ajándék, átok. Attól függ, ki hogyan gazdálkodik vele.

Devotus bármennyire is nem akarta, Aelia Sabina arca jelent meg a fejében. A tehetséges énekesnő, aki jól bánt az istenek ajándékával. És mégis. Az ajándék, amit kapott, ellene fordult.

- Nocsak, nocsak. A kis énekesnő! Milyen bájos, milyen elragadó, igaz kicsi Kerberoszom? - gúnyolódott Nerótusz, az örök szellem. Aelia képét megragadta, és egyenesen Devotus portréja mellé helyezte a képzeletében. - Na ehhez mit szólsz, legborzasztóbb gyermekem? Szép kis páros, nemdebár?

Devotus fejénél már csak a szíve hasogatott jobban. Tudta ő nagyon jól, hogy teljesen értelmetlen a rajongása, semmilyen kötelék nem alakulhat ki kettejük között, de a virágoknak sem lehet megparancsolni, hogy ne nyíljanak...

- Mit akarsz tőlem? Miért gyötörsz? Aelia nem az enyém, nem tudod elvenni tőlem! Azt sem venné észre, ha holnap elnyelne a föld! - Végre talált egy pontot, ahol visszavághat a démonnak, mert már tényleg nem volt semmije, amit el tudott volna venni tőle a gonosz szellem.

- Valóban, nem a tiéd. Csak érdekes megfigyelést tettem, hogy mennyire hasonlít az anyádra, amikor az ennyi idős volt... persze anyád ennyi idős korára már halott volt.

- Hazudsz! Apám megmondta, hogy még aznap éjjel elnyelte a Nílus, amikor megszülettem!

- Néha annyira ostoba vagy, mint egy ember. Mintha semmit sem tanultál volna a magasabb hatalmaktól, tőlem. Nem, egyetlen kis békám, anyádat a legkevésbé sem nyelte el a Nílus. Önként jött hozzám. A legszebb korában. Még nem volt harminc éves sem, a hús legszebb virágzása alatt önként jött hozzám feleségül. Apád? Téged kímélt. De hogy minek... vannak olyan irracionális dolgok, amiket sosem fogok megérteni ebben a kusza emberi gondolko-

dásban. Az agyatok tele van sötét, rejtett zugokkal. Sosem tudhatod, mi lapul ott. Vegyük például ezt a kis énekesnőt. Rengeteg szép nővel találkozhattál már életed során, és soha, egyik sem ébresztett benned vonzódást. Különös. Pedig az egyiptomi asszonyok, akár a legfinomabb remekművek. Nem, éveken keresztül rájuk se nézel. Aztán egyszer csak ide vetődsz, erre a havas és hűvös helyre, ahol még az istenek is kénytelenek medvebundát öltetni, mert azt hiszed, anyád innen származik. Igen, ezt jól tudtad, de csak itt született, semmi sem köti ide. Sebah, te felkerekedsz, és átköltözöl ide, ahol a mágusok inkább félelmet váltanak ki, mintsem megbecsülést. Egyiptomban szép házad volt, tiszteltek, elismerték a munkádat. Itt egy utolsó senki vagy, hálás lehetsz, ha nem rugdosnak össze, és mi történik? Szemet vetsz egy nőre. Aki megszólalásig hasonlít az anyádra.

- Te ezt nem értheted! Talán sosem voltál ember, talán azért nem vagy képes megérteni, hogy vannak dolgok, amik a te nagyszerű logikádon felül állnak!

Nerótusz hallgatott egy darabig, töprengett. Évezredek óta figyelte az embereket, és mindig, amikor már azt hitte, érti őket, valami váratlan húzással bebizonyították, hogy egyáltalán semmit sem értett meg belőlük. Összességében mulattatta ez a dolog, hiszen neki végtelen idő állt a rendelkezésére, hogy elméleteket gyártson.

- Imádnivaló kis játékszerem! Hát ezért tanítottalak annyi mindenre, hogy olyan legyél, mint a többi ember? Nem, én kis húsból szabott játékom, azért tanítottalak már azelőtt, hogy beszélni tudtál volna, hogy te legyél a híd élők és halottak között! Az emberi és a szellemvilág között! Apádtól csak annyit tanultál, hogy kitöröld a fenekedet. - Nerótusz lemondóan ejtette ki a számára alantas szavakat. A testi szükségleteket mindig is nagyon alantas dolognak találta. Feleslegesnek. - Tudod mit, gyöngyházás rémálmom? Itt az anyád!

Ezzel Nerótusz megmutatta Devotusnak az anyja képét. Tényleg hasonlított egy kicsit Aelia Sabinára, de sokkal határozottabbnak, öntudatosabbnak tűnt. Devotus levegőt sem tudott venni a döbbenettől. A szép, szabályos és boldog arc lenyűgözte, félelemmel töltötte el. Néhány szemvillanás alatt lepergett előtte az egész életük, ami lehetett volna, ha az anyja nem dobja el magától a fiát. Boldogok lehettek volna, mindannyian, és ez az érzés jeges fájdalommal töltötte meg a belsőjét, egész lényét.

- Ezt akartad, nem? Tessék, én tudtam, hogy nem lesz neked ez jó, ha látod. Ezek az értelmetlen érzelmi futamok egészen elvonják a figyelmedet az igazán fontos dologtól!

- Ő volt az anyám? - Devotus még szinte öntudatlan félálomban merengett, igyekezett a lehető legtöbb részletet megőrizni, nehogy valaha is elfelejtse. - De... de ha azt mondd, most veled van, akkor te sem tudtál neki ellenállni... - Ezzel az öntudatlan kijelentésével egészen rátapintott a démon gyengeségére.

Nerótusz végzetesen felbőszült, hogy ő, minden tudás letéteményese ilyen profán dologgal lett megrágalmazva. Az fáj a leginkább, ami igaz, így Devotus akaratlanul is megtalálta a démon gyenge pontját. A fájdalom újabb lökéseivel tombolt a deformált koponyában.

- Te ostoba, te semmirekellő! Tudod, miért dobott el magától az anyád?!? Ezt az a nagyra tartott apád minden bizonnyal nem kötötte arra a kíváncsi orrodra, pedig ő is tudta, nagyon jól!!! Azért, szörnyecském, mert én vagyok az apád!!!! Nem az a pipogya mamlasz, aki enni adott neked, amikor még nem voltál képes kanalat emelni a szádhoz, hanem én, egy test nélküli szellem!!!

A fájdalom varázsütésre megszűnt, mintha sosem lett volna. Devotus szemei elkerekedtek, szája néma „ó”-t formált. A döbbenet a földhöz szegezte. Kezei a torkára forrtak, mintha önmagát akarná halálra fojtani. Hosszú, néma csend telepedett a kis házra, egyikük sem tudott megszólalni. Végül Devotus törte meg a csendet.

- De miért nem mondtad ezt el nekem?

Nem kapott választ, a leforrázott démon már messzire elmenekült. Egyedül hagyta a fiát a kérdéseivel, kételyeivel, félelmeivel. Ugyanúgy, ahogyan azt az ember-apja tette vele, valahányszor szeretett volna valamit megtudni.

20.

Devotus meghozta a döntését. Átok kell ide, még hozzá hatalmasabb, mint amit valaha készített. Ezidáig nem töprengett rajta, hogy honnét származik a hatalma a szellemvilág felett, csak használta ezt az erőt, anélkül, hogy értette volna a működését. Most, hogy már tudta, egy erős és ősi démon fia, nem örült a tudásnak. Tudni valamit olykor borzasztó teher.

Aelia Sabina miatt viszont úgy döntött, hogy nem omolhat össze. Nem merülhet az önsajnálta, és ha meg is tenné, azzal semmit sem oldana meg. Az asszony tényleg elbűvölte őt, de nem mágikus erővel, nem női cselszövésével, hanem a tiszta, önzetlen szépségével. Talán pont azért, mert ő maga nem volt tudatában ennek az erőnek, őszinte tudott maradni. Legálábbis Devotus ezt csodálta benne. Miatta kellett még kitartania. Hogy megtehesse azt, amire az asszony kérte. Illetve amivel ő kiegészítette azt a kérést. A leghatalmasabb átok. Aeliáért, az anyjáért, akit sohasem ismert, magáért. Véget kell vetni ennek az egymásba fonódásnak, ezek olyan kötelékek, amik túl szorosan fogják a bennük szereplőket. Ez egy mérge. Ez a város, ez az élet, ez a világ. Az anyja egy démon asszonya, rajta már nem segíthet. Ő maga egy torzszülött, de ha nem lenne az, akkor is ugyanolyan borzasztó lenne az élete egy démon apával és egy rakás szellemmel. Aelia viszont még új életet kezdhet, ha sikerül eltörölni a gyalázatot, beragyoghatja még az emberek életét. Már ha még a történetek után lesz kedve ragyogni.

Sebesen járt az agya, hogy mivel lehetne a három fúriát a leginkább megbüntetni. Csúnyaság? Eddig sem voltak túl szépek, ez nem lenne komoly büntetés a számukra. Halál? Az kevés. Azt akarta, hogy az idők végezetéig szenvedjenek. Minden nappal, minden éjszaka, amíg csak világ a világ, örökkön örökké. És minden nap emlékezzenek Aelia Sabinára és Devotusra, hogy kettejük neve összefonódjon a gyötrődő elméjükben.

Ismét Bastethez fordult, az örök baráthoz, a legjobb tanácsadójához. Bastet a maga kívülállóságával jobban rálátott a dolgokra, megjátszott közönye és hidegsége racionális belátásra bírta Devotust.

Noha csak egy macskának tűnt, Devotus legjobb barátja volt. Az orvos, aki még Egyiptomban kezelte. Az egyetlen ember, aki közelről láthatta, megérinthette, és megpróbált rajta segíteni. Devotus még kicsi fiú volt, amikor az idősödő orvos az apja kérésére megpróbálta elgörbülő tagjait kiegyenesíteni. Az orvos, Szahmet, maga sem vetette meg a mágikus eljárásokat, volt némi jártassága a rontásokban, átkokban, és biztos szemmel vette észre, ha valaki mágikus eljárás során vesztette életét. Emellett a növények ismerője és az emberi test minden apró titkának lelkes fürkésze.

Kutatási területe az emberi test volt, a romlás virágainak megfigyelésére áldozta az egész életét. Hosszú élete során felbecsülhetetlen értékű tapasztalatokra tett szert, de Devotuson nem tudott segíteni. Az összes gyógynövényt, amit csak ismert, kipróbáltak, de eredményt semmi sem hozott. A bódító italokkal is kísérleteztek, hogy csökkentsék a fájdalmakat, de ezek csak jobban kitárták a kapukat, melyeknek inkább csukva kellett volna lenniük. Éveken keresztül masszírozta, kötözte a kis Devotus tagjait, aki egy felnőtt bátorságával nézett szembe a rá váró megpróbáltatásokkal.

Devotus ezért hálát érzett az orvos iránt, aki megpróbálta enyhíteni a szenvedéseit. Sosem haragudott a fájdalomért, ami azért volt, hogy későbbre kevesebb jusson. Szahmet idős korára fél szemére megvakult, és a leépülés fokozatosan vette el a tanult ember emlékeit. Devotus nem engedte, hogy az élet csúfot izzón az orvosból, a bölcsből, így a saját kezébe vette a dolgokat. Szahmet szellemét egy macskába költöztette. Így a bölcs porhüvely az enyészeté

lett, de a szelleme új életet kapott, méghozzá kilencet. Beszélni szavakkal képtelennek bizonyult, ám az értelme megmaradt. A maga módján megtanult kommunikálni Devotussal.

Az alvilági istenek féktelen haragra gyúltak, amikor az idős Szahmetet magukkal akarták vinni az alvilágba. A halott testben nem volt senki. Nem tudták, hová lett a bölcs szelleme, amire már sokan vártak. Tudták, hogy valami köze van Devotusnak a dologhoz, de sosem derült ki, hogy pontosan mi. Legalábbis így gondolta a mágus, hogy ő maga járt túl az alvilágiak eszén. Most keserűen vette tudomásul, hogy a macska, akiben egy bölcs orvos szelleme rejtőzött a halál elől, nem az ő leleményessége miatt maradhatott észrevétlen, hanem az ismeretlen apja hatalmának köszönheti.

Egyiptomban a macskákat szent állatként tisztelték, így minimális volt az esélye, hogy bármi baj érje az orvost. Szabadon járkálhatott bárhol, a templomokba és a könyvtárakba ugyanúgy bejárása volt, mint emberként. Senki sem csodálkozott, amikor a nagydarab fekete kandúr halkan dorombolva bevonult az alexandriai könyvtárba. Ez a helyzet viszont megváltozott, amikor Devotus Aquincumba érkezett. Magával hozta a macskát is, bár az remekül elvolt nélküle is. Mégis, felelősséget érzett Szahmet, a néhai bölcs iránt. Aquincumban nem volt macskakultusz.

Ahogy telt az idő, és Szahmet egyre többet élt macskaként, szép lassan elveszítette az emberi gondolatait, az érdeklődéseit, és kezdett mindinkább állattá válni. Nemcsak testben, hanem lelkiekben is. Egyre kevésbé volt kíváncsi Devotus mágiájára, már jobban érdekelték a gabona között viháncoló egerek és a falon sétáló legyek. Nem érdekelte, hogy mi van az emberekkel, a langyos tavaszi estéken vonzó cicalányok után kajtatott. Egészen olyan lett, mint egy macska.

Devotus nem tartotta volna helyesnek, ha Szahmetnek szólítja, aki bár a bölcs szellemét hordozta, mégiscsak egy nyivákoló macska volt. Elnevezte inkább Bastetnek, ez jobban illett hozzá, és ezzel a jelképes névcserével úgy vélte, teljesen sikerült elrejtienie a bölcs orvost az alvilágiak kutató szemei elől. Az orvos valódi nevét többé nem mondta ki.

Aquincumban már Bastet a legkevésbé sem próbált meg gondolkodni és filozofálni, megérteni a világ mélyebb összefüggéseit és a tapasztalatait gyarapítani. Naphosszat szunyókált, ha felkelt, evett és kényeztetést követelt. Semmi más nem érdekelt. Ha Devotus beszélt hozzá, látványos ásítózásba kezdett, és már meg sem próbált érdeklődést színlelni. Némi szárított hallal persze fel lehetett kelteni a figyelmét, de a tudományok a legkevésbé sem váltottak ki belőle érdeklődést.

A leginkább mégis azt élvezte, ha Devotus az ölébe vette, és a hátát masszírozva gondolkodott. A mágus talán a magány miatt, talán a macska miatt, hajlamos volt magában beszélni. Ilyenkor akár órákon keresztül képes volt az érveit és ellenérveit szépen sorba szedni, ezeket halkan mormogva megvitatni magával. Bastet, a néhai Szahmet doktor élvezettel hallgatta a monoton mormogást és a fürgé ujjakat, amelyek kitűnő szakismerettel gyúrták ki a csomókat elmacskásodott tagjaiból. Ilyenkor mindig hangosan dorombolt, de sohase olyan hangosan, hogy elnyomja gazdája hangját. Épp csak annyira, mintha beszélgetnének.

21.

Devotus feje üres volt, mint még soha. Nem kínozza a szokásos fájdalom, ami már szinte szervesen hozzátartozott a mindennapjaihoz. Meglepően tisztának érezte a fejét, mintha édes vattafelhőkkel lenne kibélelve. A démonok Nerótusz látogatása óta mint szeppent szűz leányok hallgattak, és ha lett volna testük, minden bizonnyal el is pirulnak. Így, testetlenül viszont csak csöndben figyeltek, nem mertek még véleményt sem nyilvánítani.

A feje tiszta volt és könnyű, ellenben a szívét béklyózó érthetetlen érzések miatt sokkal tragikusabbnak élte meg a helyzetet, mint eddigi életében bármit. Képtelen volt uralkodni a hullámokban rátörő viharos gondolatain. Az egyik pillanatban lelkesedett a démoni apáért, aki valóban emberfeletti képességekkel indította útjára egy olyan világban, ahol semmi jó nem várt rá. A másik pillanatban hangosan átkozta Nerótuszt, mert ilyen életet adott neki.

- Miért nem engedted, hogy a Sorsistennők akarata teljesebben be rajtam?!? - Kezeit az ég felé emelve várta a választ.

- Miért kellett beavatkoznod az istenek akaratába? Miért nem lehettem az, akinek az égiek szántak? Ha azt akarták, hogy a földet túrjam, azt kellett volna tennem, annak kellett volna megtörténnie! Ha azt akarták, hogy haljak meg, akkor meg kellett volna halnom!! Egy ilyen élet nem élet, egy ilyen élet egy átok! Az apám vagy, nem lett volna szabad hagynod, hogy ez történjen velem! Egy szörnyeteg vagyok, és el kellett volna engedned, hogy békével bevégezhessem! Egy apa nem tehet ilyet a gyerekével!!! - Hiába minden kérdés, minden vádló szó, az ég néma maradt, a szellemek megszeppenve figyeltek.

Minden erejét összeszedve rázta az öklét, megszagatta a ruháját, de nem kapott választ. A könnyei széles árkokat rajzoltak az arcára, egészen a melléig folytak, de a kétségbeesésén ez sem segített.

Mikor elfogyott az ereje, ruhájának cafatjaiban egy fésző bimbóként rogyott a földre. Könnyei elapadtak, már inkább dühös volt, mint szomorú. Bastet is tőle szokatlan módon a háttérben maradt, jobbnak látta elkerülni Devotus féktelen érzelmi kitörését. Talált egy molylepkét az egyik sarokban, amit azon nyomban be is kívánt kebelezní, de a lepke igencsak poros volt. Most ezt a port nyalogatta a szájáról, orráról, amikor Devotus ellenkezést nem tűrve felnyalabolta a testes kandúrt.

Kivitte a házból, egészen a hajdani utca sarkáig cipelte a macskát, ott egy derékig érő fal maradványára lerakta, és a lelkére kötötte, hogy ne jöjjön vissza.

- Ezt most meg kell értened. Nem jöhetsz vissza, talán holnap sem. Nem, ne is gyere egyáltalán. Majd én jövök érted. Addig a közelembé se gyere. Értetted? - Fél szemével igyekezett a macskában megkeresni Szahmetet, aki talán még az értelme utolsó morzsaival képes felfogni a rá leselkedő veszélyt. Csak egy elégedett macska takarította a körmeit, nyoma sem volt a néhai ragyogó elmének. Mindenesetre bízott benne, hogy azért valamit felfogott a dologból.

- Máshova kell menned enni. Kerüld az árusokat, és kerüld a gyerekeket. Lehetőleg keress egy özvegyet, aki más dolga nem lévén gondodat viseli. Nem tudom, mikor végzek. Lehet, hogy soha.

Bastet vérbeli macskaként kicsit oldalra biccentette a fejét és sokatmondó, komoly ábrázattal tekintett vissza a gondviselőjére. Devotus megnyugodott, azt hitte, Szahmet végre megértette, hogy mit próbál neki elmagyarázni. Pedig ha valaha megadatott volna neki, hogy az isteni macskák társaságát élvezhesse, nagyon jól tudta volna, hogy ezek a bámulatos állatok képesek

úgy nézni, mintha Platón filozófiája is valami rettentő banális dolog lenne. Talán pont ezért imádták a szeszélyes egyiptomiak annyira ezt az ezerarcú állatot.

Visszament a házba, de csak néhány holmit gyűjtött egy batyuba, és már ment is tovább. Az útkereszteződés felé nézett, a macska még mindig ott ült. Néhány halott boszorkány lelke incselkedett Bastettel, de a macska semmivel sem törődve nyalogatta a molylepke porát a körmei közül. Pedig látta a boszorkányokat, de ügyet sem vetett rájuk. Nem szerette a Devotus körül legyeskedő szellemeket, démonokat, de az évek során megszokta őket. A boszorkányokat kifejezetten utálta, de tudta, holtan nem sokat árthatnak neki. Bastetben Szahmet újra öntudatára ébredt, aggódva figyelte a férfit, amint végzetes útjára készül. Hosszú élete alatt megtanulta, ha úgy érzi, baj lesz, akkor tényleg baj lesz. Szomorúan nézett a néhai kisfiú után, akinek az élete egy gyötrelem volt, és hiába az emberek és a szellemek hatalma, nem segíthetett neki enyhíteni a szenvedéseit. Persze csak akkor nézett Devotus után, amikor már a mágus meggyőződött róla, hogy a macska az már macska, nincsenek emberi gondolatai. Ha látta volna benne Szahmetet, képtelen lett volna sorsára hagyni. Pedig Szahmet is tudta, hogy Devotusnak mennie kell, még akkor is, ha ez lesz az utolsó útja.

Abban a pillanatban, amikor Devotus még egy utolsó aggodalmas pillantást vetett Bastet felé, az ég kettészakadt. Legalábbis így tűnhetett mindenkinek, aki látta a hatalmas villámlást. Iupiter lángoló kardja kettévágta az ég szövetét, egészen a földre. Aztán egy szemvillanás alatt elkezdett zuhogni az eső, és szinte éjszakai sötétség borult a Városra.

- Jó. - Devotus csak ennyit mondott, miközben egy halvány mosoly kíséretében megfürdette arcát a friss, hideg esőben. Nem viselt csuklyát, oda, ahova tartott, nem volt rá szüksége.

22.

Egyenesen a polgárvárosi amfiteátrumhoz ment. Ezerszer volt már itt, munkája és élete meghatározó része lett ez a hely. A viharban, ami egyre hevesebben tombolt, viszont teljesen másnak tűnt a gigantikus építmény. Fenyegető tömegnek, ami kész elnyelni az embert, és a világ túlsó pontján kiböfenteni magából. A kerek építmény oldalán csigaszerűen felkúszó lépcsők mintha nem is a lelátókhoz vezetnének, hanem a tomboló vihar torkába. Annyira zuhogott az eső, hogy az amfiteátrum teteje alig látszott. A színes ponyva, amit a nap ellen feszítettek a lelátók fölé, mint megannyi ázott madár verdesett, akik örökre a kőépítmény falához kötve próbálnak repülni. Néhány mésszel felfirkantott közlemény már egészen elmosódott, a piros festékek a gladiátorok kiömlő vérére emlékeztetve, kis patakokban csordogáltak a kövek repedései között.

Ott lépett be, ahol csak a halott gladiátorok testét szokták kivonszolni, élő még befele nem haladt azon a kapun. Ez a halál kapuja volt. Nem véletlenül ezen keresztül ment be. Egyik kezében a kis csomag, amit még a házában készített össze, a másikkal letépte magáról a ruhája maradékát. Teljesen meztelenül állt az aréna közepén, kopasz fején ezernyi kis patakban csordogált le a víz. Villámok csapkodtak körbe, a dörgés hangjától meg lehetett süketülni.

A lelátókon nem ültek nézők, akik kiabálásukkal biztathatnák a véres látványt, vagy nemtetszésüket kifejezve füttyülnének a tehetségtelenebb gladiátoroknak. Varjak gyűltek a nézőtérre, a szakadó eső és szél ellenére a repülés bajnokai egyre nagyobb számban gyülekeztek. Drágakő szemeik villogtak a sötétben, egyre több káromlás jelezte, hogy valami készül. Néhány perc alatt az előkelő urak helyét is varjak lepték el, a széllal dacolva büszkén vetették meg a lábukat a lelátó ülésein, mintha csak az ő nevük lenne odavésve. Devotus büszkén körbenézett a közönségén: ez az ő világa, ez az ő élete!

Az aréna közepén egy kis gödröt ásott. Eleinte kézzel kaparta ki a homokot, ami szomjasan itta évtizedeken keresztül a kiömlő vért. Aztán elővett a bugyorból egy kis lapátot, azzal mélyítette tovább a sekély gödröt. Amikor már a derekáig ért, kidobta a lapátkát. Nem érzett fáradságot, a feladat megsokszorozta erejét. Egy ökölnyi kővel mindkét karját mélyen felvágta. A bíbor vér a hűvös esővízzel csordogált a gödörbe. Hófehér bőrét sosem érte napfény, úgy virított a kék viharban, mint egy újszülött bárány. Teste egyre sárosabb lett, a vér és a sár közösen hömpölygött a testén kívül és belül.

- Alvilági istenek! Ezzel a vérrel hívlak benneteket! Gyűljetek körém! Az én véremmel hívlak benneteket! Az én véremmel, az apám vérével, a felmenőim vérével, akik parancsolóitok nektek! Vérszopó szellemek, bosszúálló démonok, gyűljetek körém mind! Gyertek és hallgassátok parancsaimat! - Erős hangja parancsolóan uralkodott a mennydörgés éktelen zaján. Vére már nem csordogált, hanem gőzölgő folyamként szivárgott el belőle.

Nem akart elállni, mintha egy láthatatlan erő szívta volna a karjaiból az életet adó nedvet. A gödörben állt, az esővíz már majdnem a bokájáig ért. Sok vér keveredett bele, a sáros keveréket jóízú cuppogással nyelte az éhes föld. Hideg lett, a lélegzet párája kérészéletű kis gombócokként kibuggyant a szájából, hogy azon nyomban el is haljon. Az ásásban egészen kimelegedett, nem is érezte a hideget.

Halk morajlás támadt a fölben, mélyről jött a hang, egyenesen a föld méhéből. Valami nagyon meg akart születni erre a világra. Sáros kezek matattak a véres iszapban, szomjas torkok nyeltek a friss vért. A habzsolás hangjai. Nyeldeklések. Csámcsogások. Tapicskolások a sárban, mocorgások, egyre türelmetlenebbül igyekezett a felszínre az, ami erejét a mágus véreből nyerte.

Aztán alakot nyert az éhes hang, a követelőző kéz, a türelmetlen nesz. Sárból és földből, kőből és vérből, Devotus fölé magasodott a rettenetes démon, aki a vér tápláló erejének köszönhetően testet is formált magának. A hatalmas démon, az alvilági fejedelem, minden romlás királya, az enyészet hercege. Mint egy szikla, mint egy haragot hányó vulkán tornyosodott Devotus fölé, sem emberi, sem állati formában, valami életellenes bűz kíséretében. Hatalmas volt, legalább háromszor akkora, mint az ember. Néhány szívdobbanásnyi ideig némán meredtek egymásra. Devotus állta a szem nélküli pillantást, bár érezte, hogy a lény szabályosan felfalja. A sárból, kőből és vérből született szörnynek nem volt sem szeme, sem szája, semmi emberre vagy élőlényre emlékeztető jellege. De mégis. Talán a karjai. Az akaratának végrehajtó nyúlványai.

- Devotus, az emberfiú... Látom, apád felkészített a túlvilági hatalmak elleni védelemre. Derék dolog. A legtöbb, amit egy apa adhat a fiának. Különösen a te esetedben, te kezelhetetlen, önfejű gyermek. - A démon babiloni nyelvet használt, amit Devotus ugyan nem beszélt, de elég jól értett. Kevés szellemmel akadt dolga, aki ezt a nyelvet használta volna. Maga egyiptomi nyelvet használt, ezt találta legmegfelelőbbnek: ez az ő nyelve, és ez az apja nyelve is.

- Apám nevében hívtalak! Nerótusz öreg démon, de te még öregebb vagy, fenséges szellem! Nevedet nem ismerem, ezért kérdelek, milyen néven szólíthatlak? - Devotus mivel járatos volt a démonokkal való egyezkedés diplomáciai fortélyaiban, udvarias beszélgetésbe kezdett a démonnal. Parancsolni csak akkor tudott volna neki, ha ismeri a titkos nevét, de mivel ennek a hatalmasságnak nem tudta, kénytelen volt az alvilági hatalom kezébe adni a beszélgetés fonálát. Tartania kellett magát, mivel nem parancsolhatott, még ha el is vérzik közben, nem mondhatja ki az idézés célját. A démonnak kell megkérdeznie.

- Hívj úgy, hogy Rettegés. Ősi nyelvem szavai szálnalmasak ajkadon. Inkább ne is kísérletezz a szavak kimondásával. - A démon elégedetten lakmározott a mágus véreből, a beszélgetés alatt egyre nagyobbra és nagyobbra duzzadt. Időtlen idők óta nem idézte meg senki, illetve volt egy görög mágus, aki néhány száz éve próbálkozott. A megidézés sikerrel járt, a démon elégedetten a világba lépett, ahová a mágus hívta, de abbéli örömében, hogy az emberek világába jöhet, azonnal kiszívta a mágus utolsó csepp vérének is.

- Rettegés! Minő fenséges név egy ilyen hatalmas erőnek, mint te! Emberek félik a neved és tisztelettel gondolnak rád! - Devotus lábai remegni kezdtek a vérveszteségtől. Sápadt lett és gyengeség járta át a tagjait, de tudta, innen nincs visszaút.

- Csakis az apádra való tekintettel jöttem el hozzád. És azért, mert ő bölcs és igazságos, megkérdezem tőled, mit akarsz? Bár annyira bölcsnek talán mégsem mondanám, ha hagyta, hogy a fia ilyen ostoba játékokba kezdjen... - a démon kegyes volt, de valójában rettentő kíváncsi, hogy mit akarhat tőle egy ember? Szerelmet, mint az a bolond Páris, aki egyetlen nő birtoklását választotta, és a trójai háborút? Vagy gazdagságot, mint a telhetetlen király, aki azt kívánta, hogy váljon minden arannyá, amit megérint? Az embereknek olyan pórias vágyaik vannak!

- Egy neked való munkára szeretnék megkérni. Három nő, akin gyakorolhatod hatalmad! Fallacia, Serpentina és Pestilentia! Bemocskolták a nevét az egyetlen igaz lénynek, az egyetlen tiszta embernek, akit ismerek! Zúdítsd a nyakukba alvilági seregeidet! Küldd rájuk minden szolgádat! Bármilyen megtehetsz velük, amihez csak démoni kedved van! Gyötörd őket, lakomázz belőlük minden nap!

- Hmmm... egy tiszta ember... olyan nincs.

- Apám nevében kérlek, apám vérének örököseként kérlek, légy a kardom ebben a csatában!

- Apád nevében! Apád nevében! Ezt hajtogatod folyamatosan! Nőj már fel végre! A te kérésedre megteszem!

- Áldozatként fogadd a vérem, és ha kérésemet teljesíted, minden évben a saját véremmel fogok áldozni neked!

- Nem él olyan soká egy ember, hogy igazán élvezhessem nagylelkű ajánlatod, de tudom, hogy csak ennyit adhatsz... nem is rossz, egy halandótól!

A démon kacagott egyet, amitől Devotus kirázta a hideg. Olyan volt a kacaj, mint amikor nehéz kövek csúsznak el egymáson. Libabőrözős. Aztán az alaktalan torony, ami fenyegetően a mágus fölé tornyosult, szétrobbant. Sár és földdarabok borítottak mindent, mint egy állatviadal után, amikor az állatok a patáikkal dagasztják a sarat. Devotusra is jutott bőségesen. A robbanás egészen halkan történt, a nézőtéren összegyűlt varjak azonban ijedten rebbentek szét. Az eső is elállt. Devotus fáradtan rogyott a gödörbe, és ott el is aludt, ahogyan volt, ruhátlanul, sárosan, véresen.

23.

Fényesen ragyogott a nap, amikor felébredt. Nem tudta, mennyit aludt a sáros gödörben, de biztosan nem túl sokat, mert a sár még határozottan cuppogós volt, nem látszottak rajta a száradás jelei. Gyenge volt, nagyon gyenge a sok vérvesztéségtől. Alig bírt lábra állni. Nagy nehézségek árán kimászott a gödörből, egy másik pocsolyában összegyűlt vízzel lemosta magáról a vér és a sár nagy részét. A kis batyuból előkerült egy tiszta tunika. Ez is csurom-vizes volt, de legalább tiszta. Gondosan becsomagolta, pedig tényleg nem hitt benne, hogy túl fogja élni a démon megidézését.

Az apjával történt beszélgetés óta elkerülték a kisebb démonok. Egészen pontosan néma csend volt a fejében. Senki sem duruzsolt a fülébe. Azt nem tudta, hogy teljesen elmene-kültek-e, vagy csak csendben vannak, de nem is érdekelte. Igazán most tűnt fel neki a csend. A nyomasztó magány. Amikor már a démonok sem állnak vele szóba. Pedig nagyon szeretne volna tudni, hogy miként vélekednek az idézésről az ajtó másik oldalán. Tudta, hogy élő embernek nem tanácsos, nem szabad, sőt, tilos megidéznie egy ekkora hatalmas démont, de bízott benne, hogy mivel apja révén félig démon ő maga is, rá más szabályok vonatkoznak. És lám, túlélte!

Aelia korán kelt. Egy rabszolgának megparancsolta, hogy a hajnal hasadásakor keltse fel, történiék bármi, akárhogy tiltakozik, rángassa ki az ágyból. Gelina házában aludt, gyűlölt itt lenni, de megfogadta, hogy erőt vesz magán, és jól fog viselkedni, nehogy Titus gyanút fogjon, hogy nem volt a mamánál minden pillanatban. Nem tudott volna elszámolni a hiányzó nappal, Gelina pedig garantáltan nem kel a védelmére, csak Titus mellé áll, és kontrázik, „Tényleg, hol is voltál?” Egyszerűbb az ilyen kínos pillanatokat elkerülni.

A kis kelta lány, aki kénytelen volt felébreszteni az úrnőjét, próbálta a lehető legkíméletesebb módon felkelteni a művésznőt. Megsimogatta az arcát, halkán dúdolt egy dalt, de semmi sem történt. Aelia mordult egyet és a másik oldalára fordult.

- Asszonyom! Nemsokára felkel a nap! Ébredj fel! - Simogatta a puha aranyhaját, de csak egy morgást kapott válaszul.

- Úrnő! Gelina úrnőt már fésülik, mindjárt lemegy a konyhába! - A lánynak volt szerencséje már néhány alkalommal ízelítőt kapnia a művésznő szópárbajából az anyósával, tudta, hogyan lehet rá hatással.

Egy csattanós pofon repült a lány felé, aki nem volt elég gyors, nem tudott kitérni előle. - Miért nem keltettél előbb, te mihaszna? - Aelia talpon volt, tágra nyílt szemmel kapkodott levegő után, hogy már megint késésben van.

- A ruhám? Mit vegyek fel? - Intézkedett, rendelkezett azonnal.

- Engedelmeddel Úrnő, hoztam egy kék tunikát és kék kendőt... - A lány szinte félve nyújtotta át a kikészített ruhadarabokat.

- Elég unalmas egy darabot találtál... Valami szebb nincs kéznél gyorsan?

- Asszonyom, Gelina Úrnő is kék tunikát vesz ma fel, gondoltam Titus úr milyen boldog lenne, ha így találná itthon háza népét - mentegetőzött a lány.

- Rendben. Nem akarom már kora reggel megalázni az Úrnődet azzal, hogy hajnalban jobban öltözöm, mint ő. És a haja?

- Csak egy kendőt tett a kontyára. De olyan szép Asszonyom a fehér hajával és a kék kendővel! - áradozott a szolgáló, aki inkább hallgatta volna Gelina elégedetlenkedéseit.

- Jó lesz nekem is kék kendő. Bár ha fehér lenne, még Vesta szűznek is elmehetnék ezzel a szörnyen visszafogott megjelenéssel! - Aelia belátta, hogy jobb lesz ma minden békát lenyelni, és igencsak sok béka tűnt fel a láthatáron!

Gelinával egyszerre értek a konyhába, szinte egymás után toppantak be. Kék tunikában, kék kendővel a fejükön. A rabszolgák ügyesen megszervezték, hogy a két nő legalább a ruhán ne vesszen össze, mire felkel a nap. Így legalább két mondatot válthattak volna egymással a béke jegyében.

- Nahát, a művésznő! Felkeltél, drágám? Azt hittem vacsoráig színedet sem fogom látni. - Gelina egyetlen kedves mondatot sem volt képes kipréselni magából, azonnal támadott. A rabszolgák, akik lélegzetvisszafojtva figyelték a két asszony találkozását, szomorúan fújták ki a levegőt, a nagy várakozásnak nagy csalódás lett a vége.

- Igen, mama. Ma jön haza Titus, szeretnék segíteni a vacsora előkészítésében, hogy méltón ünnepelhessük a hazatérését. Bár nem volt hosszú ideig távol, mégis szeretném, ha Uramat kellemes meglepetés várná a megérkezésekor. - Aelia minden alázatát belegyömöszölte a mondanivalójába, de a szemeiben bujkáló gúnyt képtelen volt elrejteni.

- Úgy? Azt hiszed, nem tudom, hogy ma jön haza a fiam? A birtokaim felügyelőjét már kiküldtem a keresztúthoz, hogy figyelje, mikor érkezik meg Titus. A vacsora előkészületeit már tegnap megtettem, ma már minden csak halad a maga útján. Akkor is, ha nem játszod el itt az aggódo feleséget, hogy egy fikarcnyit is érdekel, hogy mikor jön haza a férjed, az én fiam. Már mindenről gondoskodtam, a szolgák tudják a dolgukat, mint láthatod, teszik is. Menjél csak, csináltass valami frizurakölteményt! - Gelina hessentő mozdulatokat tett a kezeivel, mintha csak egy legyet akarna elüldözni a friss szőlőről.

Aelia nem hagyhatta ennyiben a dolgot, hogy az anyósa mint egy legyet kergesse el, amikor Titus vacsorájának előkészületeit kell megszervezni! A magára erőltetett nyugalom egy pillanat alatt foszlott semmivé.

- Nehogy azt hidd, hogy csak te várod haza Titust! Én is nagyon várom, csak nem teszek úgy, mint egy mártír, akinek egész nap áldozatokat kell hoznia másvalaki boldogsága érdekében! Titus nagyon boldog lesz, ha sütök neki halat! Nem igényli a felvágós vacsorádat!

- Hát, drágám, az biztos, hogy nem a konyhaművészetedért vett feleségül az én buta kisfiam! De ha így nézel ki, mint egy piaci kofa, már semmid sem lesz, amivel magadra tudod irányítani a figyelmét. Nem áll jól neked ez az álszemérem, páváskodjál inkább, azt már annyira megszoktuk tőled! Olyan idegen tőled ez a felnőtt nő szerep! Egy sült hal pedig még egyetlen férfit sem vett le a lábáról, ezt ötven év tapasztalatából mondom neked, hidd el. Sült vaddisznó és fácán lesz vacsorára. Hígiatlan bort hozattam egyenesen a Pelso vidékéről. A desszert pedig datolya lesz. Szerinted inkább a kis sült haladat enné az én Titusom? Mit tudsz te arról, hogyan kell egy férfit hazavárni? - Gelina arcán szétterült a diadal, meg sem próbálta leplezni az elégedettségét, hogy végre földbe döngölhette Aeliát. Valójában már akkor elkezdte szervezni a vacsorát, amikor szóba került, hogy Titus elutazik. Ilyen hatalmas előkészületek heteket vesznek igénybe, de Gelina pénzt és időt nem kímélt, ha arról volt szó, hogy bebizonyítsa a szeretett kisfiának, hogy mindenütt jó, de a legjobb otthon. A mamánál.

Aelia porig alázva, megsemmisülten somfordált ki a konyhából. Egy egész sült vaddisznóval még ő sem vehette fel a versenyt. Szeretett volna még egy nagy csokorra való virágot szedni és a saját fészkükben elrendezni. Alig várta már, hogy túlessenek a Gelinánál elköltött vacsorán és kettesben hazamenjenek, de erre a pompázatos lakoma kilátásában szinte semmi

remény nem volt. Titus pedig nem fogja a vacsora kellős közepén otthagyni a mamát, hogy haza szeretne menni. A mécsesek titokzatos fényében fürdőző puha virágszirmok képe a tiszta ágyneműn elérhetetlen távolságba került. Titus ölelő karjai és szerelmes suttogása már csak egy buta, kislányos ötletnek tetszett. Megsemmisítő vereséget szenvedett. Már virágot szedni sem maradt kedve. Elindult a városba, céltalanul, csak sétálni egy kicsit. Távol mindentől és mindenkitől. Legfőképp az anyósától.

Mummius a délelőttjét a közfürdő tornacsarnokában töltötte. Ahogy az évei száma gyarapodott, egyre sürgetőbb szükségét érezte, hogy tökéletesre formálja a testét. Már nem sajnálta rá az időt és a fáradságot, mindent megtett, hogy elégedetten pillanthassa meg képnyáját. Persze ahogy ez ilyenkor lenni szokott, minél többet tett érte, hogy esztétikus külleme legyen, annál több kivetnivalót talált a saját testén minden szemrevételezés alkalmával. A testedzés után egy alapos masszírozásnak vetette alá sajgó tagjait, illatos olajokkal dörzsölte be a testét és leborotváltatta a szakállát.

A római divatot követve egészen rövidre vágatta a haját, és ízléses, huncut kis tincsekbe rendezte a rabszolgafiú, aki a testmozgás után rendbeszedte a tűzoltóparancsnok megjelenését. Az istenek csúf tréfájaként a rabszolgafiú minden porcikája feszes és kíváncsi volt, pontosan ott domborodott testének kecses íve, ahol kellett. Mummius néha irigyen, néha lenyűgözve nézte, de sehogyan sem fért a fejébe, hogy miért ez a szolga az istenek kegyeltje, és miért nem ő. Így felfrissülve egy fogadó felé vette az irányt, ahol némi őzhússal gondolta elcsapni az éhét. Hivatalos volt Gelina asszony lakomájára, ezért nem akarta magát teleenni, de azt sem szeretne volna, ha éhes kutyaként veti magát a jobbnál jobb falatokra.

Az ég ragyogóan kék volt, az istenszobrok a maguk sejtelmes mosolyával tekintettek le Aquincumra. A káprázó színeik dacoltak az időjárás viszontagságaival, a kisebb repedezések ellenére is néma szépségükkel demonstrálták az istenek jelenlétét távol Rómától, itt, Aquincumban. Az előző napi hatalmas felhőszakadás nyomai még itt-ott látszottak: a szél fákat csavart ki, ágakat tépett le, telehordta levelekkel és gallyakkal az utcákat. A korán kelők már hajnalban összegyűjtötték a vihar hordalékait, az utcákat felseperték. Minden olyan volt, mint egy megszokott napon.

Devotus a házában rendezgette a gyógynövényeit. A frissen szedetteteket felakasztotta, hogy száradjanak, a már kiszáradtakat porrá törte és kis téglában sorakoztatta fel a keskeny polcra. Bastetet nem találta meg. Hiába kereste a környéken, szőlongatta, nem jött elő. Este még egy marék szárított hallal a zsebében járta a környéket, de a macska nem került elő. Az ínycsiklandó illatokra néhány macska mellé szegődött, örök hűséget ígérve mélyen a szemébe nézett, de neki nem egy macskára volt szüksége, hanem Bastetre. Tudta, hogy amíg a démonok hallgatnak, egészen emberivé válik, így az állatok sem kerülnek el olyan határozottan, mint eddig. De ez nem lesz mindig így. A démonok visszajönnek, előbb vagy utóbb. Akkor pedig nincs az a hallal megvásárolt macskalélek, aki kitartana mellette. Csakis Bastet.

Magányosan rendszerezte a szerzeményeit, szokatlan volt a csend. Gyakran hátra nézett, hátha Bastet nyomta be a mancsával az ajtót. De csak a szellő énekelt a deszkák repedésein. Várt. Nem tudta, hogy mikor fog megtörténni, aminek meg kell történnie. Egy hatalmas démont nem sürgethet, nem kérhet rajta számon semmit. Végül is, a démon nem ígérte meg, hogy megteszi, amit kér, kitérő választ adott, azt mondta, „a te kérésedre megteszem”. De mit? Nem ismételte meg Devotus kérését, hogy pontosan mit is kell megtenni. Csak a bosszú. Az emberek vére. Az ő vére. Amikor ezeket alaposan végiggondolta, jeges borzalom hasított a gerincébe. A felismerés rosszabb volt minden fejfájásnál. Nem akarta megfogalmazni a hibát, amit elkövetett, de az agya legmélyén, abban a kis zugban, amit a fájdalom rág, tudta. Egy démonnak mindig nagyon pontosan meg kell mondani, hogy mit akar tőle, és alku is csak úgy szabad kötni vele, ha tisztázzák a feltételeket, minden apró részletet!

Devotus úgy érezte, már egy csepp vér sem maradt az ereiben, hogy újra kezdje az idézést. Valahogy korrigálni szeretne volna ezt az alkut, amire utólag rájött, elég felelőtlenül kötötte. Bár tudta, hogy ha akkor még nekiáll alkudozni, biztosan nem éli túl a démon megidézését, kiszívja az összes vérét. Remegett a keze, idegességében elsírta magát, mint egy tehetetlen gyerek. Nem volt mit tenni. Csak a várakozás maradt. Faltól falig masírozott, öklével minden fordulónál rávert a falra. A falak, amiket maga épített az élete köré, most nem megvédték, nem elrejtették a legnagyobb mágust, hanem megbénították. A saját csapdájába esett.

24.

Aelia a tűzoltóegyesület székháza felé vette az irányt. Észre sem vette, hogy merre kóborolt, csak az ajtónál tudatosult benne, hova vitte öntudatlanul a lába. Devotus járt a fejében, minden gondolata a mágus körül forgott.

- Vigyél el innen, vigyél el innen, vigyél el innen... nincs nekem itt maradásom... nincs számomra itt hely... nem kellek én senkinek... - Gondolatait igyekezett a mágus felé irányítani, bár nem hitt az ilyesmiben, de remélte, ha Devotus tényleg annyira nagy mágus, mint azt állítják róla, valami úton-módon tudja, hogy mennyire reménytelen az élete, mennyire kilátástalan a helyzete. - Segíts rajtam, segíts... segíts...

Még egy szörnyszülöttel is jobb lett volna az élete, mint a saját családjával. A gondolatai egyre mélyebb sötétségbe űzték. Gelina, aki nem titkolja, hogy meg akar tőle szabadulni, a bukását várja. Titus, aki bár szereti, nem tesz semmit Gelina apró rosszindulatú cselekedetei ellen. Pedig Gelina nyíltan felvállalta az új isten imádatát, aki a szeretetet hirdeti. Ez a része valahogy elsikkadt a mamánál. Titus nem fog soha szembeszállni a mamával. Nem kérheti rá, nem kényszerítheti. Ennyi év házasság után erre rájött. Serpentia pedig... megmételtyez mindenkit, akivel kapcsolatba kerül. Mérget csepegtet az emberek szívébe, a gyűlölet magjait ülteti mindenkibe, még ha nem is tudatosan teszi. Egy kedves szó is gyilkos késként mar az emberbe, ami akár egy vipera szájából is jöhetne. Valami elemi gonoszság dolgozik benne. A barátai a sikerekkel együtt morzsolódtak le, akik biztatták, akik támogatták, ma már mind bizalmatlanul elhúzódtak tőle. Senki sem maradt, aki képes lenne kirángatni őt abból a mérhetetlen magányból, amibe belesodródott.

Az önsajnálát tengerében könnyek gyűltek a szemébe. Nem akart az utcán sírni, nem akarta, hogy bárki meglássa, hogy romokban hever, összeomlott, feladta. Ezt az örömet nem adja meg nekik. Az egykori csodálóinak, akik felemelték, akik a vállukon hordozták Aquincum csalogányát, akik most nem kérnek belőle többet, akik a sárba ejtik a néhai legféltettebb kincsüket. Észrevétlenül felosont a székház emeletére, az orgonához. A kis mellékutcán senki sem volt, még a gyerekek sem játszottak kint. Senki sem látta, amikor belépett az épületbe.

Régebben maga is játszott a hangszeren, de egy ideje már Titus feladata volt a pompás orgona megszólaltatása. Pedig eleinte mennyit gyakorolt rajta! Felidézte Mummius arcát, amikor először meghallotta a játékát. Pedig akkor még nem is énekelt, csak az orgonán játszott. Egy elmélázós, lassú dalt, amit még a nagyanyjától hallott. Egyszerű kis dal volt, mégis egy csendes tengerre vitte ki a hallgatóját, ahol a ragyogó napfényben megfürdethette az ember az arcát és élvezhette a feje felett köröző sirályok táncát. Egy olyan dal volt, ami kiragadja az embert a pillanatból és egy időn kívüli, békés ürességbe repíti. Mummius arca egészen megváltozott, amikor meghallotta, tagjai elgyengültek, és mint egy alvó csecsemő, békés lett a tekintete. Aelia ekkor kedvelte meg a parancsnokot, meglátta benne az igazi énjét. Megismerhette azt a Mummiust, aki nem akar elbűvölő lenni, aki nem osztogat feladatokat és nem akar mindenáron az a Mummius lenni, akinek a világ kitalálta, hogy lennie kell. Csak élvezte a dalt.

Bezárta az ajtót, még egy kerevetet is elé tolt, hogy biztosan senki se jöhessen be. Az ablakból letekintett az udvarra, látta a tűzoltókat. Néhányan kockáztak, egyikük egy kis szobrot farigcsált fából. A toronyban, ahonnan a Várost szemmel tartották, két őrszem falatozott, élvezték a békés délelőttöt, a ragyogóan tiszta időt. Senki sem tudja, hogy itt van. Pontosan ezt akarta.

Leült az orgonához, és végre szabad folyást engedett a könnyeinek. Nem zokogott, nem sírt hangosan, csak csendben folytak a könnyei. Finom ujjait a billentyűkre tette, de képtelen volt egyetlen hangot is leütöni. Lejátszotta a dalt, a nagyanyja dalát, a hazavágyó tengerészek dalát,

de egyetlen billentyűt sem ütött le. Mégis hallotta a hangokat, úgy, ahogyan a nagyanyja annak idején dúdolta mosás, főzés, gyereknevelés közben. A nagyanyja, aki már békét kötött a világgal, amikor ő megismerte. Sosem képzelte el fiatalon, számára mindig olyan testben létezett, ahogyan ő megismerte. Nem lázadt a sorsa ellen, nem vágyott nagy magasságokba. Már talán senki sem emlékszik rá, talán nincs is olyan emlékezetes tett, ami a nevéhez kötődne. Már csak Aelia emlékeiben él, a pohár meleg, mézes tejben, ami elűzi a bánatot. Úgy is halt meg, ahogyan élt, csendben, rendet hagyva maga után.

- Én miért nem vagyok képes erre? Én miért nem lehetek rendes asszony? - kérdezte Aelia a nagyanyja emlékeitől. - Pedig annyira szerettem volna olyan lenni, mint te! Annyira szerettem volna békét lelteni az összehajtott ruhák tisztaságában! Mindig arra vágytam, hogy a fűszereim olyan rendben sorakozzanak a polcaimon, mint a te konyhádban! Nem ezt az életet akarom élni! Mit rontottam el? - A könnyei sötétkékre festették a ruhája elejét.

Megdördült az ég. Ilyenkor nyáron nem ritkák a váratlan viharok. Tegnap is volt egy. Kicsit sötétebb lett a szobában. Aelia nem hagyta magát kizökkenteni az önsajnálattól, bukásának ízekre szedéséből. Tovább játszotta magában a dalt. Korábban mindig megnyugtatta nagyanyja emléke, akit követendő mintának tekintett. Csak sosem nézett szembe a ténnyel, hogy egyáltalán nem azon az úton halad, hogy olyan életet élhessen, mint példaképe. Ő egészen más életet választott magának, de ezt sosem ismerte el.

Nem is vette észre, hogy az udvaron napfürdőző tűzoltók beljebb húzódtak. Látták, hogy ismét vihar készül, az asztalokat is bevitték. Az őrszemek befejezték a lakomát, zsíros ujjukat a tunikájukba törölték. Halkan beszélgettek, csak a mormogások foszlánya hallatszott az emeleti teremben.

- Ha megint annyi eső esik, mint tegnap, biztosan nem gyullad ki a város! - Az alacsonyabb hátba veregette a másikat, és lemászott a létrán. Az otthagyt tűzoltó sem idegeskedett, keze közelében volt egy harang, amit szükség esetén azonnal megkondíthat, ha tüzet észlel.

Mummius jóllakottan kísért a vízvezetékhez. A városfalnál mindig nagy nyüzsgés volt, a szekerek, lovasok és gyalogosok szünni nem akaró sorban hömpölyögtek ki és be. Itt mindig volt lehetőség ismerőssel találkozni, friss híreket gyűjteni és a sajátjait megosztani. A vízvezetéknel két keskenyebb átjáró szolgált a gyalogosok számára, egy szélesebb a szekéren közlekedőknek. Mummius a hátát a városfalnak vetette, aki az átjárón a város felé jött, pont belé botlott.

Rengeteg kereskedő jött, különleges portékákat hoztak, hogy elkápráztassák a Város tehető lakóit. Mummius szájában az őz friss húsának ízével, elégedetten nézte a végelláthatatlan karavánokat, ahogyan a Birodalom javait hozzák befelé. A lovak izmai kidagadtak a súlyos szekerek húzásától, a kereskedők néha maguk is leszálltak a szekérről, hogy segítsenek a lovaknak húzni a terhet, vagy csak gyorsabb haladásra ösztökélik a lassabb állatokat.

Titus bukkant fel az átjáróban. Észre sem vette Mummiust, csak a távolba meredő, álmodozó szemeivel itta be a Város szépségét. Mummius odakiáltott neki, és már szaladt is Titus lova után.

- Titus Iustus! Nahát! Már meg sem ismered régi barátodat? Néhány napot távol vagy és elfelejted az öreg Mummiust? - Mummius megfogta a lovat, Titus fürgén lepattant a békés állat hátáról és kölcsönösen meglapogatták egymást.

- Mummius, de jó téged újra látni! Minden nappal egyre keményebb a vállad, te nem is öregszel, hanem fiatalodsz! - Titus örült a társaságnak, gyalog folytatták az utat.

- Azt hittem, a Nyugati Kapun keresztül érkezel. Gelina ki is küldte a felügyelőjét, hogy várjon téged. Bár az a lusta vén csataló csak akkor venne észre, ha egyenesen a lábára taposnál!

- Sejtettem, hogy a mama vár már, még levelet is írt, pedig tényleg nagyon rövid ideig voltam távol. Megkerültem a Várost, hogy innen jöhessek be, előbb Aeliát szerettem volna látni...

- Na, te csődör, mindjárt gondoltam!

- Hiányzott az asszony, nem szoktam nélküle háltni! Házas embernek nem tesz jót ez a hosszú magány! Aelia hol van, nem tudod?

- Gondolom Gelinánál. Mindjárt küldök egy rabszolgát, hogy szóljon neki, megérkeztél.

- Ööööö... de kérlek a mama ne tudjon még róla, ha lehet. Biztosan mindent tudni akar és alaposan kifaggat az utamról, nem szabadulok tőle egyhamar. Aelia meg vérig lesz megint sértve, hogy nem foglalkozom vele.

- Mi sem természetesebb, drága barátom! Mit szólnál hozzá, ha meghívnálak egy jó borra, amíg előkerül a te drága feleséged? Addig elmesélhetsz mindent, amit Gelinának úgysem mondanál el! - Mummius huncutul kacsintott, és már vezette is a barátját a legközelebbi taberna felé. - Úgyis mindjárt esik! Ha eláll, utadra engedlek!

A két barát egyetértésben tért be a fogadóba, és már nem láthatták, amint Devotus a fekete köpenyében elviharzott mögöttük. Aelia és Titus házát kereste. Most, hogy nem siettek a szellemek a segítségére, elég nehezen boldogult a hétköznapi emberek ügyes-bajos dolgaival. Például megtudni, hogy hol lakik valaki. Célt tévesztett muslincaként rohangált utcáról utcára, bízott benne, valahogy csak rájön, hogy hol lakik a nő. Valami árulkodó jel, vagy az illata, talán nyomra vezet. Csalódnia kellett, semmi nyomát nem találta a csodált csalogánynak.

Az ég egyre sötétebb lett, a levegőben vibrált a feszültség. A városlakók igyekeztek beljebb húzódni a készülő vihar elől, az árusok behurcolták a portékáikat. A napernyők a raktárak mélyére kerültek, a péksütemények az üzletek belsejéből próbálták illatukkal megbabonázni az arra tévedő éhes bendőt. Az asszonyok beterették a gyerekeket az utcáról. Egész csend lett néhány perc alatt. Devotus úgy érezte magát, mint hajdanán, amikor az ő látványa kergette az embereket a házaik rejtekébe. Nem tudhatták, hogy a nagy erejű mágust még a démonok is elhagyták. A nagy sietségben a lába is megfájdult, vádlójába mint ezer apró tű mart a fájdalom. Nem törődött vele. „Meg kell találnom, mielőtt baj lesz.” Mintha azzal, hogy megtalálja Aeliát, bármit is meg lehetne akadályozni. Mintha a ragyogó szempár biztonságot nyújthatna. Talán ez volt az utolsó tiszta gondolata, mielőtt elhagyta a józan esze. Megtalálni Aeliát. Akkor biztonságban lesz.

A fogadó, ahova Titus és Mummius betértek, nem volt messze a tűzoltók székházától. Csak néhány utca, pár sarok. Devotus pedig itt veszítette el önmagát, ennek a néhány utcának az ölelésében.

Az ég teljesen beborult, a dörgések egymást érték. Sötét lett, de még egy csepp eső sem esett. Titus és Mummius nagyokat kortyolt a borból, hangosan kacagtak a történeteken, amit Titus mesélt. Előkerültek a régi nagy kalandok, amiket együtt éltek át.

Aelia lehunyta a szemét, de a könnyeinek ez sem vetett gátat. Mintha sosem akarna elfogyni a bánat. De a sírás sem könnyítette meg a lelkét, a szeretett dal sem nyújtott vigaszt. Századszor is lejátszotta a dalt úgy, hogy nem ért a billentyűkhöz. Amikor belátta, hogy minden reménytelen, ráborult az orgonára és álomba sírta magát.

Devotus fűjtatott, nehezen szedte a levegőt. Nem lassíthatott, nem állhatott meg. Mennie kellett. Aztán a teste mégis erősebbnek bizonyult az akaratanál. A taberna sarkának támaszkodva megállt pihenni, hogy lélegzethez jusson. Agyában lüktetett a fájdalom, érezte, hogy a démonok visszatérnek. Vagy talán pont az apja? Vagy a megidézett démon, már most követeli a vérért? Mindegy. Már nem számít. Meg kell találnia Aeliát.

Eleredt az eső. Egyik pillanatról a másikra sűrű függönyével takarta be a Várost. Hatalmas hideg cseppekkel bombázta a felforrósodott köveket. Devotus felemelte az arcát, csuklyáját hátratulva fürdette az arcát. Nem bánta, hogy a cseppek nagyot csapnak az arcára.

- Gyertek! - Az örület kacagott ki belőle.

Villámok cikáztak az égen, kísérteties fénybe vonva a házakat. Egy hatalmas villám szinte nappali világossággal ragyogta be az eget, és dobhártyaszaggató robajjal csapódott be valahova. Valahova, nem messze. A házakban megbújó emberek összerezzentek.

Pár percnyi szünet után a következő villám már egészen a város határában volt: egy út menti fa égett sisteregve. Hiába a szakadó eső, a fa fáklyaként lángolt. Az út melletti mérföldkő is megfeketedett a pusztító erejű villámtól. A tűzoltó őrtornyában megszólalt a harang. Alig volt képes a csilingelő hangjával riasztani az önkénteseket, az ég háborgása mindent elnyomott. A tűzoltók az ecetes bőrökkel, csákányokkal és vödörökkel felszerelve szaladtak az öreg fához a városkapu közelében. Közel volt a lakóházakhoz, a tűz így könnyen átterjedhet az épületekre. minél hamarabb el kell oltani.

Mialatt nekiálltak a villám okozta tűz eloltásának, a vihar tovább háborgott. Újabb villám mart bele az égboltba. Ez már nem egy terebélyes fát talált el, hanem egyenesen a tűzoltó székház épületébe csapott. A félig kőből, félig fából épült tornyos épület hatalmasat mordult fájdalomában, amikor Iuppiter villáma beleharapott. Szikrák és zsarátnokok röppentek szét a lángra kapott épületből, ezernyi lángoló szikra hullott az útra, a házakra.

- Milyen szerencse, a tűzoltók épp most mentek ki az épületből! - Mummius azonnal észlelte a villámcsapást, és szaladt, hogy megszervezze az oltást.

Titus is munkához látott, a környező épületekből kiharangsította az embereket, és a vízfordáshoz láncot szervezett. Mindenkit feladattal látott el, senkinek sem hagyott időt, hogy pánikba essen.

- Ezek után jól fog esni a vacsora a mamánál! - kiáltotta Mummius után, aki már széles mozdulatokkal magyarázta a megszeppent rabszolgának, hogy mit kell csinálnia.

Kezdeti lelkesedésük hamar alább hagyott: a tűz gyorsan terjedt házról házra, mintha meg sem próbálták volna oltani. A szél is ellenük dolgozott, újabb és újabb zsarátnokokat szórt a házakra. Már az összes környékbeli odasereglett, hogy mihamarabb eloltsák a tüzet. A tűzoltó-egyesület székházának oldalsó falait leválasztották a szomszédos épülettől, de hiába. Az éhes lángnyelvek átsaptak mindenben. A kerítés már teljesen szénné égett, megfeketedett, segélykérő karok meredtek dacosan a viharos égre. Titus megdöbbenve nézett farkasszemet a pusztítással, ilyen még életében nem látott. A füst az égig ért, nem is lehetett látni a végét. Az egyesület székháza recsegett-ropogott kínjában, a haldoklás hangjai a szívébe martak. Annyi kedves emlék, annyi élmény kötötte ehhez az épülethez! Minden igyekezetével sürgette az oltást, bár egyre kevesebb remény maradt, hogy bármi is megmenthető az épületből.

Devotus nem segített, a hangokra figyelt, melyek oly hosszú hallgatás után ismét megszállták az elméjét. Mindegyik mást mondott, és mindegyik egyszerre hangoztatta a saját igazát. Teljes zürzavar uralkodott a fejében. Mintha Aelia hangját hallotta volna halványan, de csak egészen gyenge segélykiáltás jutott el hozzá. „Segíts rajtam, Devotus!” A hang egyre hangosabb lett, mígnem rájött, hogy Aeliát ugyanúgy hallja a fejében, mint a szellemeket. Az asszony halott! Elkésett! Mindennek vége.

A szellemek elcsendesültek. Már csak Aelia gyenge sírdogálását hallotta, amikor az apja tört be az elméjébe. Ez alkalommal nem lassan, alulról, a gerince felől kúszott be a fejébe, hanem a koponya tetejéről, mint egy medve harapása robbant be az agyába.

- Mit tettél?!? Szégyentelen! - ordította a dühös hang, megrázva a rosszul összeillesztett koponyacsontok falát. - Nem vagy méltó arra, hogy a fiamnak nevezzelek! Kövesd a kis énekes madaradat oda, ahova mindketten valók vagytok! Légy átkozott! Légy átkozott örökre!

Devotus a lángoló várost csak a könnyei függönyén keresztül látta. Lábai akaratlanul is elindultak, vitték a lángoló épülethez, az egyesület székházához. Ez az épület lángolt a leginkább, irgalmatlan forróság csapott ki az ajtókon, ablakokon. Ha hitt volna az új isten tanításainak, egyenesen a pokol lehelete. De eddigre már semmi sem maradt Devotusból, a néhai emberből, a haragvó atya bosszúja utolérte a fiút. Öntudatlanul lépdelt a tomboló lángok felé.

Belépett a nyíláson, ami nemrég még az épület ajtaja volt, ahol nemrég Titus és Aelia kézen fogva szaladtak fel az emeletre, hogy hangversenyt adjanak. Az ajtó, ahol Devotus nemrég hallgatta a csodálatos hangot, ami elbűvölte, ami rabul ejtette, ami elfelejtette vele nyomorult életét. Ez az élettel teli hang már csak halkán sírdogált, nem követelőzően, nem panaszosan. Végtelen fájdalommal telve, amibe meghasad az ember szíve. Elnyelte a nagy épület úgy, hogy senki sem vette észre, amikor bement.

Az oltás szinte reménytelen volt, a tűz vadul tombolt, egyesek szerint már a fürdőt is elérte. A piacon szinte ellenállás nélkül száguldott végig, a kelmékkel, olajokkal gazdagon megrakott raktárak egyetlen szemvillanás alatt váltak füstté. Titus nem hagyta el a székház környékét. Aggódott a szeretteiért, a feleségéért, az anyjáért. A legtöbb, amit tehetett értük, hogy megtanította őket, mit tegyenek a tűzvész esetén. Ezerszer felkészítette őket erre a helyzetre, amire nem lehet felkészülni. Bízott benne, hogy sosem kell a gyakorlatban bebizonyítaniuk, hogy megértették Titus utasításait, most mégis csakis ebben bízhatott, hogy a szeretteinek lesz elég lélekjelenléte, hogy meneküljenek. Nem akarta elképzelni az idős anyját, amint lebénul a félelemtől, és megriadt mókusként áll a lángokkal szemben. Az iszonyat öntötte el jeges verítékkal, ha maga elé képzelte a sikoltozó feleségét. Nem. Erősek, meg fogják védeni magukat.

A székház épülete bődült egyet, eltátotta az égett falakból képződött száját. Az emelet leszakadt. Földrengésszerű robajjal zuhant a földszintre. Az orgona! Titus szeme könnybe lábadt. Az a csodálatos hangú orgona! Ott volt az emeleten.

25.

A Város napokig égett. A legtöbb fából készült épület a földdel vált egyenlővé. Rengeteg ház lakhatatlanná vált. Az emberek kétségbeesve kóboroltak az utcákon, amelyekre emlékeztek, hova kellene vezetniük. Mindent ázott hamu és a felismerhetetlenségig összeégett holmi borított. De a nap újra ragyogóan tűzött le a Városra, aranyos fényével ragyogta be a márványt, amit még a tűz sem pusztíthat el. Zöld gyíkocskák jöttek ki napozni az oszlopokra, őket nem zavarta a pusztítás. Néhány varjú telepedett az üszkös romokra, obszidián szemeikkel méregetve a lehetőségeket. Az élet lassan visszaköltözött a városba. Nekiláttak a romok eltakarításának.

Titus hiába kereste a feleségét. Gelina nem tudta, hova mehetett, de biztos volt benne, hogy Aelia előkerül.

- Biztos valamelyik szeretőjével menekült. Csalánba nem üt a ménkű! Majd előkerül, fiam. - Gelina nem aggódott Aelia eltűnéséért. - Viszont azt a fenséges vacsorát annyira sajnálom! A legjobb szakácsot fogadtam fel, hogy elkészítse a tiszteletedre a pompás vadkant! Meg sem kóstolhattuk! Mennyire sajnálatos...

Mummius nekilátott a székház romjainak eltakarításához. Az épület teljesen megsemmisült, csak egy nagy halom szemét maradt utána. Rettenetesen elkeseredett volt a tűzoltóegyesület miatt, saját hibájának érezte, hogy pont a tűzoltók házáat emésztette fel a leginkább a várost pusztító tűzvész. Isteni jelnek vélte.

Titusnak nem volt maradása Gelina házában, ami szerencsére sértetlenül vészelt át a tüzet. Sok ismerősük, akik nem voltak ennyire szerencsések, Gelinánál időztek. Nyüzsgés és állandó siráncokozás töltötte meg a szobákat. Titus csak csendet akart, nem bírta elviselni, hogy egész nap a tűzvészről beszéltek. Halottakat kerestek. Túlélőket kerestek. Ő a feleségét kereste. Inkább csatlakozott Mummiushoz a romeltakarításban.

Mummius felásta a kihűlt romokat. Tudta, hogy senki sem volt az épületben, amikor lángra lobbant. Az orgonát akarta megnézni. Még egyszer utoljára. Mivel az egész emelettel együtt zuhant le, semmi esély sem maradt, hogy túlélte a zuhanást. Finom szerkezet volt. Dühösen és elkeseredve dobálta szét a néhai tetőt tartó fagerendákat. Borzalmas volt látni, hogy a virágos falfestmény tenyérnyi darabjai most a térdéig sem érnek. Néha szólt a rabszolgáknak, hogy a mennyezet fele sok a pókháló, takarítsák le. Ezek az elérhetetlen zugok most a kezei között mállottak szét, a lábai elé hullottak. Soha többé nem kell leszedni róluk a pókhálót. Dühösen belerúgott egy bronz mécsesbe, ami szerencsésen túlélte a zuhanást.

- Én is borzasztóan sajnálom. De az idő kerekét nem forgathatjuk vissza. Ami megtörtént, az megtörtént. Az istenek akarata volt. - Titus a volt parancsnok vállára tette a kezét.

- Bocsáss meg, tudom, hogy Aelia még mindig nem került elő, én meg itt nyafogok. Tegyük a dolgunkat... - Mummius igyekezett megfékezni az indulatát. Tudta, hogy Titusnak most ezerszer nehezebb. Ha aznap nem invitálta be egy pohár borra, most is a felesége mellett lehetne, nem kellene már napok óta kétségek közt hánykódnia. Mindig ezer és ezer „ha” tolakodott a gondolataiba, képtelen volt kirekeszteni a tébolyító érzést, „mi lett volna, ha”.

Együtt hányták tovább az oly kedves épület romjait. Mummius egy karcsontot vélt felfedezni a sok ázott hamu alatt. Megdöbbsent. A lapátot félredobva a saját két kezével igyekezett felderíteni, hogy kit találhatott. Eddig biztos volt benne, hogy senki sem maradt az épületben. Egy kutyát megszégyenítő gyorsasággal kaparta ki a tetemet. Két ember. Mire végzett, Titus

is ott ázott, vele szemben. Összenéztek. Mindketten biztosak voltak benne, hogy senki sem lehetett az épületben.

A romok tengerében két ember feküdt, összeölelkezve. Nem lehetett őket felismerni, teljesen összeégtek. A ruhájukból nem maradt semmi, a hajuk a koponyáig leégett. Az egyik, a kisebbik, karjait az orgona sípjára fonta. Ahol a felhevült fém a néhai húshoz ért, ott a karból csak a hófehér csont maradt. A másik tetem, a nagyobbik, szorosan átölelte a kisebbet. A testével védhette a másikat a tűztől, mert neki a háta égett csontig. A gerince, a bordái zárkája óvta a kisebb tetemet. A ruha, amit viselhetett, finom pókhálóként feszült a bordák vonalán. Amikor a két férfi kiszabadította a halottat, az első szellő szétfújta ezt a vékony hálót, ami nemrég még a ruhája volt. Néhány szövetszál még vitorlázott a bordákra tapadva, de ennyi kevés volt, hogy megállapítsák, ki volt a viselője.

A nagyobbik tetem teljesen aránytalan volt. Rövid és görbe lábai voltak, a gerince akár egy kérdőjel hajlott a kisebbikre. A koponyája annyira deformált volt, hogy nem hagyott kétséget Mummiusban, hogy ki lehetett.

- De mit keresett itt? - tette fel Mummius a kérdést, bár választ nemigen várhatott a halottól.

- Miért, ki ez? Felismered?

- Igen. Ez Devotus, az egyiptomi mágus. Egyszer csak felbukkant Aquincumban. Nem mondhatnám, hogy nagy népszerűségnek örvendett, de valahogy elvolt itt.

- Ő okozta volna a tüzet?

- Nem, nem hiszem. Állítólag nagy mágus volt, nem tartom valószínűnek, hogy magára gyújtaná a házat. De ki ez a másik? És mit keresett itt?

- Honnan ismersz te egy mágust? Dolgod volt vele?

- Nem mindegy? Hallottam róla és kész. Mondták, hogy nagyon torz. Nem sok ilyen szörny-született rohangál a Városban, amit javarészt veterán katonák laknak. Valószínű, hogy ő az. Nézd, ennyire eltekeredett testtel nem lehetett könnyű az élete! - Mummius óvatosan végighúzta az ujját a görbe gerincen, vigyázva, nehogy megsértse a mágust. Sosem lehet tudni, egy varázsló holtában is veszélyes lehet.

Titus megpróbálta lefejtetni a mágus tetemét a másiktól. Annyi ember eltűnt a tűzvészben, sok túlélő várja, hogy bizonyosságot kapjon. Ha rossz hír, akkor is jobb tudni, mint az idők végezetéig remélni, várni. Tudni akarta, hogy kit védett ennyire a mágus. Mert nagyon szorosan ölelte azt, akinek kicsi teste volt.

A két tetem között megtalálta a medált. A finoman csiszolt borostyánt, benne a bogárral. A borostyán egészen eldeformálódott, az ezüst foglalat is megolvadt és lefolyt, le egészen a kicsi tetem szegycsontjára. Titus levegőért kapkodott. Ujjait a hamuba mélyesztette és ordított, mint egy veszett farkas.

Napokig ordított, hiába próbálta Mummius elvonszolni a halott feleségétől. A mama is oda-sietett, amikor értesült a tragédiáról, könyörögve, sírva, fenyegetőzve próbálta Titust elvon-szolni a halott felesége mellől.

Titus három napon keresztül ordított, aztán csendes sírdogálással befejezte. Nehezen elválasztotta Devotus maradványaitól Aelia rettenetesen összeégett testét, és a karjaiban hazavitte.

26.

A temetés megindító volt. Mindig szívbe markoló, amikor egy fiatalat temetnek, akinek megszakadt az életfonala. A sírkövet Titus választotta ki. Rengeteg pénzt kellett érte fizetnie, de nem érdekelte. Annyira elemésztette a bánat, hogy még a mama sem merte szóvá tenni a hatalmas összeget, amibe a temetés került. Semmit sem tett szóvá, semmit sem hányt a fia szemére. Nem vette elő a jól bevált bölcsességét sem, „én megmondtam”. Próbálta csendben támogatni az egyetlen élő fiát, aki megmaradt neki.

Az utolsó útjára szinte az egész város elkísérte a művésznőt. Senki sem emlegette fel azokat a dolgokat, amikkel a halála előtt vádolták. Senki sem nevezte rossz és csapodár feleségnek, noha a gyászoló tömegben érezhető volt a feszültség. Sokan tudni vélték, hogy öngyilkos lett. Mások a féltékeny férjre gyanakodtak. Azt viszont senki sem tudta meg, hogy Devotussal együtt találták meg.

Titus, miután abbahagyta a csendes sírdogálást, nem szólalt meg többé. A szarkofágra a felíratot maga tervezte, a keretet is ő rajzolta elő a sírkőfaragónak, a verset is maga írta. Nem szólt semmit, csak egy viasztáblára felírta az utolsó sorait, amivel elbúcsúzott Aeliától, és a kőfaragó orra alá nyomta. Nem válaszolt egy kérdésre sem, csak egy kövér erszényt tett a nyers mészke tetejére, és elment.

A temetési menetben egyedül ment, nem engedte maga mellé sem a mamát, sem Mummiust, a barátját, aki minden igyekezetével próbálta támogatni Titust. De neki sem szólt többé egyetlen szót sem. Már nem sírt, nem tűnt bánatosnak, csak végtelenül üresnek. Bárhová ment, a megolvadt borostyánba zárt bogarat markolta. A medálon a megolvadt ezüsfoglalat cseppjei hangosan ordították a világba a tragédiát, ami történt. Titus mégis minden nap ezerszer farkasszemet nézett az ezüstcseppekkel, amik a felesége csontjáiig hatoltak.

A temetés után sem szólt többé senkihez. Minden nap kiment a szarkofághoz, egyedül. Csakis egyedül. Most, hogy már nem volt vele Aelia, végtelenül magányosnak érezte magát. Most értette meg igazán, milyen az élet nélküle. Amíg mellette volt, olyan természetes volt minden nap, hogy megfürödhet a szeretetében. Amikor senki sem volt vele, hangosan felolvasta, amit a kőre véstek, a búcsúját az egyetlen lénytől, aki beragyogta az életét:

CLAUSA IACET LAPIDE CONIUNX PIA CARA SABINA
ARTIBUS EDOCTA SUPERABAT SOLA MARITUM.
VOX EI GRATA FUIT, PULSABAT POLLICE CHORDAS,
SED CITO RAPTA SILET. TER DENOS DUXERAT ANNOS,
HEU, MALE QUINQUE MINUS, SED PLUS TRES MENSES HABEAT,
BIS SEPTEMQUE DIES VIXIT. HAEC IPSA SUPERSTES
SPECTATA IN POPULO HYDRAULI GRATA REGEBAT.
SIS FELIX QUICUMQUE LEGES, TE NUMINA SERVENT,
ET PIA VOCE CANE: AELIA SABINA VALE!

*E kősrba zártan fekszik a kegyes feleség, a kedves Sabina,
Művészetekben tanult lévén, egyedül ő múlta felül a férjét.
Kellemes hangja volt, ujjával pengette a húrokat,
Ám hirtelen meghalván, hallgat. Háromszor tíz évet közelített,
Jaj, alig ötten kevesebbet, de három hónappal többet elérve,
Kétszer hét napot is élt. Ő maga megmarad
Elismertként a nép között, orgonán kedvesen játszott.
Légy boldog, bárki, aki olvasol, téged az istenek őrizzenek,
És kegyes hangon énekeld: Aelia Sabina, isten veled!*

/Nagy Lajos fordítása/